

# எஞ்சியிருக்கும் சிறுகுறமான் பறத்தல்



முல்லை முஸ்ரிபா

Digitized by Noolaham Foundation.  
noolaham.org | aavanaham.org

எட்டுக்கூத்து  
செய்குமான் பயத்தன்



எட்டுக்கூடும்  
சிறுகூடும் பழத்தம்

முல்லை முஸ்ரிபா



ஏசுள்ளாய் ஏசுள்

இந்நூலானது தேசிய நூலக ஆவணவாக்கல் சேவைகள் சபையின் அனுசரணையுடன் வெளியிடப்பட்டுள்ளது. இந்நூலின் உள்ளடக்கமானது தேசிய நூலக ஆவணவாக்கல் சேவைகள் சபையின் கருத்துக்களை பிரதிபலிக்கவில்லை என்பது கவனத்திற் கொள்ளப்பட வேண்டும்.

## எஞ்சியிருக்கும் சிறகுகளால் பறத்தல்

© முல்லை முஸ்ரிபா

முதற் பதிப்பு: டிசம்பர் 2015

ISBN 978-955-0280-04-9

தேசிய நூலக ஆவணவாக்கல் மத்திய நிலையத்தினால் அங்கீகரிக்கப்பட்டு வடிவமைக்கப்பட்ட வெளியீட்டு பட்டியல் தரவு

முஸ்ரிபா, முல்லை

எஞ்சியிருக்கும் சிறகுகளால் பறத்தல் / முல்லை முஸ்ரிபா.-  
கொழும்பு, வெள்ளாப்பு வெளி, 2015.-

ப. xviii, 154 : செமீ. 19

ISBN 978-955-0280-04-9

i. 894.811 டிவி 23

ii. தலைப்பு

1. தமிழ் இலக்கியம்

தளக்கோலம்: அஸாள் வஸீர்

அட்டை வடிவமைப்பு : எம்.ஏ. அஸ்மி முஹம்மத்

வெளியீடு: வெள்ளாப்பு வெளி,

ஏ. 6, 2/1, என்.எச்.எஸ். கலைமகள் வீதி, கொழும்பு 10

அச்சகம்: எஸ் என்ட் எஸ் பிரின்டர்ஸ்

49, ஜயந்த வீரசேகர மாவத்தை, கொழும்பு 10



எஞ்சியிருக்கும் என் உணர்வுகளில்  
எப்போதும் கலந்திருக்கும்  
என் தர்மீஷ் செல்லத்திற்கும்  
மனிதம் வற்றிப் போகாத  
புனிதமான மனிதர்களுக்கும்





## புலரிச் சொற்களின் சிறகுகள்

வடிவமற்ற ஒவ்வொன்றும் தனக்கான  
வடிவத்தை தேடிக்கொண்டேயிருக்கும்

ஈழத்து இலக்கியத் தளத்தில் செழுமை பூத்த எழுத்துக்களை வெளிக்கொண்டுவர வேண்டுமென்ற பேரவாவில் வெள்ளாப்பு வெளி ஆர்வம் கொண்டிருக்கிறது. அத்தகைய ஆர்வத்துடிப்புடன்தான் அவ்வப்போது சில பிரதிகளை வாசிப்புக் கூடத்துக்குத் தந்திருக்கிறது.

இன்று சர்வதேச ரீதியில் தமிழின் படைப்பு வெளி விசாலித்து வருகிற சூழலில் குறிப்பாக இலங்கையில் அதிகம் அதிகம் நாற் தொகை இலக்கியப் புலத்தில் வந்து சேர்கிற தருணங்களில் அவற்றின் கனதி குறித்தும் வெளிப்பாட்டுப் பிரவாகம் குறித்தும் வாசிப்பு வளர்ச்சி குறித்தும் எழுவினாக்கள் நிறையவே உள்ள சூழலில்தான் செழுமை பூத்த எழுத்துக்களை வெளிக்கொண்டு வர வேண்டுமென ஆர்வம் கொள்கிறது வெள்ளாப்பு வெளி.

ஆதலினால் புதுமைப் பாய்ச்சல் மிளிர்ந்த படைப்புக்களை படைப்பவர்கள், அவற்றை அழகிய வண்ணம் பிரதியாக்க வேண்டுமென விரும்புகிறவர்கள், வெள்ளாப்பு வெளியூடாக வெளிப்பட வேண்டுமென நாமும் முனைப்புக் கொள்கின்றோம்.

அந்த முனைப்பின் தேடலில்தான் முல்லை முஸ்ரிபாவின் எஞ்சியிருக்கும் சிறகுகளால் பறத்தல் பிரதி எம்மை ஆட்கொண்டது.

இப்பிரதி முஸ்ரிபாவின் அனுபவங்களின் பயண வெளியை நம்முன் விரித்துப் போடுகிறது. சமூக வாழ்வுக் கோலத்தின் வெட்டுமுகத்தைக் கீறிக் காட்டுகிறது. மண் இழந்து போன மனிதர்களின் மனங்களுக்கு களிம்பு பூசுகிறது.

புதுப் பாய்ச்சல் மிக்க எழுத்து வடிவமொன்று முஸ்ரிபாவுக்குள் வளர்ந்து கொண்டிருப்பதனால் ஈழத்து இலக்கியம் மேலும் செழுமை பூப்பதாக நம்பலாம்.

வெள்ளாப்பு வெளி ஐந்தாவது வெளியீடாக முல்லை முஸ்ரிபாவின் எஞ்சியிருக்கும் சிறகுகளால் பறத்தலை வர்ணமயப்படுத்துவதில் சிறகு சிலிர்த்துகிறது.

25 டிசம்பர் 2016, 10:30

வெள்ளாப்பு வெளி  
wellapuweli2009@gmail.com

## பேராசிரியர் அ.மார்க்ஸ் அவர்கள் வரைந்த சிறகுகள்

முப்பதாண்டு கால ஈழப் போர் எத்தனையோ இழப்பு களையும் துயரங்களையும் நம் கண்மும் நிகழ்த்தி விட்டது. இத்தனை இழப்புகளுக்கும் மத்தியில் தமிழுக்குக் கிடைத்த ஒரு வரவு இந்தப் புகலிட இலக்கியம்தான். 'போர்க்கால இலக்கியம்', 'புகலிட இலக்கியம்', 'இடப் பெயர்வு இலக்கியம்' என்றெல்லாம் கூறப்படும் இவற்றின் பொதுப்பண்பு அவை உள்ளடக்கி இருக்கும் சில அடிப்படையான மானுடம், கூட்டு வாழ்வு முதலியன பற்றிய கேள்விகள் தான்.

புலப் பெயர்வு இலக்கியம் என்றாலே அவற்றைத் துன்பியல் வகைப்பட்டவை அல்லது வெறுமனே இறந்தகால ஏக்கங்களைச் (nostalgic) சொல்பவை என்று பார்க்க வேண்டியதில்லை. புலப் பெயர்வுக்கு ஆளான பலர் இலக்கியத்தில் மட்டுமின்றி அறிவியல் முதலான பிற துறைகளிலும் முக்கிய ஆக்கங்களையும், பங்களிப்புகளையும் தந்துள்ளனர். இசபல் அல்லென்டே, ஜோசஃப் கோன்ராட், விக்டர் ஹ்யூகோ, விளாடிமீர் நபகோவ், மிலன் குந்தேரா, தாமஸ் மான், ஹன்னா ஆரென்ட், ஆல்பர்ட் ஈன்ஸ்டீன் என இப்படி நம் நினைவுக்கு வருபவர் பலர்.

ஈழப் போராட்டத்தின் ஊடாக ஏதிலியராக இடம் பெயர நேர்ந்தவர்களை ஒரு அகன்ற நோக்கில் மூன்று வகையினராகப் பிரிக்கலாம். போர்ச்சூழலில் வாழ இயலாது இந்தியாவிடமிருந்து பெரும்பாலும் கடல் வழியாக வந்து இங்குள்ள அகதிகள் முகாம்களில் வாழ்வோர் முதல் வகையினர். இவர்கள் பெரும்பாலும் சமூக ரீதியாகவும் பொருளாதார ரீதியாகவும் அடித்தள நிலையில் இருந்தோர். ஓரளவு வாய்ப்புகளும் வசதிகளும் இருந்தோர் ஐரோப்பா மற்றும் கனடா, ஆஸ்திரேலியா முதலான உலகின் பல நாடுகளுக்கும் சென்று குடியரிமை பெற்றும் பெறாமலும் பல்வேறு நிலைகளில் வாழ்வோர் இன்னொரு வகை. மூன்றாமவர் போர்ச்சூழலின் ஊடாக உள் நாட்டிலேயே இடம் பெயர்க்கப்பட்டோர்

இடம் பெயர்ந்தவர்களை வேறொரு அடிப்படையிலும் வகைப்படுத்தலாம். போர்ச்சூழலின் விளைவாகத் தங்களின் வாழிடத்தில் தொடர இயலாமல் இடம்பெயர்ந்தோர் ஒரு வகை. இன்னொரு வகை இராணுவம் அல்லது ஒரு ஆயுதக் குழுவின் ஆணையின் பேரில் தங்களின் பாரம்பரிய வாழிடத்திலிருந்து கட்டாயமாக இடம் பெயர்க்கப்பட்டோர். இந்த இரண்டாம் வகையினர் பிற வகையினரைக் காட்டிலும் ஓரம்சத்தில் இன்னும் ஒரு கொடுமான துன்பத்தை ஏந்தியவர்கள். 1990 அக்டோபர் 30 அன்று விடுதலைப் புளிகளின் ஆணையின் பேரில் இரண்டு மணி நேர அவகாசத்தில் வெளியேற்றப்பட்ட சுமார் 80,000 வட மாகாண முஸ்லிம்கள் எல்லோரும் தம் சொத்துக்களை விட்டுச் செல்ல மட்டும் நிர்ப்பந்திக்கப் படவில்லை. நகையாகவும், பணமாகவும் கூட எதையும் தம்மோடு எடுத்துச் செல்ல அவர்கள் அனுமதிக்கப்படவில்லை. இந்த வகையில் வடக்கிலிருந்து கட்டாயமாக வெளியேற்றப்பட்ட முஸ்லிம்களின் துயர

அனுபவங்கள் இடம் பெயர நேர்ந்த பிறரைக் காட்டிலும் இன்னும் வேதனை மிக்கவை.

இந்த அனுபவங்களின் ஊடாக முகிழ்த்த கவிஞர்களில் முக்கியமானவர் நண்பர் முல்லை முஸ்ரிபா. 'பறிக்கப்பட்ட மண்ணின் தவிப்புகளை'க் கருத்தரித்தவை முஸ்ரிபாவின் கவிதைகள். 1995 - 2002 காலகட்டத்தில் அவர் எழுதிய கவிதைகள் 'இருத்தலுக்கான அழைப்பு' எனும் பெயரிலும், 2003 - 2009 கால கட்டத்தில் எழுதப்பட்டவை 'அவாவுறும் நிலம்' எனும் பெயரிலும் 2010-2014 கால கட்டத்தில் எழுதப்பட்டவை. 'சொல்லில் ஊறைந்து போதல்' எனும் பெயரிலும் தொகுப்புகளாக வந்து பரவலாகப் பேசப்பட்டவை. "விரட்டப்பட்ட மக்களின் குரல் தொனிக்கும்" இவை கவிதைகளுக்கான 'தேசிய சாகித்ய விருது' மற்றும் 'மாகாண விருது', 'இளம் படைப்பாளி விருது', 'வன்னிச் சான்றோர் விருது' முதலிய வற்றைப் பெற்றவை.

முஸ்ரிபா கவிஞர் மட்டுமல்ல. அவர் கல்வித்துறையில் ஆசிரியப் பணியில் உள்ளவரும் கூட. ஆசிரியப் பயிற்சி பெற்றிருந்தும் புலிகளால் வெளியேற்றப்பட்டதன் விளைவாக நுரைச்சோலை அகதிகள் முகாமில் வதிந்து பிழைப்பிற்கு பாலாவி உப்பு வயலில் கடும் வெயிலில் உப்புக் கூடை சுமந்து துயரங்களை அனுபவித்தவர்.

நான் 2010ல் இலங்கை சென்றிருந்த போது சிராஜ் மஷ்ஹூர், முஜிபுர் மற்றும் முஸ்ரிபாவுடன் புத்தளம், கல்பிட்டி, ஆலங்குடா முதலான இந்தப் பகுதிகளுக்குச் சென்றிருந்தேன். இவர்களில் முஜிபுர், முஸ்ரிபா இருவரும் இப்படி அகதிகளாக இடம் பெயர்ந்தோர்.

வவுனியா, மாத்தளை, அக்குறணை, புத்தளம், கொழும்பு என அலைந்து திரிந்து, உப்பளம், சைக்கிள் ஃபேக்டரி

முதலானவற்றில் உடல் உழைப்பிலும் ஈடுபட்டு இறுதியாக ஆசிரியப் பணியைப் பெற்றவர் முஸ்ரிபா. 1970 -2010 கால கட்டத்தில் இலங்கையில் தன் இளமையைக் கழிக்க நேர்ந்த தமிழ் பேசும் இளைஞர்கள் எதிர்கொள்ளத் தவறாத அனுபவங்களான, “ஊர் சுற்றிவளைப்புத் தேடுதலில் சிக்குப்பட்டு விசாரணை வரிசையில் பயந்து நின்றிருத்தல், பல் பயணங்களில் செக் பொயின்றுகளில் துவக்குகளுக்கு முன்னால் வரிசையில் நடுங்கிக் காத்திருத்தல்...” முதலிய வற்றையும் அனுபவித்தவர் அவர்.

எப்படியோ அகதி வாழ்வால் சிதைந்தவை போக எஞ்சியிருக்கும் சிறகுகளால் தத்திப் பறந்து இறுதியில் ஆசிரியரானார். ஆசிரியர், மேற்பார்வையாளர், ஆசிரிய வழிகாட்டி, இலங்கைப் பல்கலைக்கழகத்தின் முதன்மை ஆசிரியர் எனப் படிப்படியாக உயர்ந்து தற்போது பள்ளி அதிபராக உள்ளார். அந்த வகையில் அவர் ஓர் கவிஞர் மற்றும் சிறுகதை எழுத்தாளர் மட்டுமல்ல கல்வித் துறை சார்ந்த அடிப்படைக் கல்விப் பிரச்சினைகளைப் பற்றி அனுபவ பூர்வமாக ஆக்கக் கருத்துக்களைச் சொல்லக் கூடியவரும் கூட. இந்த நூலை வாசிப்போர் இதை உணர்வர்.

★ ★ ★

இது 'எங்கள் தேசம்' இதழில் முஸ்ரிபா தொடர்ந்து எழுதி வந்த கட்டுரைகளின் இரண்டாவது தொகுப்பு. முதற் தொகுப்பை நான் படிக்க வாய்க்கவில்லை. கவிதைத் தொகுப்புகள் மட்டுமே எனக்குப் படிக்கக் கிடைத்தன. இந்தத் தொகுப்பில் அவர் தான் சந்தித்த கல்வித் துறை சார்ந்த ஆசிரியர்கள், அதிபர்கள் பற்றியும், இன்றைய பள்ளிக் கல்வித்துறை, குறிப்பாக முஸ்லிம் வித்யாலயங்கள் சந்திக்கும் பிரச்சினைகள் குறித்தும் அனுபவபூர்வமாகப் பல விடயங்களைப் பேசுகிறார்.

நான் மூன்று முறை இலங்கைக்குச் சென்ற போதும் இலங்கையில் உள்ள தமிழ் மற்றும் முஸ்லிம் பள்ளிகளுக்குச் சென்றுள்ளேன். அந்த வாய்ப்புகளை ஏற்படுத்திக் கொடுத்த பேரா. ந.ரவீந்திரன், லெனின் மதிவானம் முதலானோருக்கு நான் நன்றிக்குரியவன். பள்ளிகளைச் சுற்றிப் பார்த்தது மட்டுமின்றி ஆசிரியர்கள் மற்றும் மாணவர்களுடன் உரையாடும் வாய்ப்புகளும் எனக்குக் கிட்டின. என்னுடைய கணிப்பில் தமிழகப் பள்ளிகளைக் காட்டிலும் இலங்கையில் பள்ளிகளின் தரம் அதிகம். முப்பதாண்டு காலப் போரின் சீரழிவுகள் இல்லாதிருந்தால் மேலும் அவை தரம் மிக்கதாக இருந்திருக்கும்.

எனினும் தமிழ்ப் பள்ளிகள், முஸ்லிம் பள்ளிகள், சிங்களப் பள்ளிகள் என இன அடிப்படையில் வேறுபடுத்திப் பிரித்து வைத்துள்ளது எந்த அளவிற்குச் சரியாக இருக்கும் என்பது கேள்விக்குரிய ஒன்றுதான். எல்லா இடங்களிலும் இரண்டு மொழியிலும் பயில்கிறவர்களும் ஒரே பள்ளியில் பயிலக் கூடிய வாய்ப்பு அளிப்பதும், மதக் கல்வியைப் பொதுப் பாடத் திட்டத்திலிருந்து விலக்கி வைப்பதும் சரியாக இருக்கும் எனத் தோன்றுகிறது. அல்லது அந்த வகுப்பு (catechism) மட்டும் ஒவ்வொரு மதத்துக்கும் தனியாக இருக்கலாம். ஏதேனும் ஒரு குறிப்பிட்ட மக்கள் மட்டுமே வசிக்கும் பகுதிகளில் மட்டும் அந்த மொழியை மட்டும் பயிற்று மொழியாக்கலாம். அங்கெல்லாமும் கூட அப்பகுதியில் வாழும் சிறுபான்மையர் அவர்கள் மொழியில் பயில்வதற்கும் ஏதேனும் வாய்ப்பு இருக்க வேண்டும். இனங்களிடையே ஒற்றுமை உருவாவதற்கு அது ஒரு வாய்ப்பாக அமையும்.

முஸ்ரிபா இந்தக் கட்டுரைகளில் பொதுவாகத் தேர்வு முறை, மதிப்பீட்டு முறை, ஆசிரியர்கள் மற்றும் நிர்வாகிகள் மத்தியில் உள்ள குறைபாடுகள் முதலியவற்றைத்தான் அதிகம்

பேசுகிறார். இந்தப் பிரச்சினைகள் எங்கும் உள்ளவை. இந்தியா விலும் கல்வியாளர்கள் முன் உள்ள பிரச்சினைகள்தான் இவை.

சிறந்த ஆசிரியர்கள், குறிப்பாக அர்ப்பணிப்பு மிக்க பள்ளி அதிபர்கள் சிலர் குறித்து முஸ்ரிபா கூறுவன கவனத்தை ஈர்க்கின்றன. நுரைச்சோலை அருகில் உள்ள ஒரு முஸ்லிம் வித்யாலயத்திற்கு நாங்கள் சென்றிருந்தது என் நினைவிற்கு வந்தது. அந்தப் பள்ளியில் அதிக அளவில் வட மாகாணத்திலிருந்து இடப் பெயர்வுக்கு ஆளான குழந்தைகள் படிக்கின்றனர். புத்தளமோ வட மேற்கு மாகாணத்தில் உள்ளது. எனவே இந்தக் கூடுதல் மாணவர்களுக்கான ஆசிரியர் நியமனம் முதலியவற்றிற்கு உரிய நிதியை இம்மாகாணம் ஒதுக்குவதில்லை. அந்தப் பள்ளி அதிபர் இதனால் ஏற்படும் பிரச்சினைகளை எங்களிடம் விளக்கினார். கூடுதல் பணிகளை, ஆசிரியப் பணி மட்டுமின்றி அடி நிலைச் சேவகர் பணி உட்படத் தானே செய்வதாகவும் இதற்குரிய கூலியை அல்லாஹ் அளிப்பான் எனவும் அவர் கூறியது என் நினைவுக்கு வந்தது.

முஸ்ரிபா எது குறித்துப் பேசினாலும் அதற்குடாக அவரது இழந்த, அல்லது சரியாகச் சொல்வதானால் கட்டாயமாக இழுக்க நேரிட்ட அந்தச் சொந்த மண்ணின் ஏக்கம் மெலிதாக இழையோடுவதை யாரும் கவனிக்க இயலும். இந்தத் தொகுப்பில் உள்ள முதல் சில கட்டுரைகள் முல்லைத் தீவு, தண்ணீரூற்றில் அவர் கழித்த இளமைக் காலம் குறித்த ஏக்கத்தை வெளிப்படுத்துபவை. பழத்தோட்டத்துடன் கூடிய அந்த எளிய வீட்டருகில் வசித்த சின்னட்டி கட்டாடியார் குறித்தும் முடிதிருத்த வரும் சின்னையா குறித்தும் முஸ்ரிபா எழுதுவது குறிப்பிடத் தக்கது. இறுக்கமான சாதி ஏற்றத் தாழ்வுகள் அனுசரிக்கப்படும் வட தமிழ்ச் சமூகத்தில் முஸ்லிம்கள் அத்தகைய இறுக்கத்துடன் சாதி வேறுபாட்டை



அனுசரிப்பதில்லை என்பதை உணர முடிகிறது. முஸ்ரிபா குடும்பம் வெளியேற்றப்பட்டபின் சமீப காலம் வரை அவர்களின் வீடும் தோட்டமும் சின்னையாவின் மகன் நவம் குடும்பத்தினரின் பொறுப்பில்தான் இருந்து வந்துள்ளது.

தனது எழுத்துகளுக்குக் கிடைக்கும் சின்னச் சின்ன அங்கீகாரங்களில் முஸ்ரிபா பூரித்துப் போகிறார். 'கவிதைகளிலான வாழ்வொன்றை நேசிக்கும்' அகம் படைத்த அவர் இத்தகைய அங்கீகாரங்களுக்காக எழுதுபவர் அல்ல. எனினும் பிறந்த மண்ணில் எந்தப் பாத்தியதையும் கிடையாது என விரட்டப் பட்ட மனம் சொந்த மண்ணின் அங்கீகாரத்திற்கு அவாவுற்றுக் கிடக்கிறது. சிறு சிறு அங்கீகாரங்களிலும் இறும்பூது எய்துகிறது. ஓரிடத்தில் அதை வெளிப்படையாகவே முஸ்ரிபா சொல்லி விடுகிறார்.

"துரத்தப்பட்ட மண்ணிலேயே வாழ்த்தப்பட்ட வரலாற்றுப் பதிவை என் மனம் என்றைக்கும் பசுமை என பத்திரப் படுத்தியே வைத்துள்ளது".

★ ★ ★

ஒவ்வொருமுறை இலங்கை செல்லும்போதும் முஸ்ரிபா வைச் சாந்திக்கத் தவறுவதில்லை. கொழும்பு ஜும்மா மசூதித் தெருவில் இருக்கும் அவரது வீட்டிற்குச் செல்லாமல் வருவதில்லை. அடுத்த முறை இலங்கை சென்றால் முஸ்ரிபாவுடன் முல்லைத்தீவுக்குச் செல்ல வேண்டும், தண்ணீருற்றில் அவர் வீடு, குமரபுரம் கணுக்கேணியில் உள்ள பக்கிரப்பா கபுறடி இங்கெல்லாம் செல்ல வேண்டும். அவர்கள் ஊரில் விளையும் அன்ன முன்னாப் பழம், தோடம் பழம், பிரப்பம் பழம் எல்லாவற்றையும் சுவைக்க வேண்டும்.

நவம்பர் 10, 2015, சென்னை 20

அ.மார்க்ஸ்



## சிறகு முளைத்தலும் சிறகு முறித்தலும் மீள மீளப் பறத்தலும்

என் சொற்களுக்குச் சிறகு முளைக்கும் போதெல் லாம் அதனை அவ்வப்போது பறக்க விட்டு வந்திருக்கிறேன்.

என் சொற்களுக்கு எப்போது சிறகு முளைக்கிறது என்று மனசின் சிறகை விரித்துப் பார்க்கின்றேன். மனசு அடிபடும் போது மனது துயரில் மூழ்கித் தவிப்புறும்போது விஷ நகங்களால் விறாண்டப்படும்போது தீத்துளியில் துவலும் போது மனசு மனசற்ற மனிதர்களால் நொருக்கப்படும் போதெல்லாம் என் சொற்களுக்குச் சிறகு முளைக்கிறது.

மனசு மெளனத்துள் உறைந்து சொற்கள் விறைத்துப் போகும்போது சிலபோது மனசு பூவின் இதழொன்றால் வருடப்படும்போது அல்லது குளிர் நீரின் ஒரு துளியால் தழுவுப்படும் போது என் சொற்களுக்குச் சிறகு முளைக்கிறது.

சிறகு முளைக்கும் சொற்களை அவ்வப்போது பறக்க விட்டு வந்திருக்கிறேன். எனது பறத்தல் என்பது மானுடநேயத்தைத் தேடியலைதலும் விட்டு விடுதலையாகி நிற்கும் துடிப்பும்தான்.

வரண்டவெளிகளிலெல்லாம் நீள்கிற எனது பறத்தலில் மனிதம் வற்றிப் போகாத ஒரு சிறு நீர்க் குழியில் என் குருவி

சிறகுகளை ஒடுக்கி சீழ் அமர்ந்து நீரருந்த அவாவுகிறது. அந்த அவாவுதல் தீரா விடாயாய் மேலும் நீள்கிறது.

ஆதலால் எஞ்சியிருக்கும் சிறகுகளால் பறத்தல் தொடர்ந்தும் நிகழ்கிறது. அவ்வாறு பறந்து கொண்டிருக்கும் இடைவெளியில் என் சிறகுகள் அறுக்கப்படுகின்றன. என்னைச் சூழ்ந்த இயங்கியலின் கைகளில் நீளும் வான் என் சிறகுகளை நோக்கி கூர்மையாகிறது. எனினும், மீள மீள முளைத்தெழுந்து பறத்தலில் மீள்கிறது என் புதிய சிறகுகளினாலான சொற்கள்.

எஞ்சியிருக்கும் சிறகுகளில் உயிர்த்தபடி  
முல்லை முஸ்ரிபா

21 டிஸம்பர் 2015, 20:58

mullaimusrifa@gmail.com

## எஞ்சியிருக்கும் சிறகுளாப் பறத்தல்

‘பேனா அலகும் புத்தகச் சிறகுகளுமாக’ என் பறத்தல் முடிவற்றுத் தொடரும் ஜீவித வெளியில் மனசின் வரைபடம் எஞ்சியிருக்கும் சிறகுகளாய் விரிகிறது.

அல்லாஹ்வின் முதல் படைப்பு ‘கலம்’ எனும் எழுதுகலம் எனக்குப் பிடித்தமானது. சின்ன வயசில் சிலேட் பென்சிலால் அட்சரம் தொடங்கியது (அ) முதல் பேனாக்கள் மீதான என் காதல் தொடர்கிறது. படிக்கும் காலத்தில் விதவிதமாய் பேனாக்கள் சேகரிப்பேன். மை வற்றிய பின்பு கூட அதனுடனான உறவுகள் முடிந்து விடுவதில்லை. எழுதி முடிந்தவையாக என் சேகரத்தில் இருக்கும். என் அலகு பேனாவாகும் அல்லது பேனா அலகாகும்.(ஆ)

எழுதுவதும் வாசிப்பதும் வளமானவை. அவை என் நேசத்துக்குரியவையாயின. புத்தகம் திரட்டுவதும் ஒரு பொன்னான

பொழுது போக்காக எனக்குள் இயங்கத் தொடங்கியது. இந்தப் பொழுதுபோக்கு ஆவலாய், பேராவலாய், வெறியாய் எனக்குள் மூண்டது. திரட்டுக்கம் களஞ்சியப்படுத்தலாக விரிவு கொண்டது.

90களின் ஊர் துறத்தலில் திறக்கப்படாமல் போன என் புத்தக அலுமாரிக்குள் அல்குர்ஆன் தொட்டு ஆத்திசூடி வரையாக, இலக்கணச் சுருக்கம் தொடங்கி மொழியியல் வரையாக, அறிஞர் அஸீஸ் சில நினைவுகள் தொடங்கி அஸன்பே சரித்திரம் ஈறாக எனது புத்தகங்களின் நினைவுப் பட்டியல் வரைபடத்தில் நீள்கிறது.

அத்தகைய என் புத்தகப் பூக்கள் வாடிக் கருகினவாயினும் அவற்றின் மீதான வாசிப்புத் தந்த வாசம் எனக்குள் இன்னும் வற்றாமல் ஊறிக் கொண்டேயிருக்கிறது. தேடலும் சேகரித்தலும் தொடரத்தான் செய்கிறது.

அகதியாய் முகாமுக்குள் குடிகொண்ட போதும் புதிது புதிதாய் புத்தக வரவுகளைத் தேடினேன். பல பொழுதுகளில் புத்தகங்கள் என் தலையணையாயின; புத்தகங்கள் என் விரிப்புக்களாயின; புத்தகங்கள் தூக்கத்தைத் துறந்தன; சில போது வராத தூக்கப் பொழுதுகளுக்கு ஒத்தடம் தந்தன. புத்தகங்கள் மாத்திரையாய்க் கூட தென்பட்டன. எனவே, புத்தகப் பெருக்கம் எனக்குள் கனதியானது.

கல்விப்புலத்தில் இயங்கியதால் கல்விசார் நூல்களின் தொகுதியொன்று வளர்ந்தது. இலக்கியத்தளத்தில் செயற்பட்டதால் இலக்கியம் சார் நூல்களின் பெருக்கம் தொடர்ந்தது. இவ்வாறு பல்கள வாசிப்புத் தந்த பல்துறைச் சேகரத்தால் மேலும் புத்தக அடுக்குகள் நீண்டன.

நான் இருத்தல் கொள்ளும் இடமெல்லாம் 'புத்தகச் சுவர்கள்' எழும்பத் தொடங்கிவிடும். புத்தளத்திலும் அந்தச் சுவர் உள்ளது. அண்மையில் அங்கு சென்றபோது என் சொத்தாக எஞ்சி நின்ற புத்தக அலுமாரியை மேய்ந்தேன்.

எலி கடித்தும் கறையான் பரந்தும் என் புத்தகச் சுவர் அழகிழந்து போயிருந்தது. மீள் துப்புரவுப் பணியிலீடுபட்டேன். நான் புத்தக அடுக்குகளைக் கிளறக் கிளற ஞாபகப் பரப்பில் மறந்து போன பல புத்தகங்கள், அவை தந்த அனுபவங்களால் என மனசின் வரைபடம் நிறைந்தது.

பட்டத்துக்குப் படித்த புத்தகங்களின் தாள்கள் பறப்புக் காட்டின. பட்டப் பின்படிப்புக்கான குறுஞ் சேகரிப்புகள் குவிந்து நின்றன. ஆசிரிய கல்வியியலின் மொடியூல் முகங்கள் கை குலுக்கின; அல்ஹஸனாத்தும் சரிநிகரும் அடுக்குகளில் இளைத்துப் போயிருந்தன. மேலும் நூல் தோப்பிடை நுழைந்து மேய்தல் தொடர்ந்தேன்.

'நிலக்கிளி'யுடன் பால மனோகரன் வந்தார்; 'காட்டாற்றில்' செங்கையாழியன் எழுந்தார். 'சாணைக்கூறையுடன்' ஜுனைதா ஷெரிப் அழகு காட்டினார், 'முட்டைவாசிகளோடு' அப்துல் ரஹ்மான் உரையாடினார்; 'கனவுப் பூக்களோடு' மேத்தா பேசினார். 'ஜே.ஜே. சில குறிப்புக்களோடு' சு.ரா. தோன்றினார். 'வெள்ளிப்பாதசரத்துடன்' இலங்கையர் கோன் வெளிப் பட்டார். 'இலக்கியச் சிந்தனைகளோடு' க. கைலாசபதி கை கொடுத்தார். தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றில் கா. சிவத்தம்பி வரலாறானார். (இ) மேலும் நூல் தோட்டத்தில் என் மேய்தல் தொடர்ந்தபோது இன்னும் இன்னும் என் சேகரத்தில் இருந்த புத்தகங்களைப் பட்டியலிடத் தொடங்கினேன்.

என் மனசின் வரைபடமெங்கும் மேலும் புத்தகங்கள் விரிகின்றன.

கொழும்புக்கு மற்றொரு கட்ட இடம்பெயர்வுக்குள் சிக்கிய போதும் மேலும் புத்தங்களுடனான இறுக்கமும் இணக்கமும் வளர்ந்தது. வாடகை வீட்டில் 'குட்டி காவிய' போது புத்தகக் கட்டுக்களையும் காவினேன். புத்தக அலுமாரி நிரம்பல் நீண்டது.

என் மனசின் வரைபடம் புத்தக அடுக்குகளில் நுழைந்து அவற்றினிடை வாசம் செய்கிறது.

அவாவுறும் நிலமும் கடந்து வந்த கவிதை நூல்களும் கவிதைகளின் அடுக்குகளாயின. பதினெண் மேற்கணக்கும் கீழ்க்கணக்கும் பிறவும் அடுக்குகளில் கனதியாயின, M.A தமிழ்சார் நூல்கள் தொடர்களாயின. G.A.O, B.A என கற்பித்தல் களத்தின் அடையாளமான புத்தகங்களும் குறிப்புக் கோவை களும் நிரைகளாயின.

“பிறகு விழி திறந்து பார்க்கையிலே சூழ்ந்திருக்கும் பண்டைச் சுவடி, எழுதுகோல், பத்திரிகைக் கூட்டம், பழம் பாய் வரிசையெல்லாம் ஒத்திருக்க” என குயில் பாட்டில் பாரதி கூவியது போல ஆயிற்று என்னைச் சூழ்ந்திருக்கும் புத்தகக் கூட்டங்கள்.

மேலும் மனசின் வரைபடமெங்கும் புத்தகங்கள் விரிந்தபடியிருக்கின்றன. புத்தகத்தின் மீதும் தமிழின் மீதுமான தீராத காதலால் அகவெளி (ஈ) எனும் வெளியீட்டு நிறுவகமொன்றை நண்பர் க. கருப்புடன் சேர்ந்து தொடங்கினோம். தமிழ் மொழி இலக்கியப் பாடப் பரப்பை புதிய தளத்தில் வைத்து மாணவச் செல்வங்களுக்கு ருசிகரமாய் ஊட்ட வேண்டுமென எமக்குள் ஊற்றெடுத்த ஆசையினால் சில நூல்களை எழுதியும் நூலாக்க



புலமையாளருடன் (உ) இணைந்தும் வெளியிட்டோம். எமது புத்தகங்களுக்கு புதிய வெளிச்சம் கிடைத்து வந்தது. அக வெளியை மாணவச் செல்வங்கள் தேடவும் தொடங்கினர். புத்தக விற்பனை நிலையங்கள் பல எம்மைத் தேடி வந்தன. அப்படித் தேடிவந்த பலவும் பின்னர் தலைமறைவாயின. இதனால் அகவெளி நொந்து போனதும் சோகமான கதையாகவும் மீதமான புத்தகச் சுவையாகவும் என்னைச் சூழ்ந்திருக்கிறது.

வாசித்து முடிந்த புத்தகங்களை விடவும் இன்னும் வாசித்து முடியாத வாசிக்கத் தவறிய புத்தகங்களின் வரிசை மிகமிக நீளமானதாகவுள்ளது. அந்த நீளத்தை வாசித்துக் கடக்க காலத்தை அவாவியபடிக்கு என் மனசின் வரைபடம் புத்தகமாய் மேலும் விரிகிறது.

### எஞ்சியிருக்கும் வரைபடம்

(அ) 'தண்ணீருற்றுத் தந்த தமிழ் அன்னையின் புதிய முகம்' என்ற தலைப்பில் மட்டக்குளி முஹம்மது சபீல் என்னை தினகரன் வாரமஞ்சரியூடாக அறிமுகப்படுத்தியபோது "எண்பதுகளில் ஆரம்ப ஆண்டில், பள்ளிப்பருவத்திலேயே 'வேலை ஒன்று கிடைத்து விட்டது' என்ற சிறுகதை மூலம் பேனா பிடிக்க கற்றுக் கொண்டவர்" என முதல் குறிப்பை எழுதியமை என் வரைபடத்தில் அழியாதுள்ளது.

(ஆ) 'பேனா அலகும் புத்தகச் சிறகும்' என இன்னும் எழுதிமுடியாத கவிதையொன்று என்னுள் ஊறிக் கொண்டும் சுழன்று கொண்டும் பறப்புக் காட்டிக் கொண்டிருக்கிறது.

(இ) பேராசிரியர் கார்த்திகேசு சிவதம்பி 2011.07.06 அன்று காலமானார். மறுநாள் மேல் மாகாணத் தமிழ் மொழித்திண்பு

போட்டிகளை அன்னாருக்கு சமர்ப்பணம் செய்து மௌனாள் சலியுடன் நடத்தினோம். பேராசிரியர் அவர்களை நேரடியாகக் கண்ட கடைசிச் சந்தர்ப்பம் மனசின் வரைபடத்தில் விரிகின்றது. 'பகை மறப்பு' தொடர்பான கருத்தாடலைத் தொடங்கி வைத்துப் பேச வந்தார். அவரை வாகனத்திலிருந்து உதவியாளர்கள் இறக்க வந்த போது அங்கிருந்த நாமும் கைபிடித்து உதவினோம். அப்போது Sorry...Sorry... என ஓராயிரம் முறை எங்களைக் கஷ்டப்படுத்தி விட்டதாக சொல்லிக் கொண்டே வந்தார். அப்போது அவரது இளகிய இலக்கிய மனம் மணத்தது. எனது 'அவாவுறும் நிலத்தை' வழங்கினேன். பேராசிரியர் சிவத்தம்பி தமிழின் புதிய தமிழ்க் குறியீடு. அந்தக் குறியீடே பின்வரும் நூற்றாண்டுகளில் தமிழாகும் என மனசின் வரைபடம் எண்ணம் கொள்கிறது.

(ஈ) அகவெளியில் முகப்புக் குறிப்பாக "சகலதுமான தடைகளைத் தாண்டிய அகன்று விரிந்த மனப்பரப்பில் அகவெளி அன்புடன் கைகோர்க்க அவாவுகிறது. அந்த ஆசையுடன்தான் அதன் பன்முகப் பணிகளைத் தொடர்கிறது. இது தமிழ் மொழிக் கல்விச் சூழலில் முதல் முயற்சி. நவீன கல்விச் சவால் களை எதிர்கொள்ளும் ஆற்றலாளர்களாகத் திகழ்வதற்கான வழிகாட்டல் பனுவல்களை வெளிக் கொணர்வதனுடாக மாணவச் செல்வங்களின் மனசுகளைப் பலப்படுத்த அகவெளி துணிகிறது....." என எழுதி வைத்தேன்.

(உ) கே. ஸ்ரீஸ்கந்தராசா, இந்துராணி, நித்தியானந்தன், க. கருப்பு, பொன்மீரா போன்ற மொழியாசிரியர்களின் எழுத்துக் களைப் புத்தகங்களாக வெளியிட்டது அகவெளி.

## ரஞ்சிவிருக்கும் சிறகுளாள் யறத்தீன்

'துயர் மண்டிய சுவடுகளில்  
காணாமல் போன காலடிகளை  
அவாவுறும் என் நிலத்திற்கு'

என்றெழுதி நான் நிவேதித்த 'அவாவுறும் நிலத்திற்கு' ஓக்டோபர் ஐந்தாம் நாளின் மாலைப்பொழுதொன்றில் பொன்னாடை போர்த்தி சந்தன மாலை சூடி வெற்றிக் கேடயமும் சான்றிதழும் வழங்கிக் கௌரவித்தபோது கிளிநொச்சியில் சிலிர்த்துப் போனேன்.

போர்ப் பேய் பீச்சிய வடுக்களின் எச்சங்கள் விதைந்து கிடக்கும் மண்ணின் முகங்களில் என் போர்க்காலப் பாடல்கள் மீள மீளக் கேட்பதாய் உணர்ந்தேன். கவிதைகளினாலான வாழ்வொன்றின் மீது இயங்கிக் கொண்டிருத்தலின் சுகமும்

அசகமும் என் மனசின் வரைபடத்தில் திரும்பத் திரும்பக் கவிதைக் காட்சிகளை வரைந்து கொண்டேயிருக்கின்றன.

எண்பதுகளில் கவிதையின் மழலையாய்த் தவழ்ந்த நான் மறைந்து போயிருந்தேன். தொண்ணூறுகளின் தொடக்கத்தில் ஒக்டோபர் மனசுக்குள் விதைத்த வடு என்னைப் பிழியத் தொடங்கவும் என் இரண்டாம் இலக்கியக் காலம் முகிழ்ந்தது. 1995ல் 'பிரிவின் புரிவோடு' தொடங்கி 2002ல் சமாதான காலத்தின் அவாவுகையுடன் 'உள் நுழையும் காற்று' வரை தொடர்ந்த கவிதைகளின் திரட்சியே வதைபட்டுச் சிதைகிற வாழ்வின் மீதான கவிதைகளாக 'இருத்தலுக்கான அழைப்பு' 2003 ஒக்டோபரில் யாத்ரா வெளியீடாக பயணம் தொடங்கிற்று. (அ)

பறிக்கப்பட்ட மண்ணின் தவிப்புகளால் எழுதப்பட்ட அக் காலக் கவிதைகளின் தொகுப்பில் நான், என் சார்ந்த சமூகத்தின் இருப்பியலை, வரலாற்று இழிவுகளை, இன சௌஜன்யத்தை, அடக்குமுறையின் அராஜகத்தை, அரசியல் அநாதரவை, இழப்புகளினாலான வாழ்வியலை எல்லாம் பதிவு செய்தேன்.

நான் 'இருத்தலுக்கான அழைப்பு' முன்னுரையில் சொன்னது போல "எனக்குள் வதைபட்டுச் சிதைகிற விதைகள் கவிதைகளாகிக் கொண்டிருக்கின்றன. இருப்புக் கேள்விக்குள்ளாகும் போது இதயம் இடிந்து விடுகிறதான துயரம் மிகுந்த சோகம் என்னைச் சூழ்ந்து கொள்வதில் ஏமாற்றமும் சிலவேளை அதை விஞ்சி நிற்கும் எதிர்பார்ப்புமாக வாழ்வு சுழன்று கொண்டிருக்கிறது. இத்தகைய வாழ்வுச் சுழற்சியில் நிகழ்பாடாய்ப்போன இழப்புகளும் இழிவுகளும் இடையூறுகளும் இடிபாடுகளும் தான் என் கவிதைகள் சூல் கொள்வதற்கான கருப்பையாகி யிருக்கிறது."

'இருத்தலுக்கான அழைப்பு' நூலுருக் கொள்வதற்கான என் அலைவு நீண்டபோது பிரசவ வலியைக் காட்டிலுமான

வெளியீட்டு வலியின் துடிப்பை உணர்ந்திருக்கிறேன். எல்லாப் படைப்பாளிகளுக்குமான துயர்மிகு வலிகள்தான் இவை.

இருத்தலுக்கான அழைப்பை கொழும்பில் 'தாருஸ் ஸலாம்' சாந்தி இல்லத்தில் 2003/10/15 இல் வெளியீட்டு வைத்தபோது நானடைந்த அதிருப்திக்கும் அப்பாலான ஆனந்தம் இன்னும் என் மனசின் வரை படத்தில் ஒட்டியேயுள்ளது.(ஆ)

பிறகு புத்தளத்திலே அறிமுக விழாவை நடத்த வேண்டுமென்ற அவா என்னைக் காட்டிலும் என்னுள் இளைஞர் சிலரிடம் அதிகம் இருந்ததால் நுரைச்சோலை கல்முனைக்குடியில் அறிமுக நிகழ்வை மட்டுமன்றி 'முல்லையின் முதன்மை மாணவர்களை' பாராட்டும் விழாவையும் சேர்த்து நிகழ்த்த நான் விருப்பம் கொண்டேன். வெளியரங்கில் ஒரு மாலைப் பொழுதில் காற்றோடு கவிதை கலந்து பரவிய நினைவுகளும் நெஞ்சில் மீளுகின்றன.

எனது கவிதைகள் போட்டிக்காக எழுதப்பட்டவையல்ல; உள்ளுணர்வுகள் விறாண்டத் தொடங்கவும் உள்ளிருந்து கரு மூட்டிய இதயமும் சதையுமான உயிர்ப்புகள்தான் அவை. தொகுதியாக வந்தபிறகுதான் சாகித்ய போட்டியில் பங்கெடுத்தன.

நான் கனவிலும் கண்டிருக்கவில்லை; வடக்குக் கிழக்கு மாகாண நூற்பரிசு அறிவிக்கப்பட்டபோது 2003க்கான கவிதைப் பரிசு இருத்தலுக்கான அழைப்புக்கானது. அதே வாரம் கலாசார திணைக் களத்தின் 'தேசிய சாகித்ய விருது' பட்டியல் வெளியானபோது கவிதையின் பெயரில் என் பெயர் இருந்தது. அது ஓர் இன்பமான உணர்வு; மனசுக்குள் ஒருவித படபடப்பு.

2004 ஒக்டோபர் 5ம் நாள் BMICH இல் விருதும் சான்றிதழும் பண முடிப்பும் பெற்றதில் இருத்தலுக்கான அழைப்பு பூரித்தது.

அதே ஒக்டோபர் 11ம் நாள் யாழ்ப்பாணத்தில் நிகழ்பெற்ற வடக்குக் கிழக்கு மாகாண இலக்கியப் பெருவிழாவில் குடும்பத்தோடு கலந்தேன்.

யாழ். இந்துக் கல்லூரியில் வைத்து மெல்லிய மழை வாழ்த்துத் துவிய மாலைக் காலத்தில் அப்போதைய கல்விப் பண்பாட்டலுவல்கள் செயலாளரினால் பொன்னாடை போர்த்தப் பட்டபோது மெய்யாகவே மெய்சிலிர்த்துப் போனேன்.

அதுதான் என் வாழ்நாளின் முதல் பொன்னாடை; முதல் பூ மாலை; என்னை விரட்டியடித்த தாய் மண்ணிலேயே என் தலைக்குக் கிரீடம் கிடைத்தது; அது கவிதைகளுக்கு அல்ல; விரட்டப்பட்ட என் தேச மக்களுக்குக் கிடைத்த மகோன்னதமாகவே நான் உள்ளுணர்ந்தேன். (இ) துரத்தப்பட்ட மண்ணிலேயே வாழ்த்தப்பட்ட வரலாற்றுப் பதிவை என் மனம் என்றைக்கும் பசமையெனப் பத்திரப்படுத்தியே வைத்துள்ளது.

வில்வரத்தினம், நந்தினி சேவியர், செங்கை ஆழியான், கருணாகரன் உள்ளிட்ட இலக்கிய நட்புக்களின் சந்திப்பு, ஒரு கட்டப் போருக்குப் பின்னரான யாழ். மண்ணின் வரைபடம், சோனகதெருவும் மினாராக்கள் சிதைந்த பள்ளிகளுமான வதையுறு காட்சி... என என் மனக் கமரா 'க்ளிக்' செய்து கொண்டதை அல்பம் பத்திரப்படுத்தியுள்ளது.

'நான் வளர்ந்த

முதல் மண்

உம்மாவின் கருவறைக்கும்

என்னை வளர்த்த

மூலவேர்

வாப்பாவின் வியர்வைக்கும்'

என நான் சமர்ப்பித்த என் முதல் பிரசவமே ஜெயம் கொண்டது. இன்னொரு ரூபகம் இடையிடுகிறது. ஆசிரியர் உள்ளீத்தல் போட்டிப் பரிட்சைக்காகப் படித்துக் கொண்டிருந்த எனது மாணவி ஒருவர், எனது பெயரை பொது அறிவு நூலில் படித்ததாகக் கூறினார். 2003 ஆம் வருடம் கவிதைக்கான தேசிய சாகித்ய விருது பெற்றவர் யார்? என்பது அவர் படித்த பொது அறிவு வினா. எனக்குள் இந்த உரையாடல் மகிழ்ச்சியாய் இருந்தது.

கவிதை ஆன்மாவின் துடிப்பாய் இருப்பது, அவஸ்தைகளின் உருவமாய் வருவது, உணர்வுகளைக் கிளர்த்தி உயிர்ப் போடு எழுவது... அதன் நீள் பயணம் எனக்குள் நீண்டு கொண்டேயிருக்கிறது. 2003 முதல் 2009 வரையான ஏழு வருட காலத்தைய எனது உணர்வுகள் இரண்டாவது தொகுப்பாயின. 'அவாவுறும் நிலம்' வெள்ளாப்பு வெளியின் முதல் வெளியீடானது.

வெளியீட்டு விழா தகர்த்து மௌனமாய், எளிமையாய் வெளிவந்தது. நூல் பற்றிப் பலரும் எழுதுவார்கள் என்ற எதிர்பார்ப்பு என்னிடம் இருந்தது; ஆனாலும் ஈடேறவில்லை.

'அவாவுறும் நிலம்' இலக்கிய விருதுகள் சூடியது; தேசிய சாகித்ய விருது 2009ல் இறுதிச் சுற்றுக்குப் பரிந்துரைக்கப்பட்டு அவரி மாளிகையில் தேசிய சாகித்ய சான்றிதழுக்கு உரித்தானது.

கொடகே சகோதரர்களும் புத்தக மாளிகையும் முதன் முதலாக தமிழ் இலக்கியத்துக்கு தலை சூடியபோது கவிதைக்குள் எனது முகம் இருந்தது.

விருதுகளினூடான பெருமிதமோ கவிதைத் தலைக்கணமே தம்பட்டமோ கொள்ள நான் தயாரில்லை. அவை வெளியுலகில் ஒரு பெறுமானமாக இருக்கலாம், இல்லாமலும் இருக்க

லாம். எனினும், என் கவிதைகள் பயணிப்பு நீள்பாதையின் வரைபடத்தில் நிகழ்வுற்றுக் கொண்டேயிருக்கிறது.

என் இரு தொகுதிகளையும் திரட்டும் போது தசாப்த காலப் போர்க்களத்தில் விரட்டப்பட்ட மக்களின் குரல் தொனிக்கும், அது தவிர்க்க முடியாதது. விரட்டப்பட்ட மக்கள் சார்பாக 'வெளியேற்றப்பட்டோர் இலக்கியம்' அல்லது வேறு சிலர் சொல்வது போல் 'இடப்பெயர்வு இலக்கியம்' எனும் துறையை நான் எனது பதிவுகளால் வலியுறுத்தியிருக்கிறேன்.

இனி, என் கவிதையின் தொனி மாறலாம்; என் கவிதையின் பயணம் விசாலிக்கலாம். மிகத்தாய்மையான, வெண்மையான சொற்களால் அவாவுறும் நிலத்தில் எழுதியிருக்கிறேன்; எழுத்து தொடந்து கொண்டேயிருக்கும்.

எனது கவிதையுலகினூடாக நான் ஆய்வுப் பொருளாகவும் மாறினேன். தர்ஹா நகர் தேசிய கல்வியியல் கல்லூரி மாணவி M.L. ருக்ஷானா (20NT20) 'பிரதேச படைப்பாளி முல்லை முஸ்ரிபா' என தனியாள் ஆய்வு செய்துள்ளார்.

ஜாமிஆ நஸீமியாவில் எனது கவிதைகள் 'மயூரா என்றாகிவிட்ட நிஸ்மியாவுக்கு' உள்ளிட படிப்பிக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

'ஈழத்தின் போர்க்கால இலக்கியம்' அல்லது அகதி இலக்கியம் பற்றிய ஆய்வுகளில் எனது பெயரும் உள்ளிடப்பட்டு வருகிறது என்பதெல்லாம் எனக்குப் பெரிய விருதுகளே என மனம் மகிழ்கிறேன்.

இளம் படைப்பாளி விருது (2002)

வன்னிச்சான்றோர் விருது (2005)



யாழ் முஸ்லிம் இணைய விருது (2012) என எனக்கான விருதுகள் விரிந்தபோது எழுத்தின் மீதான நம்பிக்கை கூர்மையாயிற்று.

### எஞ்சியிருக்கும் வரைபடம்

(அ) அப்போது 'யாத்ராவில்' என் கவிதை யாத்திரை தொடர்ந்தது. நண்பர் அஷ்ரஃப் ஷிஹாப்தின் 'இருத்தலுக்கான அழைப்பு' முகவுருப் பெறுவதில் கூடிய கரிசனை செலுத்தினார். புத்தளம் வரை வந்து அறிமுக விழாவையும் சிறப்பித்தமை என் நினைவுக்குள் உள்ளது.

(ஆ) தாருஸ் ஸலாத்தை பெற்றுத் தருவதாக அப்போதைய பாராளுமன்ற உறுப்பினராயிருந்த நிஷாத் பத்யுதீன் கூறியிருந்தார். நானும் அவருடன் தொடர்பு கொண்டபோது செயலாளர் ஹஸன் அலியுடன் பேசுமாறு வேண்டினார். தெலைபேசியில் ஹஸன் அலியுடன் தொடர்பானபோது சம்மதித்தார். ஆனால் அன்று விடுமுறை நாளானதால் சாவிக்கோர்வை காவலாளியிடமிருந்தது. காவலாளி விடுமுறையில் கல்கிஸ்ஸையிலிருந்தார். அன்று பகல்தான் தேடிச் சென்று சாவி பெற்று வர அழைப்பாளர்களும் வந்துசேர எனக்கு உயிர் மீண்டதாய்ப்போன நினைவுகள் படிப்பினையோடு ஆழமாய் உள்ளன.

(இ) யாழ்ப்பாணத்தில் ஊடகம் பேட்டி கண்டது. தமிழ் முஸ்லிம் உறவின் வலிமையை வலியுறுத்தினேன்; அதன் மீள் கட்டுமானத்தை வேண்டினேன்; புலிகளின் அராஜகத்தை வெறுத்தும் பேசினேன். எனினும், என் கவிதைகள் வன்னியில் வாசிக்கப்படுவது அறிந்து மகிழ்ந்தேன். கடந்த காலச்சுவடு இதழொன்றில் வன்னி மக்கள் மற்றும் புலிகளின் தலைவர்களால் விரும்பி வாசிக்கப்படும் எழுத்தாளர்களில் என் எதிர்ப்புக் கவிதைகளின் பெயரும் இருந்தது.

## ஈசுசிபிடுக்கும் சிறஞூர் பறத்தீன்

நேரம் எட்டு மணி, இலங்கை ஒலிபரப்புக் கூட்டுத்தாபனம் முஸ்லிம் சேவை. நேயர்களுக்கு அஸ்ஸலாமு அலைக்கும் வரஹ்மத்துல்லாஹி வபரகாதுஹு. இப்பொழுது முதல் ஒன்பது மணிவரை முஸ்லிம் நிகழ்ச்சிகளைக் கேட்கலாம். (இரண்டாம் இலக்கத் தொடர் கலையத்திலிருந்து எனது குரல் ஒலிக்கிறது)

ஞாபகங்களின் சிறகுகள் ஒலியலைகளில் விரிகின்றன.

நிகழ்ச்சிகளில் முதலில்,

பனைமட்டையை காராக கற்பனித்துக் கொண்டு கடையடி வளவுக்குள் கார் ஓடுகின்றேன். “எனவுன்ஸ்மென்ற” கார் ஓடுகிறது. இடையிடையே சந்திகளில் நிற்க குரல் ஒலிக்கிறது. நான் ஐந்தாம் வகுப்புப் படிக்கும் பருவம். 1977 பொதுத் தேர்தல் காலம். வன்னியில் சிவசிதம்பரம், செல்லத்தம்பி என்போர்

தேர்தல் களத்தில் நின்றனர். தேர்தல் பிரசாரம் வானலைகளில் உரத்து ஒலிக்கும். அதனை அப்படியே உள்வாங்கி எனது பாணியில் எனது குரலில் நான் உரக்கக் கூவுவேன். அது எனக்கு விருப்பமாயிருந்தது. எனக்குப் பெரிய ஆளுமை என்றும் அதனை உணர்ந்தேன். இப்படித்தான் 'அறிவிப்பாளர்' ஆசை எனக்குள் கருக்கட்டியிருக்க வேண்டும்.

அந்தக் காலத்தில் சிவஜோதி, ஜெஸீமா தியேட்டர்கள் இயங்கிக்கொண்டிருந்தன. அவற்றின் திரைப்பட விளம்பரிப்பு ஊரூராக காரில் 'ஸ்பீக்கர்' கட்டி ஒலிபரப்புச் செய்யப்படும். காருக்குப் பின்னால் 'நோட்டீஸ்' வாங்க ஒடுவேன். காற்றில் நோட்டீஸ் பொறுக்கும் நான் அதே காற்றில் எனது குரலால் பட விளம்பரத்தை எழுதுவேன்.

நிகழ்ச்சிகளில் அடுத்ததாக,

ஓ/எல் படித்துக் கொண்டிருந்த காலத்தில் மாணவர் மற்றத்தின் அறிவிப்பாளர் நான்தான். நாடகங்களைப் புதிய பாணியில் அறிமுகம் செய்வேன். போட்டிகள் நடத்துவேன். இப்படியே எனது அறிவிப்பு ஆசை வளர்ந்தது.

இந்த வேளையில் சுவையாகக் குறுக்கிடும் அனுபவம் ஒன்றையும் மனசு வரைகிறது.

தொலைக்காட்சி என்ற ரீ.வி. அறிமுகமாகி ஆட்சிசெய்த காலப்பகுதி. ரீ.வீக்காரர் ஒழுங்கை ஒழுங்கையாக சென்று விளம்பரம் செய்து விடிய விடிய படம் காட்டுவார். இது அமோக வருமானம் தரும் தொழிலாக இருந்தது. 'அருள்' என்பவர் இத்தொழிலில் தீவிரமாக ஈடுபட்டார். பிற்பகலில் அறிவிப்புச் செய்து இரவுவேளையில் படம் காண்பிக்கப்படும். பொது இடத்திலோ, வளவிலோ படங்கினால் மறைப்புக்

கட்டி, ஸ்பீக்கர் கட்டி பாட்டுப்போட்டு ஊர் முழக்கத்துடன் விடிய விடிய மூன்று நான்கு படங்கள் ஓடும். (அ)

ஒரு நாள் அவரது வழமையான அறிவிப்பாளர் வரலில்லை போலும், நான் அருளின் கண்களில் அகப்பட்டேன். அழைத்தார். நானும் உற்சாகமாகக் காரில் ஏறிக் கொண்டேன். எனது நண்பர்களுக்கு முன்னால் 'சேட் கொலரை' இழுத்துவிட்ட பெருமை எனக்குள்.

நான் அழகான முறையில் கூவினேன். குரலும் கம்மியது. ஊர் முழுவதும் சுற்றி வந்து நெடுங்கேணிச் சந்தியில் தயாரான படங்குப் படமாளிகையில் இரவு தொடங்கப் படமும் தொடங்கியது. பார்க்கும் கூட்டம் உள்ளே நுழைந்தது. நானும் என் அழைப்பில் வந்திருந்த நண்பர்களும் காத்திருந்தோம். கையில் காசில்லை. இலவச அனுமதி கிடைக்கும் என்ற நப்பாசை தோற்றுக்கொண்டு போனது. அருள் என்னைத் திரும்பிக் கூடப் பார்க்கவேயில்லை.

அறிவிப்புச் செய்த எனக்கு சன்மானமாக இலவச அனுமதி தந்திருக்கக்கூடாதா? மனசு குடைந்தது. (ஆ) மனிதன் சுயநலவாதி. தன் கருமம் நிறைவேறிய பின் உதவியவனையே உதறி விடுவான். மற்றவரின் உணர்வுகளை, தேவைகளை விருப்பு வெறுப்புக்களை உணர மாட்டான் என்பது அப்போதே எனக்குள் விதையானது.

நிகழ்ச்சிகளில் அடுத்ததாக,

ஏ/எல் படித்த பிறகு ஒருநாள் றேடியோ சிலோனுக்குச் சென்றேன். அங்கு எவரையும் தெரியாது. அப்போது வி.என். மதியழகன் தமிழ்ச் சேவைப் பணிப்பாளராகக் கடமையாற்றிக் கொண்டிருந்தார். அவரிடம் ஒரு விண்ணப்பத்தை நீட்டினேன்.

“பெயர் என்ன? எங்கிருந்து வருகிறீர்? என்ன படித்திருக்கிறீர்?” என உசாவினார். சொன்னேன். அவர் பதிலுரைத்தார்: “இங்கு வேலை செய்பவர்கள் எல்லோரும் பட்டதாரிகள். தமிழ் ஸ்பெஷல் செய்தவர்கள். பட்டதாரிகளை மட்டும் தான் நாம் இணைத்துக் கொள்வோம்.” (இ)

அவர் விரித்த தராதரம் அப்போது என்னிடம் இல்லை. எனக்கு வெட்கமாயிருந்தது. தலையைக் குனிந்தபடி வெளியேறியேன். தமிழ் பட்டதாரிகள் பணிசெய்கின்ற புனிதமான இடம் என்ற மதிப்பு ஏற்பட நேடியோ சிலேன் இன்னும் சற்று உயரத்தில் தெரிந்தது. நானும் ஒரு தமிழ் பட்டதாரியாகி இங்கு வருவேன் என்கின்ற அடி மனசின் நம்பிக்கையும் அப்போது ஒளியேற்றியது.

பட்டதாரியான பிறகு பலமுறை அறிவிப்பாளருக்காக விண்ணப்பித்துக் குரல் பரிசோதனைக்கும் சென்று திரும்பினேன். எதிர்பார்ப்புக்கள் ஏமாற்றமான பின்னொரு நாளில்தான் அது வாய்த்தது.

அதற்கிடையில் நான் வித்தியானந்தாவில் படித்தபோதும் - பின்னர் புத்தளத்தில் படிப்பித்துக் கொண்டிருந்தபோதும் விளையாட்டுப் போட்டிகள், கலைவிழாக்கள் என்பவற்றில் அறிப்பாளனாகவே மிளிர்ந்தேன். இடையிடையே வானொலி, தொலைக்காட்சியில் கவிதைகள் வாசித்தேன். (ஈ)

நிகழ்ச்சிகளில் நிறைவாக ஸலவாத் ஒசக் கேட்கலாம்.

நேரம் 11 மணி 30 நிமிடம்

“விடியும் பொழுது எல்லார் மனங்களிலும் பிரகாசமாய் விரியட்டும்” பிரார்த்தனைகளோடு விடைகொள்கிறோம் வணக்கம் நேயர்களே (இப்போது இரண்டாம் இலக்கத் தொடர் கலையகத்தில் எனது குரல் ஒலித்து ஓய்கிறது.)

எஞ்சியிருக்கும் வரைபடங்கள்

அ) 'விடிய விடிய வீடியோ பார்த்திருந்து  
விடியலைத் தொலைத்தவர்களே,  
கண்களுக்குள் ஏன்  
கல்வியின் கனவு காணாமல் போனது'  
என்று ரீ.வீக்கு எதிராக கவிதைக் குரல் கொடுத்த வரைபடம்  
நெஞ்சில் விரிகிறது.

ஆ) மற்றவரின் தேவையை நிறைவேற்றுவதற்கு நான்  
உதவியாக அமையும்போது அதற்குப் பிரதிபலன் எதிர்பார்க்கவே  
கூடாது என்ற எண்ணம் அதன் பின் எனக்குள் உருவானது.

இ) உண்மையில் வானொலியில் கடமையாற்றும் அறிவிப்  
பாளர்கள் அனைவரும் பட்டதாரிகள்தானா? என்கின்ற ஆச்சரி  
யம் எனக்கு அப்போது இல்லை. எனினும் பணிப்பாளரின்  
பதில் என்னையும் தமிழ் பட்டதாரி ஆகுவதற்கான உந்துதலை  
தந்தது என்பது மட்டும் திருப்தியானது. ஆனால், இன்று  
ஒலிபரப்புக் கூடத்தில் எத்தனை பட்டதாரிகள் இருக்கின்றனர்?

ஈ) 1987ல் முதன் முதலாக என் குரல் முஸ்லிம் சேவையில்  
எஸ்.எச். சித்தீக் காரியப்பர் நடத்திய "கவியாரம்" நிகழ்ச்சியில்  
ஒலிபரப்பானது.

'எழுந்து வாருங்கள்  
ஈமானியச் சோதரர்களே  
எழுந்து வாருங்கள்  
எங்கள் தேசமெங்கும்  
எழுச்சியின் விதைகளைத் தூவுவோம்  
எழுந்து வாருங்கள்''  
(கவிதையில் ஒரு பகுதி)

## ரஞ்சிவிருக்கும் சிறகுளால் பறத்தல்

“கமோன் ஜாயா, கமோன் ஜயா” இந்த கரகோசக் குரல் அடிக்கடி என் நினைவில் விரிகிறது. விரியும் போதெல்லாம் ஒருவித உற்சாகம் என்னைச் சூழ்ந்து கொள்கிறது. என் சின்னக் கால விளையாட்டுச் சூழலில் ‘ஜாயா’ வெற்றியின் அடையாள மாய் எனக்குள் பத்திரப்படுத்தப்பட்டதன் வரைபடம் சுவையானது.

‘விளையாட்டு’ என்ற சொல்கூட இனிப்பானது; மனதுக்கு மகிழ்வு தருவது; உடலுக்கு உற்சாகமூட்டுவது; சமூக ஆளுமையை விதைப்பது. விளையாட்டுப் பிள்ளையாய் என் விளையாட்டுக் கால நினைவுகளும் என் மனசின் வரைபடத்தில் தொற்றிக் கொள்கின்றன.

“ஓடி விளையாடு பாப்பா ஒரு குழந்தையை வையாதே பாப்பா, கூடி விளையாடு பாப்பா...” என்று பாரதியை

சாட்சியாய் வைத்துக் கொண்டு கூடித்திரிந்து ஒடித்திரிந்து விளையாட்டு விளையாட்டாய் எங்களுள் ஒழுங்குகைகளில் எல்லாம் எங்கள் சுவடுகள் பதிந்த சின்னப் பருவம் பசுமையானது.

பாடசாலைக் காலத்திலும் விடுமுறை நாட்களிலுமாக விளையாட்டு எங்களுக்குள் விருப்பமாகவே வீற்றிருந்தது. குறிப்பாக நோன்புகால நீண்ட விடுமுறை சின்ன வயசில் விளையாட்டுத் தனமாகவே கழிந்தது. சிம்சார், அலிக்கான், ஆசிக்தீன், சகீர், மஹ்ரூப் இன்னும் நண்பர்களும் சேர்ந்து கொள்வோம். கூளான் புளியடிச் சந்தியில் பேணி அடித்து விளையாடுவோம்; ஒளித்துப் பிடித்து விளையாடுவோம்; ஓட்டப் போட்டியும் நடத்துவோம். (அ)

இப்படி விளைட்டாய்த்தொடங்கிய விளையாட்டுக்களில் 'வொலிபோல்' முக்கியமானது. பழைய பந்து, பழைய மீன் அல்லது நுளம்புவலைத் துண்டு, வேலிக்கம்புகள் இரண்டு, என்பன கிடைத்தால் போதும் வொலிபோல் பிளேஸ் உருவாகிவிடும். (ஆ)

பின்னர் 'ஜின்னா விளையாட்டுக் கழகம்' செயற்பட்ட காலத்தில், அதன்பால் கவர்ந்திழுக்கப்பட்டேன். ஜின்னாவின் பிரதான விளையாட்டு 'வொலிபோல்' தான். நான் ஏ.எல். படித்துக் கொண்டிருந்தபோது ஜின்னா விளையாட்டுக் கழகத்தின் 'பீ ரீமில்' விளையாடியுமுள்ளேன். அதனாலான பயிற்சியும் அனுபவமும் வித்தியானந்தாக் கல்லூரியின் 'வொலிபோல்' குழுவில் என்னையும் இணைத்தது. 'அன்பர் 17ன்' ரீமில் விளையாடி மாவட்ட ரீதியில் 'சம்பியன்' ஆனோம்.

தண்ணீரூற்று ஐக்கிய விளையாட்டுக் கழகம் நடத்திய, அணிக்கு நான்கு பேர் கொண்ட மாபெரும் சுற்றுப் போட்டியில் 'வித்தியானந்தா' அணியில் விளையாடினோம். கால் இறுதி



வரை சென்று பலரதும் கதைட்டல்களை மாலையாகப் பெற்றோம். அந்தக் காலத்தில் எனது பின்னேரப் பொழுதுகளை பெரும்பாலும் 'வொலிபோல் க்றவுண்ட்' குறையாடியிருந்தது.

பாடசாலையின் இல்ல விளையாட்டு விழாக்களிலும் என் விளையாட்டு நினைவு மொய்த்து நிற்கிறது. என்னை, போட்டி களிலும் நிர்வாகச் செயற்பாடுகளிலும் முழுமையாக ஈடுபடுத்தியதன் வரைபடம் இன்னும் இனிமையாய் இருக்கிறது.

அண்டர் 15. எனது வயதுப் பிரிவில் சேனா மஹாப், கட்ட நிலார், கூணாட றபீக், றகீம் வாத்தியாரின் மாஹிர், மம்மராங் கண்டு மாமாவின் மாஹிர் என்ற ஒரு வீரர் பட்டாளமே இருந்தது. நான் நீளம் பாய்தல், 200 மீற்றர், 400 மீற்றர் நிகழ்ச்சிகளில் பங்குபற்றினேன்.

400 மீற்றரில் முன்றாமிடம். நீளம் பாய்தல் எனக்குப் பிடித்த மானது; ஆனாலும் இரண்டாமிடம். 200 மீற்றர் போட்டியான போட்டி. ஆரம்பிக்கும் இடத்தில் நிற்கிறேன். கால்கள் நடுங்குகின்றன. முன்னுக்கு வரவேண்டுமென்ற ஆசையும் வேகமும் நடுக்கத்தைக் கட்டுப்படுத்துகின்றன. அடுத்தடுத்த ஓடு பாதையில் நிற்பவர்கள் சூரர்கள். விசில் காதில் விழவும் ஓட்டம் தொடங்கினேன். என்னையே நான் நம்ப முடியாததாய் என் நம்பிக்கை வென்றது. முடிவிடத்தில் நூலைக் கிழித்துக் கொண்டு கைகளை உயர்த்தியவாறு வெற்றிக் கம்பத்தை அடைந்தேன். அடைந்தேனா இல்லை பறந்தேன். பின்னணியில் "கமோன் ஜாயா... கமோன் ஜாயா..." என் காதுகளில் உற்சாகத் தேன் வார்த்துக் கொண்டிருந்தது. அந்தப் பறப்பு இன்னும் எனக்குள் ஞாபகச் சிறகு விரித்துக் கொண்டிருக்கிறது.

பரிசளிப்பின்போது எனக்கு தரப்பட்ட பொதியில் 'வெள்ளைச் சேட் துணி' இருந்தது. அந்த சேட் துணியை வாப்பாவிடம் கொடுத்து சேட் தைத்து தாத்தாவிடம் கொடுத்து பொக்கட்டில் ரோஜாப்பூ டிசைன் போட்டு, போட்டுக் கொண்டு போனேன். அந்தச் சேட்டை நீண்ட காலம் பாவித்த ஞாபகம் எனக்குண்டு. (இ)

இல்ல விளையாட்டுப்போட்டி விளையாட்டுத் திறமைகள் மட்டுமன்றி வேறு பல ஆளுமைகளையும் தருவது. ஜாயா (சிவப்பு), ஜின்னா (மஞ்சல்), இக்பால் (பச்சை) ஆகிய இல்லங்களின் மோதல் அந்த ஆளுமையை ஊட்டியது.

நான் 'ஜாயாவிலே' பலமுறை செயற்பட்டேன். ஜாயாவுக்கு நௌஸாட் சேர் பொறுப்பாக இருந்தபோது பெனியனில் ஜாயா என்று பெயர் பொறித்த ஒலிம்பிக் தீபத்தைப் பதித்து அணிந்தே ஓடினோம். சிவஞானம் சேர் பொறுப்பாக இருந்தபோது அவரிடமிருந்து பல நுட்பங்களைக் கற்றுக் கொண்டோம். (ஈ)

சிறிய வயது விளையாட்டுக்களில் மரதன் ஓட்டமும் என்னைக் கவர்ந்தது. நானும் சிம்சாரும் நிலா இரவுக் காலத்தில் ஒழுங்கை வழியால் ஊரைச் சுற்றி மரதன் ஓடுவோம். அந்த ஆசை குருநாகல் வெலகெதர மைதானம் வரை என்னை ஓட்டிச் சென்றது. 1982 என்று நினைக்கிறேன். ரியாஸ், இமாம்தீன், நான் உட்பட இன்னும் சிலர் அஹ்மத்கான் சேரின் உதவியுடன் மரதனில் பங்குபற்றினோம். 'சேர்ட்டிபிகட்' கிடைத்தது.

இப்படித்தான் விளையாட்டு என்னோடு கைகோர்த்தது. அதனாலான அனுபவம் பிறகு பல விளையாட்டு விழாக்களை ஒழுங்கமைக்கவும் நடத்தவும் ஆளுமையை விதைத்தது.

## எஞ்சியிருக்கும் வரைபடம்

(அ) எட்டுக்கோடு, பாண்டி, எங்கடி புளியடி, சிங்கம் புலி... என்று சின்ன சின்ன விளையாட்டுக்களும் கிளித்தட்டு உத்தி, யாட்டு, எல்லே, கம்படி, கெரம் போன்றவையும் அக்காலத்தில் ஆடப்பட்டதன் வரைபடம் எனக்குள் உறைந்துள்ளது.

(ஆ) புட்போலும் எனக்குப் பிடித்தமான விளையாட்டு, எங்கள் பாடசாலையில் க்ரவுண்ட் வசதியோ பந்து வசதியோ கிடைக்காதபோதும் பின்பக்க பலாமரத்தடியில் இடைவேளை நேரத்தையும் நிரப்புவோம். பழைய, காற்றுப் போகும் பந்துக்கு காற்றடித்து மரத் தக்கையை அதன் வாயில் திணித்து கால்பந்து விளையாடியிருக்கிறோம்.

(இ) எங்கள் பாடசாலைச் சீருடையில் பெஜ் (சின்னம்) பொறித்து அணியும் வழக்கம் அப்போது இல்லை. இன்னும் சரியாக நினைத்துப் பார்த்தால் ஆரம்பத்தில் கலர் உடுப்புத் தான். அதனால்தான் நான் 'ரோஜாவை' வெள்ளை சேட்டில் சூடினேன். ஈஸ்மன் கலரில் அணிந்து கொண்டு போவோம்.

(ஈ) நான் விளையாடுபவனாக இருந்து விளையாட்டை நடத்துகின்ற - இல்லப் பொறுப்பாசிரியராகச் செயற்பட்ட காலத்தில் அந்த நுட்பங்களைக் கையாண்டேன். அல்மின்ஹாஜின் விளையாட்டுப் போட்டிகளில் நானும் சக ஆசிரியர் குழாமும் முழுமையாய் எம்மை அர்ப்பணித்து துடிப்புடன் இயங்குவதற்கு சின்ன வயசு விளையாட்டு அனுபவம் துணையிருந்து உயிர்ப்பூட்டுகிறது.

## எருசிபிருக்கும் சிறுஞானப் பறத்தன்

‘பழம் பலம் தரும்’ சின்ன வயசில படித்த வாசகம் இது. படிக்கும்போதே பல பழங்களின் சுவைகள் நாலூறுவதின் வரைபடம் எனக்குள் இன்னும் இனிமையாய் இனிக்கின்றது.

மாம்பழம், பலாப்பழம், நாவற்பழம், வாழைப்பழம், அன்ன முன்னாப்பழம், செட்டிநாவற்பழம், பிரப்பம்பழம், தோடம்பழம், முரளிப்பழம் என்று பழமரங்களின் பட்டியல் மனசின் வரைபடமாய் விருட்சிக்கிறது.

நான் பழங்கள் சாப்பிட்ட கதையும் பழத்தைப் போல சுவையானது. (அ) எங்கள் வீட்டு நடு முற்றத்தில் மாமரம் சடைத்து நிற்கிறது. அது புளிமா. சற்றுத் தள்ளி கறுத்தக் கொழும்பான். கடையடி வளவில் வெள்ளைக் கொழும்பான். சுற்றிவர நான்கைந்து பலாக்கள். நாவல் மரம். பின்வளவில் அன்னமுன்னா, கிணற்றடியில் வாழை இப்படி ஒரு பழச்

சோலைக்குள்தான் வாழ்ந்திருக்கிறேன் என்பது பின்னர் பழங்களின் அருமைக்காலத்தின் முன்னையதன் அருமையை வியந்திருக்கிறேன்.

மாம்பழ சீசனில் மாமரத்தைச் சுற்றி ஊஞ்சலாடும் என் மனம், (ஆ) பூத்து வடுவாகி காயாகி முற்றிப் பருவமாகி அதன் பருவ வளர்ச்சியோடு என் ஆசையும் வளரும். அணில் கோந்தி அடையாளம் காட்டிய செம்பழத்தை கல்லாலோ பொல்லாலோ விழுத்தி, போட்டி போட்டுத் தின்போம்.

கனிந்து பழுத்த மாம்பழத்தைத் தின்பதும் ஒருவித கலை தான். வீட்டு மூலைக்குள் குவிந்து கிடப்பதில் தெரிந்தெடுத்து தோலோடு கசக்கி சாறாக்கி அதன் கீழ் முளையில் சிறு துளையிட்டு உறிஞ்சிக் குடிப்போம். குடித்து முடிய காற்றாதி பழையடி பழமாக்கி ரசிப்பதுமுண்டு.

சீசனில் மாமரம் விலைபேசப்படும். வாய்பா மொத்தமாய் விற்று விடுவார். மாங்காய் பிடுங்குவோர் பரிவாரங்களுடன் வந்திறங்குவார். மாங்காய் ஆய்வதற்கான கொக்கை நீண்ட கம்பி முனையில் வட்டமான வளையத்தில் கட்டி அதனைச் சுற்றி சாக்குப் பையால் தைத்து, பிடுங்குவதற்கு வசதியாக கம்பிகள் பற்களைப் போல் அமைக்கப்பட்டிருக்கும். மரத்திலேறி கொக்கையில் மாங்குலைகளை ஆய்ந்து கீழே போட, கீழ் நின்று ஒருவர் நிலத்தில் விழாதவாறு சாக்கினால் ஏந்துவார். அவர் விரைவாக ஏந்தும்விதமும் ரசித்திருக்கிறேன். பெட்டிகளில் நிறைத்து லொறியில் ஏற்றிச்செல்வர். பின்னர், மங்கலம் இழந்து நிற்கும் மாமரத்தை அன்னாந்து பார்த்து ஏங்கி இருக்கிறேன்.

என் மனசின் வரைபடத்தில் ஒரு பலா மரத்தின் கதையு முண்டு. (இ) முற்றிய பெரிய பலாக்காய்களை மரத்திலிருந்து

இறக்குவதும் ஒரு உத்திதான். பலாக்காயின் தண்டைக் கயிற்றிலே கட்டி, மரக்கொப்பொன்றின் மேலால் கயிற்றை எடுத்துக் கட்டிய பகுதிக்கு மேலே வெட்டி மெதுமெதுவாக இறக்கவேண்டும். வாப்பா இதில் நிபுணர். எத்தனை காய்களையும் சிதையாமல் இறக்குவார். நான் சீழே நின்று கயிற்றை அவிழ்த்து விடுவேன். ஒரு தடவை நான் பலாக்காய் இறக்கும் பணியில் ஈடுபட்டேன். கத்தியை இடுப்பில் சொருகியபடி மரத்திலேறினேன். கயிற்றை அவதானமாகப்போட்டு பலாக்காயின் தண்டில் கட்டினேன். சரியும் பார்த்தேன்; ஒரே வெட்டில் வெட்டி விட்டேன். பலாக்காய் 'தொப்' என்று சீழே விழுந்து வெடித்தது. அப்போதுதான் கட்டுக்குக் சீழே வெட்டிய எனது மடத்தனத்தை எண்ணி நாணினேன்.

வைகாசி மாதத்தில்தான் மா, பலாப்பழம் சீசன் வரும். வற்றாப்பளைப் பொங்கலுக்கு வரும் வெளியூர்க்காரர் எங்களுர்ப் பழங்களைக் கொள்வனவு செய்வார்கள். நானும் பழங்களை எங்களது கடைக்கு முன்னால் குவித்து கூவி விற்றிருக்கிறேன். விற்ற காசில் பாடப் புத்தகம், கதைப் புத்தகம், வாங்கி வாசித்திருக்கிறேன். ஆமாம் 'பழம் பலம் தரும்' என்பது எனக்குள் உண்மையானதாய் உணர்ந்திருக்கிறேன்.

நாவற்பழ சீசனும் முக்கியமானது. வளவில் நாவல் மரம் நின்றது. காலையிலும் மாலையிலும் நாவற்பழங்கள் பொறுக்குவேன். ஒளவையார் சுட்ட பழம்சாப்பிட்டது போல நானும் ஊதி ஊதிச் சாப்பிட்டிருக்கிறேன்.

சிலாவத்தை, நாவற்பழத்துக்குப் பேர்போன இடங்களில் ஒன்று. நண்பர்களோடு சேர்ந்து சைக்கிளேறி சிலாவத்தைக் கடற்கரைக்குச் செல்வோம். அலையெறியும் கரையோர மணல் வெளியில் கூடல் கூடலாய் நாவல் மரத்தொகுதி நீண்ட வரிசையாக இருக்கும். குலை குலையாய் நிற்கும் மரங்களில்

மொய்த்துப் போயிருப்போம். நாவல் நிறம் நாகிலும் பல்லிலும் சாடை காட்டும். கடலிலே குளிப்போம்; பழங்களை பையில் நிரப்பிக் கொண்டு வீடு வருவோம். பெண்கள், சிறுவர்கள் சேர்ந்து நாவற்பழ சீசன் காலத்தில் 'டெக்டர்' இல் நாவற்பழம் பறிக்கச் செல்வது பெரும் பொழுதுபோக்காக இருக்கும்.

'செட்டி நாவற்பழம்' ஒரு வகை. ஓடைக்குள்ளால் பள்ளிக் கூடம் சென்று வரும் பால்ய காலத்தில் செட்டி நாவற்பழத்தில் மனசு மொய்த்திருக்கும். சிலனுடன் முரளிப்பழம் ஆய காட்டுப் பகுதிக்குப் போயிருக்கிறேன். சிலன் மரமேறி கொப்புக் கொப்பாய் விழுத்த நான் பழங்களை அள்ளி யூரியா பேக்கில் நிரப்புவேன். தின்று தின்று சைக்கிளில் வீடு வந்து சேர மாலையாகும்.

அன்னமுன்னாப் பழமும் ஒருவித சுவையுடையது. நன்றாக முற்றிய காய்களைப்பிடுங்கி தவிட்டுப் பெட்டியில் பழுக்க வைத்து உண்போம். சிலவேளை மரத்தோடு பழுத்ததைப் பிடுங்கி ஒவ்வொரு தோல் துண்டையும் அகற்ற நிலா உருண்டையாய் வரும்பழத்தை அப்படியே கடித்துண்போம்.

தோடம்பழத்தின் சுவை நாலிலூறும்போது நினைவில் ஒரு சம்பவம் வரைபடமாகிறது. (ஈ) பிரப்பம் பழம் இன்னொரு வடிவம். அதன்கோது அமைப்பை ரசித்திருக்கிறேன்.

உண்மையில் பழங்கள் அல்லாஹ்வின் அற்புதப் படைப்புகள் என்பது அவற்றின் சுவைகளை விடவும் சுவையானதாய் என் மனசில் அழியா வரைபடமாய் வலம் வருகிறது.

### எஞ்சியிருக்கும் வரைபடம்

அ) அகதியாய் வந்த பிறகு அள்ளித்தின்ற பழங்களின் சுவையை மட்டும் மீட்க வேண்டியதாய் இருந்தது. நாவற்

பழம், அன்னமுன்னாப் பழம் என்பவற்றைக் காணவே முடியவில்லை. மாம்பழத்தின் விலை அதன் சுவையைக் கசப்பாக்கியது. ஒரு பழத்தை பங்கிட்டு உண்பதான துயர வரைபடம் என்னுள் உள்ளது.

ஆ) மாமரத்தின் கொப்பிலே கயிறு போட்டு ஊஞ்சல் கட்டி பலகை போட்டு நானும் ராத்தாமாரும் நண்பர்களுமாய் ஊஞ்சல் பாட்டுப் பாடி உண்ணி ஆடுவோம்.

இ) எங்கள் வளவுக்குள் வேலியோரமாக பலா மரம் நிற்கிறது. வேலிக்கும் பலா மரத்தின் அடிப்பகுதிக்குமிடையில் ஐந்து அடி தூரமிருக்கும். ஆனால், கொப்புகளில் சில பகுதி பக்கத்து வீட்டு மில்காரச் செல்லத்துரையர் வீட்டுக்குள் நுழைந்துள்ளது. இதனால், அந்தப் பகுதி பழங்கள் அவர்களுக்குரியதாகி விட்டன. இது நீண்ட காலமாகவே நிகழ்கிறது. என் உம்மா, வாப்பாவின் பரந்த மனசை நான் எண்ணிப் பாராட்டிய நினைவின் வரைபடம் நீளமாகிறது.

ஈ) தண்ணீருற்றுப் பெரிய பள்ளிவாசல் முற்றத்தில் ஒரு பெரிய தோடை நிற்கிறது. பழங்கள் மிகப் பெரியன. யூசுப் அப்பா (முஅத்தின்) பழங்களைக் கண்காணிப்பார். ஒரு நாள் லெப்பையார்ட் மகன் ஜுனைதும் நானும் சேர்ந்து தோடும் பழங்களை விளையாட்டாய் களவாடிய நினைவு மறக்காமல் இருக்கிறது. இது சின்னவயசுக் கோளாறுகளில் ஒன்று.



## ரஞ்சிபிருக்கும் சிறஞான பறத்தல்

வாழ்வியல் செயலியக்கத்தில் செப்பமானதாக நிர்வாக முகாமை இருக்கும் பட்சத்தில் வெற்றி அண்மித்திருக்கும் அல்லது இலகு வழி இயக்கப்பாடு சாத்தியப்பட்டிருக்கும். அதற்கு மாறாக இருக்கும் பட்சத்தில் சீர்மை தொலைந்திருக்கும்.

என் மனசின் வரைபடத்தில் நிர்வாகத் துயருக்குள் நான் இடர்பட்ட தீக்கணங்களும் அதிகாரம் செலுத்தும் காரமுகங்களும் விரிகின்றன.

தனிமனிதனுக்குள் தொடங்கி குடும்பம், சமூகம், தேசம், புவனம் எனப் பல்தளங்களில் நிர்வாக முறைமை இன்றியமை யாமல் தொன்று தொட்டு இயங்கி வருகிறது. இன்று நவீன முறைமை பற்றிய கோட்பாடுகளும் செயலுக்கப் பயிற்சிகளும் கூட அறிமுகப்படுத்தப்படுகின்றன. எனினும், என்னைச் சுற்றிய என் இயங்குதளங்களின் நிர்வாக முகாமை சீரற்றுக்

கிடப்பது பற்றி நான் சிந்திப்பதுண்டு; ஒரு வேலையைச் செய்யப் போகும் கணப்பொழுதுக்குள் ஆயுள் தொலைந்து போவது குறித்து நான் வேதனைப்பட்டிருக்கிறேன். (அ)

அதிகாரி என்பவர் யார்? நிர்வாகத்தின் மீது அதிகாரம் செலுத்துவதால்தானா அதிகாரி? அல்லது நிர்வாகச் செயற்பாட்டை அதி இலகுபடுத்துவதனாலா அதிகாரி? அதிகாரிகள் காரிய சித்தியற்று அதிகாரமாய் எனக்குள் உறைந்து போன சந்தர்ப்பங்களை நினைத்துப் பார்க்கும்போது சிலவேளை வெட்கிப் போகிறேன்; பலவேளை வெகுண்டு போயிருக்கிறேன். ஆச்சரியப்பட்டுப்போன சந்தர்ப்பங்களும் சம்பவங்களும் மிகக் குறைவே. (ஆ)

முல்லைத்தீவில் என் சிறிய வயசுக் காலத்தில் சிங்கார வேலு என்பவர் அரசாங்க அதிபராக இருந்தார். அவர் நிர்வாகத் திறனுடையவர்; அவரிடம் நான் நிர்வாக நடிவடிக்கைகளுக்காகச் செல்லும் சந்தர்ப்பம் வாய்க்கவில்லை. எனினும், அவர் நல்ல நிர்வாகி. அவர் விபத்தொன்றில் மரணமானார்; இறுதிக் கிரியை முல்லைத்தீவு டிப்போ மைதானத்தில் நிகழ்ந்தது; முல்லை மக்கள் வெள்ளமாகத் திரண்டனர்; நானும் லொறியொன்றில் தொற்றிக் கொண்டு போனேன். அந்த வெள்ளத்தில் வெள்ளை மனிதனின் நிர்வாகத்திறன் போற்றப்பட்ட புகழாரம் கேட்டு புளகாங்கித்தேன். (இ) நல்ல நிர்வாகிகளால் வாழ்வு செப்பமடையும்; தீய நிர்வாகிகளால் வாழ்வு சிக்கலடையும் என்பது பலரின் அனுபவத்திடை என் மனசின் வரைபடத்தில் தோற்றம் காட்டுகிறது.

ஜீன்ஸ் முகம், ஏஜீஏ முகம், டொக்டர் முகம், புறொக்டர் முகம், பொலிஸ் முகம், ஆமி முகம், அதிகாரி முகம், ஆணையாளர் முகம், எம்பி முகம், மினிஸ்டர் முகம் என மிருக

மூடியணிந்த முகங்கள் எல்லோரின் மனசிலும் தோற்றம் காட்டிக் கொண்டே இருக்கும்.

அகதி முகாம் காலத்தில் முகாம் தலைவர் தொடக்கம் உயரதிகாரி வரையிலானவர்களின் நீதமற்ற நிர்வாகத்தினுள் மக்கள் பட்ட துயரின் தொடர் கதை என் மனசின் வரைபடத்தில் வடுப்படவுள்ளது. 'திரும்பத் திரும்ப அலைக்கழித்தல்', 'முகஞ்சுழிக்கப் பேசுதல்' 'ஏமாற்றுதல்' தலையும் வாலுமில்லாமல் இடையில் பிசைதல்' என்று நிர்வாக ஆற்றலும் ஆளுமையுமற்ற இவர்களால் நேரம் விழுங்கப்பட்டதைத் தவிர பயன் பூச்சியமானதே அதிகம்.

எனது கல்வித்துறைசார் செயலியக்கத்தின் கீழ் கல்விக் காரியாலயத்தின் படிகளில் நான் அலைச்சல்பட்டிருக்கிறேன். நான் மாத்திரமல்ல Personal fileலோடு சேர்ந்து அலைபவர்கள் அதிகம் பேரைக் கண்டிருக்கிறேன். Personal file, Teachers Register number, Ingriment, 10 Months lone, சும்பள உயர்வு இப்படிப் பல கட்டங்களிலும் சிரமத்தில் இருந்திருக்கிறேன்.

சில நிர்வாகிகள் வாயில் நீதம் பீற்றுவார்கள். ஆணையாளர் ஒருவர் இருந்தார். 'சொல் அம்மன்' என அவருக்கு பெயரிட்டேன். நீதமானவர்; நெறிதவறாதவர், நல்ல நிர்வாகி என்று கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன்.

ஒரு தடவை எனது 'பரிட்சை மதிப்பீட்டாளர்' பணி தொடர்பாக அவரைக் காணச் சென்றேன். என்னை அவருக்கு அறிமுகம் செய்தேன். கண்ணாடி அறையில் சுழலும் நாற்காலியில் இருந்தார்; என்னை நிமிர்ந்து பார்க்கவில்லை; காதைக் கூர்மையாக்கினார். எனது பிரச்சினையைச் சொன்னேன்.

அவர் பதிலளித்தார்: "நாங்கள் சுட்டப்படிதான் செய்வோம்; நீர் இங்கே வரக்கூடாது; கிராமத்தில் உள்ளவர்கள் இப்படி

வந்து கேட்க வசதியில்லை; நீர் கொழும்பில் இருப்பதால் வருகிறீர். இனி வர வேண்டாம்” என்று வெறுப்போடு பேசினார். எனினும் அவரது பதிலில் ஒரு நீதம் இருப்பதாகவே பட்டது. எல்லோரையும் சமமாக நீதியாகப் பார்க்கும் தன்மை, பாராட்டத்தக்கது. நான் தலைகுனிந்தவனாக கண்ணாடி அறையில் இருந்து வெளியேறினேன்.

நான் சென்ற விடயம் ஏன் பரிட்சை மதிப்பீட்டாளருக்கான எனது விண்ணப்பம் தொடர்பாக பேசுவதற்காகத்தான். அவ்வாண்டு எனக்கு மதிப்பீட்டுப் பணி கிடைக்கவில்லை. அடுத்த வருடம் விண்ணப்பித்தேன்; கிடைக்கவில்லை, அதேவேளை 'சொல் அம்மன்' சொன்ன நீதமும் நிலைக்கவில்லை என்பது தான் என்னைச் சினக்கச் செய்தது. எனது பாடசாலையைச் சேர்ந்த என்னை விட ஜூனியரான ரீச்சருக்கு அனுமதி கிடைத்தது. சொல் அம்மன் சொன்ன விதிமுறைகளுக்குப் புறம்பாக இது நிகழ்ந்தது. இது சொல் வேறு செயல் வேறு என்ற நிர்வாகத்திற்கு எடுத்துக்காட்டாய்ப் போனது.

### எஞ்சியிருக்கும் வரைபடம்

அ) பிறப்பத்தாட்சிப் பத்திரம் பெறுவதற்காக பதிவாளர் காரியாலயத்துக்குள் நுழையும் ஒருவர் ஓய்வூதியம் பெற்றவராக வெளியே வருகிறார். நுழையும்போது இளமையில் தோன்றியவர் வெளியாகும் வேளை முதுமைக் காட்சியளித்தார். இப்படி ஒரு கணநேர நாடகம் மேடையேற்றிய ஞாபகத்தை மீட்டிப் பார்க்கிறேன்.

ஆ) நான் ஒன்பதாம் வகுப்பு படித்துக் கொண்டிருந்த காலத்தில் எங்களது வகுப்புக்கு கல்வியதிகாரி ஒருவர் வந்தார். தமிழ் பாடவேளையது “என்ன புகுஸாம் படித்தீர்களா?” எனக்

கேட்க நாங்கள் கொல்லென்று சிரித்து விட்டோம். அவர் சினந்து போனார். சிரிப்புக்குள் அர்த்தம் தேடினார். அவருக்கு 'புதுகுஷ்ஷாம்' என்பதைச் சரியாக உச்சரிக்க முடியாமையின் அறியாமை அதற்குள் இருந்ததை எப்படிச் சொல்லுவோம். முட்டுக்காலில் நிற்க வைத்த அந்த அதிகாரியின் நினைவு அடிக் கடி எனக்குள் வரும்.

இ) சிங்காரவேலுலூர் இலக்கியவாதி என்று அறிந்து மகிழ்ந்தேன். நண்பர் முல்லை ஸ்ரீ 'சிங்கார நினைவு' என்ற பெயரில் அவரது இனிய நினைவுகள் மிளிரும் கவிதைகளை வாசிக்கத் தந்தார்.

## ரஞ்சிபிடுக்கும் சிறஞான பறத்தன்

‘ஆஸாரூல் ஐஸீரா’ தீவின் சுவடுகள் முல்லைத்தீவு மாவட்ட உலமாக்கள், முஸ்லிம் அரசு உத்தியோகத்தர்கள் பற்றிய ஆவணப்படுத்துகையை அகில இலங்கை ஜம்இய்யதுல் உலமாவின் முல்லைத்தீவு மாவட்டக் கிளை கடந்த வருடம் நவம்பர் ஏழாம் திகதி வெளியிட்டு வைத்த நிகழ்வில் கலந்து கொண்டு நிகழ்ச்சிகளைத் தொகுத்து வழங்கியபோது என் மனசின் வரைபடத்தில் முல்லையின் ஆன்மீகம் மீதான சுவடுகள் மீளொழுந்தன.

எங்களுரில் ஆன்மிக ஈடுபாடு நிரம்பவே இருந்தது. ஐவேளைத் தொழுகை அதற்கான சான்றாதாரமாக அமைந்திருந்தது. ஆன்மிக விருத்திக்கும் மார்க்கக் கட்டுப்பாடுகளுக்கு மாக தப்லீக் ஜமாஅத் இயங்கியது. 1960 களில் தப்லீக் முல்லையில் ஸ்தாபகம் பெற்றுள்ளது.

ஜமாஅத்தில் தீவிர ஈடுபாடு கொண்ட பலரும் சமய ரீதியான இஸ்லாமிய நெறிப்படுத்தலை பள்ளிவாசல்களை மையமாகக் கொண்டு மேற்கொண்டனர். ஜமாஅத்தில் ஈடுபட்ட பலரும் 'ஜுப்பா தாடியாக' தோற்றமளித்தனர். மஹல்லா வேலை, ஜுமைராத், மூன்று நாள், சில்லா என்று தப்லீக்கின் வினையாற்றல் வளர்ச்சி கண்டதை நானறிவேன். பிற்காலத்தில் நூரு முஹம்மது அமீராக இருந்தார். 'அமீர் சாப்' என்றே அழைக்கப்பட்டார். நீராவிப்பிட்டி நூராணிய்யா ஜுமுஆப் பள்ளிவாசல் மர்கலாக செயற்பட்டது. (அ)

அக்காலத்தில் முல்லையில் வேறு இஸ்லாமிய, சமய, சமூக இயக்கங்கள் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டிருக்கவில்லை. எனினும், படித்த சில இளைஞர்கள் ஜமாஅத்தே இஸ்லாமியின் வெளியீடுகளை படிப்பவர்களாக முனைப்புக் காட்டினர். ஆயினும் இயக்கச் செயற்பாடாக அது வளரவில்லை. பாமர மக்களை பள்ளியின்பால் அழைக்கும் பணியை ஆற்றிய தப்லீக்கின் பணி அப்போது போற்றத்தக்கதாகவே தெரிந்தது.

முன்னைய காலங்களில் உலமாக்களின் தொகை மிகவும் குறைவாகவே காணப்பட்டது. வெளியுலகத் தொடர்பு மிகுந்த சிலர் அரபு மத்ரலாக்களில் தமது பிள்ளைகளைச் சேர்த்து மெளலவியாக்கியமை பாராட்டத்தக்கதாகவே இருந்தது.

எங்களுக்களில் மத்ரலாக்கள் பகுதி நேரமாக மரபுசார் மாலைநேர 'ஓதப் பள்ளி'களாகவே இயங்கின. (இ) பள்ளி வாசல் நிருவாகத்தின் கீழ் பள்ளிவாசலிலோ அல்லது தனியிடத்திலோ நடத்தப்பட்டன. இவை தவிர முழுநேர குர்ஆன் மத்ரலாக்கள் என்றோ அரபுக் கல்லூரிகள் என்றோ எவையும் இயங்கவில்லை. எனவே, ஓதல் என்பது முப்பது ஜுஸ்உவையும் ஓதி முடிக்கும் ஒரு சட்டகத்துள் தேங்கி நின்றது. (ஈ) உலமாக்கள் உருவாவதற்கான வாய்ப்புகள் வாய்க்கவில்லை.

'ஆலிம் அப்பா' என்று எல்லோராலும் அழைக்கப்பட்ட மர்ஹூம் மௌலவி அஸனா லெப்பை முஹம்மது உஸன் அவர்கள்தான் முல்லைத்தீவின் முதலாவது ஆலிமாகத் திகழ்ந்தவர். 07.08.1907 இல், சுமார் நூறு வருடங்களுக்கு முன் தண்ணீருற்றில் பிறந்த இவர் இந்தியாவில் காயல்பட்டணத்திலுள்ள அரபுக் கல்லூரியில் ஓதியவர். 1930 இல் மௌலவிப் பட்டம் சூடியவர். மத்ரஸா கவர்ச்சியற்ற எங்களுடில் பின்தங்கிய பிரதேசத்தில் பிறந்தவரால் இந்தியா சென்று ஓத முடிந்தமை ஆச்சரியத்துக்குரியது மட்டுமல்ல; எம்மவரின் ஆன்மிக ஈடுபாட்டினதும் அடையாளமாகவும் கருதத்தக்கது.

ஆலிமப்பாவை எனக்கு நன்றாய் ஞாபகம் இருக்கிறது. பள்ளிவாசலுக்குப் போகும் வழியில் அவரது வீடு இருக்கிறது. அவரது வீட்டுக் கிணற்றில் நல்ல தண்ணீர் அள்ள அயலட்டைபோகும். நானும் போயிருக்கிறேன். அவரது வயதான காலத்தில் நான் சின்னவனாய் இருந்தபோது கண்டிருக்கிறேன். ஆலிமப்பா எங்களுக்கு வாப்பா வழி உறவு. அவர் ஒதிக் கொடுக்கும் அறப்பணியாற்றியதாய்க் கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன்

அவரிலிருந்து தொடக்கம் பெறும் முல்லையின் உலமாக்கள் பட்டியல் 1990 வரை சிலருக்குள் மட்டுமாக மட்டுப்பட்டு நின்றது. உள்ளூரில் மத்ரஸாக்கள் இல்லாத நிலையில் நீண்ட தூர வெளியூரில் ஓதியவர்களில் மௌலவியானவர்களில் மௌலவி ஸலீம் (நத்வி), மௌலவி அப்துல் கபூர் (ஜிப்ரி), மௌலவி வாத்தியார் என அழைக்கப்பட்ட அப்துல் அஸீஸ் மௌலவி உள்ளிட்ட இன்னும் சிலரே உலமாக்களாய்த் திகழ்ந்தார்கள்.

எங்களுட்களில் கத்தம், பாத்திஹா, மௌலிது, பைத்து என்று சம்பிரதாயங்கள் அக்கலாத்தில் நிரம்பி வழிந்தன. அப்துல்லா லெப்பையார்தான் பரம்பரை லெப்பையாக கோலோச்சினார்.



மிம்பர் பிரசங்கம் அவருடைய ஆட்சியாகவே இருந்தது. இடையிடையே பிற மௌலவிமார்களின் பிரசங்கங்களையும் கேட்டிருக்கிறேன்.

பிற்காலத்தில் லெப்பையாருக்கு எதிரான குரல் வலுவடைந்து போராட்டமாக வெடித்தபோது ஒரு சாரார் அவரது மகன் ரஷீத் என்பவரை லெப்பையாக்கினார்கள். பிறகு அவர் ஊர் ஜமாஅத்தின் தலைவரான சுவாரஷ்யமான சம்பவங்களும் எங்களுரில் நடந்தேறின. (உ)

எங்களுரில் சமூக இயக்கங்கள் பலவும் ஒரு காலத்தில் செயற்பட்டன. வை.எம்.எம்.ஏ., இஸ்லாமிய சோசலிச அமைப்பு போன்றன எனது ஞாபகத்துக்கு வருகின்றன. 1984ல்தான் அகில இலங்கை ஜம்இய்யதுல் உலமாவின் முல்லைத்தீவு மாவட்டக் கிளை உதயமானது. இலங்கையில் இருபத்தைந்து மாவட்டங்களிலும் கிளைகள் நிறுவப்பட்டன. அகில இலங்கை ஜம்இய்யதுல் உலமாவின் பொதுச் செயலாளராக மௌலவி எம்.ஜே.எம். நியாழ் (கபூரி) அவர்கள் செயலாற்றிய காலத்தில்தான் முல்லைத்தீவைச் சேர்ந்த மௌலவி எம்.எச்.எம். இப்றாஹீம் (காஸிமி) அவர்களுடாக முல்லைக் கிளை தோற்றம் பெற்றுள்ளது.

இப்போது வெள்ளிவிழா ஆண்டைக் கடந்து இயங்கும் முல்லை ஜம்இய்யதுல் உலமாவில் 75க்கும் மேற்பட்ட ஆலிம்களும் ஆலிமாக்களும் இணைந்துள்ளமை கவனிப்புக்குரியதாகவே எனக்குத் தோன்றுகிறது.

புத்தளத்தில் இயங்கும் உலமா சபை முல்லையின் சமூக விருத்தி தொடர்பிலும் கவனம் செலுத்தி வருவதை எண்ணி என் மனசு மகிழ்கிறது.

ஆஸாருல் ஜஸீராவின் ஆசிரியர் தலையங்கத்தில் அதன் நீண்ட நெடிய நிகழ்ச்சித் திட்டத்தின் ஓர் அங்கமாக மாவட்ட வரலாற்றைத் தொகுத்து ஆவணப்படுத்தல் எனும் விடயம் கூட்டிக்காட்டப்பட்டுள்ளது. அதன் முதற்கட்டமே முல்லைத் தீவு மாவட்ட ஆலிம்கள் மற்றும் அரசு உத்தியோகத்தார்களின் விபரங்கள் தொகுக்கப்பட்டுள்ளன எனக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

மேலும் எதிர்கால வேலைத் திட்டங்கள் சிலவற்றையும் ஆஸாருல் ஜஸீரா குறித்துக் காட்டியுள்ளது. அதற்கும் மேலாக அன்றைய வெளியீட்டு விழாவில் ஒலித்த குரல்களில் அடிநாதமாக இருந்த 'முல்லை முஸ்லிம்கள் வரலாறும் வழக்காறுகளும்' நூலாக வர வேண்டும். அதற்கான திட்டமிட்ட, நம்பகத்தன்மைமிக்க, உறுதியான, செப்பனிடப்பட்டதான பணியாற்றுகையை உலமா சபை உன்னதமாக முன்னெடுக்க வேண்டுமென என் மனசின் வரைபடம் அவாவுகிறது.

இரண்டு தசாப்த நீட்சியின் பின்னரான சொந்தப் புலத்திலான மீளிருப்பு வாய்க்கப் பெற்றுள்ள இக்காலத்தில், எதிர்கால முல்லை முஸ்லிம்களின் சமய, சமூக, கலாசார பண்பாட்டின் தலைமை மையமாக செங்கோலோச்சும் செழுமைத் தளமொன்று உருவாக வேண்டுமெனவும் என் மனசு வரைகிறது. (ஊ)

### எஞ்சியிருக்கும் வரைபடம்

அ) 'ஜுப்பா தாடிக்கு' முன் நெஷனலும் வேட்டியும் அணியும் வழக்கமும் எம்மவர் சிலரிடம் காணப்பட்டிருக்கிறது. இது தமிழ் கலாசார உறவின் பிரதிபலிப்பாக எண்ணத்தக்கது.

ஆ) அந்தக் காலத்தில் நானும் மஹல்லா வேலை, இஜ்திமா, மூன்று நாள், ஜுமைராத்துக்களில் பங்குபற்றியிருக்கிறேன்.

மாணவர் ஜமாஅத் ஈடுபாடு எமது நண்பர்கள் பலரிடமும் இருந்தது. எனக்கு ஞாபகமிருக்கிறது நான் எட்டாம் வகுப்பு படிக்கும்போது பள்ளிக்கூடத்துக்கே போகாமல் மூன்று நாள் நூரு முஹம்மது சாப் அமீராக வர முத்தையன் கூட்டுக்குப் போனது.

இ) நானும் தண்ணீருற்றிலும் நீராவிப்பட்டியிலும் இயங்கிய ஓதப் பள்ளிகளில் தான் ஓதப் போவேன்.

ஈ) அலிப் பே தே... என்றும் ஒரு நொக்கத்து மேலே, இரண்டு நொக்கத்துக் கீழேயென்றும் ஓதும் மரபு அக்காலத்தில் சடங்கு முறையாக இருந்தது. இதனால் அரபு படிக்கும் வாய்ப்புகள் வாய்க்கவில்லையென என் மனம் வேதனைப் பட்டதை வேதனையோடு வரைகிறது.

உ) ஒரு வெள்ளிக்கிழமை குத்பாவின்போது பெரிய லெப்பையாரை மிம்பரிலிருந்து இறக்குவதாக ஒரு சாரார் எண்ணினர். ஆனால் முடியவில்லை. பொலிஸ் காவலோடு குத்பா நடந்தேறியது. பலரும் பள்ளிவாசலுக்கு வெளியே நின்றனர். சிலர்தான் குத்பாவில் பங்குபற்றினர். நானும் போய்த் தொழுதேன். ஒரே ஊருக்குள் ஏன் இத்தனை பிரச்சினைகள் என அப்போது என் சின்ன மனசில் ஏங்கினேன்.

ஊ) ஆஸாருல் ஜஸீராவில் பதிவான எனது 'புதிய வேர்களால் ஆதல்' கவிதையின் இறுதி வரிகள்:

'வாருங்கள் எல்லா வரைபடங்களையும் கலந்தொரு  
புதிய வரைபடம் செய்வோம் வர்ணமாய்  
ஓர் அமீரின் கீழ் ஒரே ஜமாஅத்தாய்  
புதிய வேர்களால் ஆவோம்  
நாளை பிறை விருட்ஷமொன்று வியாபிக்கையில்  
பூர்வீகத்தின் வேரும் பூரிக்கலாமினி'

## ஈசுசிபிடுக்கும் சிறகுளாஹ் பறத்தீவ்

வகுப்பறைக்குள் நுழைகின்றேன். மாணவரிடையே ஒரே சத்தமும் சண்டையுமாக இருக்கிறது; வரிசையில் சிலர் மேசையில் அடித்து ஆரவாரிக்கின்றனர்; புத்தகத்தை விரித்து வைத்துக் கொண்டு சிலர் விளையாடுகின்றனர்; சிலரோ படிக்க இடர்படுகிறார்கள்; முகங்களில் அமைதியில்லை; ஒருவகை விரக்தியும் வெறுப்பும் படிந்து கிடக்கிறது; நாளை பற்றிய எதிர்பார்ப்போ, இன்று பற்றிய சிந்தனையோ எதுவுமற்ற வெற்று நிலை படர்ந்துள்ளது. உணர்வற்று உறைந்து கிடக்கிறது கல்லும் சாந்தும் கொண்டு கட்டியதாகக் கருதப்படும் வகுப்பறை.

என் வயசின் சரிபாதிக்க காலம் வகுப்பறைகளில்தான் கழிந்திருக்கிறது. நான் வகுப்பறைகளைச் சரியாகத்தான் கட்டி எழுப்பியிருக்கிறேனா? ரத்தமும் சதையும் உணர்வும் உயிரும்

மனமும் கொண்ட நல்ல மாணவர்களைப் படைத்திருக்கிறேனா என சுயவிசாரணை செய்தபடியே என் பழைய வகுப்பறைகளில் தொடங்கி பறந்து திரிகிறேன் மனசின் வரைபடத்தின் சிறகுகளால்.

ஆசிரிய மாணவனாய் இருந்து ஆசிரியனாகி ஆசிரியனிலிருந்து மேற்பார்வையாளனாகி ஆசிரிய வழிகாட்டியாகி என் வகிபாகம் இப்படித்தான் வளர்ந்து வந்திருக்கிறது.

வகுப்பறையென்பது இன்று எவ்வண்ணம் சிதைந்து சிதிலமாகிக் கிடக்கிறது என்பதனை அனுபவத்தில் காணும் போது என் தொழில் வெட்கித் தலைகுனிந்து போகிறது.

காலம் வகுப்பறைகளின் கோலத்தையும் மாற்றியே வந்திருக்கிறது. மாற்றம் என்பது செய்கையின் குறியீடுதான். குருகுலக் கல்வி முறை தொடங்கி நவீன கல்வி முறை மரபு பல்வேறு மாற்றங்களுக்குட்பட்டதுபோல வகுப்பறைகளும் மாணவர் ஆசிரியர் மனப்பாங்குகளும் எதிர்பார்க்கைகளும் அவாக்களும் மாற்றத்துக்குட்பட்டே வந்துள்ளன. (அ)

நமது தொழிலின் அல்லது சேவையின் மையமே மாணவன் தான். மாணவர் மையக் கல்வி என்பதும் அவனது உணர்வுகள், எண்ணங்கள், விருப்பு வெறுப்புக்கள், தேவைகள் போன்றவற்றையும் மையமாகக் கொண்ட கல்விதான். ஆசிரியர் தொழில் நம்மில் பலரும் 'செய்து' கொண்டிருப்பதுபோல உயிர்ப்பற்ற ஒன்றல்ல; அது பொறுப்புள்ள சீர்மைமிக்க பணி. உயிருள்ள பொருள் மீது நிகழ்த்தப்படும் ஓர் ஆற்றுப்படுத்துகை.

பாடசாலைக் களத்தின் இயக்குநர்களில் முக்கிய பங்குதாரர் ஆசிரியர்தான். ஒரு தேசத்தின் தலையெழுத்து வகுப்பறைகளில் தான் வடிவமைக்கப்படுகின்றது எனில், அதன் வடிவமைப்

பாக்கத்தில் ஆசிரியனின் வகிபாகம் பிரதானமானது என்பதான  
எண்ணம் என்னிடம் எப்போதும் இருந்து வந்துள்ளது.

இன்றைய நவீன உலகில் எல்லாவற்றையும் போல  
கல்விசார் நுட்பங்கள், கோட்பாடுகள், ஆய்வுகள் மேலும்  
மேலும் நவீனமயமாக விரிந்து கொண்டேயிருக்கின்றன.  
ஆசிரியன் அவற்றின் மீது தேடல் கொள்ள வேண்டும்.  
அத்தேடல் வகுப்பறையூடாக மாணவனிடமும் பரவ  
வேண்டும் என்பது என் விருப்பம்.

நான் கடந்த பல வருடங்களாக இலங்கைத் திறந்த பல்  
கலைக்கழகத்தின் முதன்மை ஆசிரியனாகவும் பணி செய்து  
வருகிறேன். ஆசிரியர் தொழில்வாண்மையில் ஈடுபடும் ஆசி  
ரிய மாணவனின் வகுப்பறைச் செயற்பாடுகளை மேற்பார்வை  
செய்து ஆற்றுப்படுத்தும் பணியாகையால் விருப்புடன் அதில்  
இயங்குகிறேன். (ஆ)

கற்பித்தல் மேற்பார்வை என்பதும் பல கோட்பாடுகளும்  
நுட்பங்களும் ஆலோசனை வழிகாட்டல் அனுபமும் முதிர்ந்த  
ஒரு பங்களிப்புத்தான். கற்றுக் கொண்ட பாடங்களையும்  
அனுபவங்களையும் பரிசோதனைகளையும் ஆசிரிய மாணவ  
ருடன் பகிர்ந்து கொண்டு அவர்களை நெறிப்படுத்துவதனூடாக  
ஆளுமைமிக்கவராதலுக்கு என்னாலும் உதவ முடிவது ஒரு  
மகிழ்வான, சுகமான அனுபவமாக அமைந்து விடுகிறது.

இதற்கான மிகச் சிறு தொகைக் கொடுப்பனவுகளுக்கும்  
மேலாக காலத்தை ஈந்து அதில் முழுக்கியிருக்கிறேன். மேல்,  
வடமேல், சுப்ரகமுவ, ஊவா எனப் பல மாகாணங்களுக்கும்  
பறந்திருக்கிறேன். (இ) புதிய முகங்களைச் சந்தித்திருக்கிறேன்.  
ஆசிரியர் மாணவரின் பிரச்சினைகளையும் அணுகுமுறை  
களையும் ஆளுமைகளையும் வகுப்புக் களத்தில் அவர்களது

செயல் முறைகளையும் இனங்கண்டு எனது அனுபவங்களில் கலந்திருக்கிறேன்.

கற்பித்தல் ஒரு கலை. அந்தக் கலை நிகழ்த்துகையில் ஆசிரியன் கலைஞனாகி விடுகிறான். அவனது சொற்கையாட்சி, வார்த்தை உயிர்ப்பு, பாடப்பரப்பை மொழிக்குள் தக்கவைக்கும் விதம், அவனது உடல் மொழி, மாணவரைக் கவர்ந்திழுக்கும் காந்த நுட்பம், புதுமைமிக்க உத்திகள், பொருத்தமுறக் கையாளும் துணைப் பொருட்களின் உயிர்ப்பு இப்படி வகுப்பறைக் களத்தில் ஆசிரியனின் இயங்குபாகம் அமையும்போது வகுப்பறை உயிர் சிலிர்க்கும். அப்படி உயிர் சிலிர்த்த சில வகுப்பறைகளைக் கண்டிருக்கிறேன். ஆனாலும் பல வகுப்புகள் செத்துக் கிடக்க ஆசிரியர் பலரும் ஏறி மிதித்துப் போகும் சோகத்தையும் தரிசித்திருக்கிறேன். (ஈ)

எனது கற்பித்தல் மேற்பார்வைக் களத்தில் வேலைத்திட்ட, பாடத்திட்ட அமைப்பு முறையில் வகுப்பறைச் செயற்பாடு, ஆசிரியர் ஆளுமைகளை மதிப்பிட்டுப் புள்ளியிடுகிறேன். புள்ளியிடுதல் வெறும் எண்முறைதான். அதற்குள் ஆசிரியர்களின் செயலாற்றுகையை உச்சப்படுத்தும் பணியில் உழைத்திருக்கிறேன். (உ)

நல்ல ஆசிரியன் இருக்கும் வரை நல்ல வகுப்பறையும் இருந்து கொண்டதானிருக்கும். எனது மனசின் வரைபடமெங்கும் என நல்லாசான்களின் முகங்கள் படிந்தேயுள்ளன.

---

### எஞ்சியிருக்கும் வரைபடம்

அ. முன்னைய காலத்தில் ஆசானுக்கு மாணாக்கர் அளிக்கும் மரியாதையும் ஆசான்களின் முன்மாதிரி நடத்தையும் மிகத் தூக்கலாகவே இருந்தன. இன்றைய காலம் இரு தரப்பிலும்

இந்நிலைமைகளை மாற்றியே விட்டது. எண்ணுகையில் கல்வியுலகின் மீது வெறுப்பே படர்கிறது.

ஆ) நானும் தொழில்சார் கல்வி, பட்டமேற் கல்வியில் ஈடுபட்டுள்ளவன். ஆசிரிய மாணவனாய் வகுப்புக் களத்தில் இயங்கியதை நினைத்துப் பார்க்கிறேன்.

இ) பலாங்கொடை ஜீலானி தேசிய பாடசாலைக்கு மேற்பார்வையின் பொருட்டு விடிபொழுதில் பயணித்து அங்கு ஆசிரியரின் லீவு காரணமாக 'சும்மா' திரும்பி வந்த அனுபவமும் உண்டு.

ஈ) எனது 'ஒரு வெள்ளைச் சட்டை அழுகிறது' கதை மாணவரை வாசித்ததன் வெளிப்பாடு. தேசிய இளைஞர் சேவை மன்றத்தின் தேசியப் போட்டியில் முதலிடம் பெற்றது. 'துயருறுதல்' கதையின் நாயகன் ஐந்தாம் வகுப்பு மாணவன் தான்.

உ) மாணவரை வாசித்தல் உளவியல்பூர்வமானது. மாணவரின் நிலை, சூழல், மொழி, விருப்பு வெறுப்பு, தேவை அறிந்து ஜனநாயகக் கற்பித்தல் செயற்பாடு விரிவு பெற வேண்டுமென் வலியுறுத்துவேன்.



## ரஞ்சிபிரகீர்த்தம் சிறஞானம் பறத்தம்

வகுப்பறைக்குள் நுழைகின்றேன். நான் மாணவனாகி என் சிறகுகளின் மனசு நீள்கிறது வரைபடமாக. எனக்குப் பாட நூல்களும் சிறகுகள்தான். அவற்றைக் கட்டிக் கொண்டு நான் பறந்து திரிந்த பால்ய சுகப் பொழுது மீது எனக்கு எப்போதும் பிடிப்பு இருந்து வந்துள்ளது.

புத்தகங்கள் புது மணம் பரப்புபவை; புத்துணர்ச்சியும் புத்தாக்கமும் ஊட்டி வளர்ப்பவை; அதனால்தானோ என்னேவோ சின்ன வயதில் புத்தகத்துக்குள் மயிலிறகு வளர்த்து மகிழ்ந்திருக்கிறேன்.

எனது வகுப்பு பாட நூல்கள் மீது ஒருவகை பக்தியோடு நான் இயங்குவேன். வீட்டுப் பாடங்களைப் படிப்பதற்கும் அப்பால் புத்தகங்களை உறையிட்டுப் பேணுவதும் அடுக்கிலிட்டுப் பாதுகாப்பதும் நேசிப்புத்தனமானது. பாடநூல் ஆக்குநர்களின்

நாமங்களை வாசித்து ஒருவகை மரியாதை புரிவேன். பாடப் பரப்புகளுக்குள் மேய்ந்து திரிந்து அசை போடுவேன். அவற்றுள் பொதிந்திருக்கும் பாடல்களையும் கதைகளையும் கூவித் திரிவேன். இப்படியானதொரு ஈர்ப்பு தமிழ்ப்பாட நூல்களின் மீது எனக்கு எப்போதும் இருந்தே வந்துள்ளது. பக்கங்களில் நசிபட்டுச் சிதைந்து கிடக்கும் பூச்சிகள் கூட என் இரவுப் படிப்புக்குச் சாட்சி சொல்லிச் செத்துப் போனவைதான். (அ)

நாங்கள் படித்துக் கொண்டிருந்த காலத்தே இப்போது போல் வகை தொகை வடிவாக பாடநூல் படையெடுப்பு இருக்க வில்லை. எப்போதும் இல்லாதவை மீதான கவர்ச்சிப்பு மிகுதியாக இருக்கும் என்பதாலோ என்னவோ எனக்கு நூல்கள் மீதான ஈர்ப்பு அதிகம். நூல்களில் பட்டங் கட்டி வாண்பரப் பெல்லாம் பாடப்பரப்பாக பறந்து திரிவேன்.

தமிழ் மீதான தீராக் காதல் வகுப்புக்குள் நேசிப்பதில் தொடங்கி வகுப்புக்கு வெளியேயும் அதன் மீதான நெருக்கமும் தேடலும் வலுப் பெற்றிருந்தது.

தமிழ் வாசகம், தமிழ் மலர் போன்ற நூல்கள் எங்களுக்குக் கையளிக்கப்பட்டன. அவற்றுள் உள்ள பாடங்களை உரத்தும் மெளனித்தும் வாசித்துத் தள்ளுவேன். பயிற்சிகளில் மூழ்கிப் போவேன்.

தமிழ்ப் பாடத்தின் மீதான இடையறாத் தொடர்பு இலக்கியப் பகுதியினூடாக மேலும் மிளிரத் தொடங்கியது. அப்போது 'அ' பாடத்திட்டம், 'ஆ' பாடத்திட்டம் என தமிழ் மாணவர்களுக்கு வேறாகவும் முஸ்லிம் மாணவர்களுக்கு வேறாகவும் நடைமுறையிலிருந்தது. (ஆ)

சீறாப்புராணம், புதுகுஷ்ஷாம் என்பன எமக்கான பாடத் திட்டத்தில் இருந்தன. எமது வகுப்புகளில் (ஆ) பாடத் திட்டத்தை லாவகமாகப் போதிக்க வல்ல ஆசிரியர் பலம் வாய்க்காத போதும் நாம் ஈடுபாட்டோடு கற்றோம்.

பாடப்பரப்புகளில் நான் சந்தித்த முன் மாதிரி மனிதர்கள், படிப்பினையுட்டும் மனிதர்கள், பின்னிலைப் பாத்திரங்கள் எனப் பலரையும் வாழ்வனுபவத்தில் கண்டுவந்திருக்கிறேன்.



மீண்டும் வகுப்பறைக்குள் நுழைகின்றேன். நான் ஆசிரியனாகி என் சிறகுகளின் மனசு நீள்கிறது வரைபடமாக.

1990இல் கற்பித்தல் களத்தில் இடைநிலை வகுப்புகளுக்கான தமிழ் ஆசானாக இயங்கிபோது தமிழ் மொழி, தமிழ் இலக்கியம் என இரண்டு நூல்கள் தளத்தில் இருந்தன. இலக்கியத்தின் விதித்துரைக்கப்பட்ட பரப்புகளை உள்ளடக்கிய நூல் தேசிய கல்வி நிறுவகத்தினால் வெளியிடப்பட்டிருந்தது. (இ)

அ, ஆ பாடத்திட்டங்களுக்குப் பிறகான 'அ, ஆ' இரண்டையும் உள்வாங்கிய இந்நூலில் ஐம்பது வீதம் இஸ்லாமிய இலக்கியங்களுக்கு இடமளிக்கப்பட்டிருந்தமை முக்கிய அம்சமாகும். இது தமிழ் மாணவர்கள் இஸ்லாமிய இலக்கியக் கருவூலங்களையும் முஸ்லிம் மாணவர்கள் தமிழ் இலக்கிய வீச்சுக்களையும் படித்தறியவும் நேசித்துணரவும் மட்டுமல்லாமல் சமூக ஒத்திசைவுக்கான ஒரு புரிந்துணர்வுத் தளத்தில் செயலாற்றவும் வாய்ப்பளித்தது.

பின்னர் மாற்றத்துக்குள்ளான தமிழ் இலக்கியப் பாடப்பரப்பில் வேறு விதத்துரைக்கப்பட்ட பகுதிகள் உட்படுத்தப்பட்டன. அப்போதும் ஓரளவுக்கு இஸ்லாமிய இலக்கியங்கள் இடம் பிடித்திருந்தன.

பாடநூல் சீராக்கம், உள்ளடக்க மாற்றம் காலவோட்டத்தில் கல்விப்புலத்தில் இடம்பெற்று வருவது கல்வியியல் சீர்திருத்தத்தின் வரலாற்று விளைவுகள்தான். ஏனைய பாடநூல்களில் ஏற்படத் தக்க மாற்றங்களுக்கு மேலாக தமிழ் மொழியும் இலக்கியமும் பாடநூல் சீராக்கம் அல்லது மாற்றம் என்பது இரு வேறு இனங்களினது ஒற்றை மொழிப் பரிமாணத்தின் அடையாளங்களைக் கொண்டிருத்தல் மிக அவசியமானது.

எனினும், காலவோட்டத்தில் முஸ்லிம் இலக்கியங்களுக்கான இடம் அருகிப் போவதை தமிழ் இலக்கிய பாடநூல்களினூடாக வகுப்புக் களச் செயற்பாடுகளில் மதிப்பிட முடிகிறது (ஈ)



வகுப்பறைக்குள்ளான தொழிலும் தொழில்சார் தேர்ச்சிகளும் ஆளுமைப் பரப்பை விரிவுபடுத்த வல்லன; ஆளுமை விரிவடையும்போதுதான் உரிய தளத்தில் பிரகாசிக்க முடியுமெனவும் நம்புவன் நான்.

எனது வகுப்புத் தொழிற்பாட்டனுபவம் மேற்பார்வைத் தளத்தில் கால்பதிக்க உதவியது போல நூல் படைப்பாக்க வலுவையும் ஊட்டியது. (உ)

கல்வி வெளியீட்டுத் திணைக்களம் பாட நூலாக்க வளவாளர்களைச் சேர்த்துக் கொண்டபோது என்னையும் உள்வாங்கியது. பாட மறுபிரசுர ஏற்பாடு, பாடப் பயிற்சிப்புலத் தயாரிப்பு, பாட விதிப்புப் பகுதித் தேர்வு என தமிழ் மொழியும் இலக்கியமும் தளத்தில் சில காலம் இயங்கினேன்.

தற்போது நடைமுறையிலுள்ள 11,09ம் தரத்துக்கான தமிழ் பாடநூல் ஆக்கக் குழுவிலும் இரண்டாம் மொழி தமிழ் உட்பட வேறு சில நூல்கள் ஆக்கப் பணியிலும் செயலாற்றியுள்ளேன். (ஊ)

தற்போது நடைமுறையிலுள்ள தேர்ச்சி மைய கல்விச் சீராக்கத்துக்கு ஒத்ததான பாடநூல்கள் கல்வி வெளியீட்டுத் திணைக்களத்தாலும், அந்நூல்களுக்கான ஆசிரியர் அறிவுரை வழிகாட்டிகள் தேசிய கல்வி நிறுவகத்தாலும் உருவாக்கப் பட்ட சூழலில் இரண்டுக்குமிடையிலான முரண்பாடு தமிழ் பாட ஆசிரியர்களை திக்குமுக்காடச் செய்த சந்தர்ப்பங்கள் காணப்பட்டன.



மீண்டும் வகுப்பறைக்குள் நுழைகின்றேன்

மாணவனாகி

ஆசிரியனாகி

மேற்பார்வையாளனாகி

பாட நூலாக்குனராகி

அதிபராகி

வகுப்பறை என் வயசுக்குள் இயங்குகிறது. 'பேனா அலகும் புத்தகச் சிறகுகளுமாக' மீண்டும் பறத்தல் தொடர்கிறேன்.

எஞ்சியிருக்கும் வரைபடம்

அ) மஹாகவியின் 'புள்ளி அளவில் ஒரு பூச்சி' ஞாபகப் பரப்பில் சிறகசைக்கிறது.

ஆ) பாடப் பதிப்பாசிரியர்களாக இ. முருகையன், விசாக லிங்கம் போன்றோர் செயற்பட்டிருந்தனர். விசாகலிங்கம் என் ஊர்க்காரர். நானும் புத்தகம் எழுதுபவனாக வரவேண்டும் என அப்போது நினைத்ததுண்டு. முன்னைய காலத்தில் நினைத் திருந்தவை நிகழ் பரப்பில் சாத்தியமாகும்போது ஒருவித

மனத்திருப்தியும் நம்பிக்கையும் மனதில் படரும். அது எனக்குள்ளும் படர்ந்தது.

இ) நூலாக்கக் குழுவில் அப்துல் றஹீம், திருமதி காஸிம் போன்றோர் உட்பட முஸ்லிம் ஆளுமைகள் பலருக்கான வாய்ப்பு இருந்தது. இன்று இந் நிலைமை மாறியுள்ளமை கூட முஸ்லிம் இலக்கிய உள்ளீட்டுப் போதாமைக்கான காரணம் எனவும் கருதத் தோன்றுகிறது.

ஈ) 2007 முதல் நடைமுறையிலுள்ள கட்டாயத் தமிழ் இலக்கியத் தொகுப்பில் உள்ள 18 பரப்புகளில் புலவர்மணி ஆ.மு. ஷரீப்தீன் அவர்களின் முதுமொழியென்ற செய்யுள் மட்டுமே உட்பட்டிருப்பது கேள்விக்குரியது.

உ) கல்வி வெளியீட்டுத் திணைக்களத்திலும், தேசிய கல்வி நிறுவகத்திலும், சிலபோது பாட நூலாக்கம், அறிவுரைப்பு வழிகாட்டியாக்கம் போன்ற பணிகளில் ஈடுபட்டதன் அனுபவங்கள் கனதியானவை.

ஊ) எனது 'மீதம்' கவிதையும் 'ஈழத் தமிழன்னை'யின் இரு மணிகள்' கட்டுரையும் உட்பட பல ஆக்கங்கள் பல்வேறு நூல்களில் பதிவாகியுள்ளமை ஒருவித திருப்தியளிக்கிறது.

## எஞ்சியிருக்கும் சிறகுளால் யறத்தீன்

**1990 மார்ச்** பதினைந்தாம் நாள் எனது ஜீவிதப் பயணத்தின் முக்கியமான நாளாயிருந்தது. என் மீதே எனக்கு நம்பிக்கை தீபமேற்றிய தினம். எனதான ஆளுமையை நானே அங்கீகரித்துக் கொண்ட காலமது.

**2010 மார்ச்** பதினைந்தாம் நாளிலிருந்து திரும்பிப் பார்க்கிறேன். இரண்டு தசாப்த கால நீட்சியின் நினைவுகள் மனசின் வரைபடத்தில் கோலமிடுகின்றன.

நான் அரிச்சுவடி தொடங்கிய ஆதிப் பாடசாலையிலேயே ஆசிரியராக உள்ளீர்க்கப்பட்டேன். அந்த நிகழ்வின் எல்லை மிகவும் விசாலமானது. என் கற்றல் வாழ்வின் இன்னொரு பரிமாணத்தின் தோற்றமாகவே அந்நாளைக் கருதினேன். ஆசிரியர் சேவை அல்லது தொழில் ஆரம்பத்தில் எனக்கு உடன் பாடற்றதாகத் தோன்றினாலும் அது வந்தடைந்த பின் அதன்

மீதான காதலும் தேடலும் செயலாற்றுகையும் குவிமையம் கொள்ளத் தொடங்கிற்று.

முல்லைத்தீவில் முஸ்லிம்களின் கல்வி நிலை பெரும்பாலும் இடைவிலகலாகவே இருந்து வந்துள்ளமை வரலாறு, அதனால் கற்போர் தொகை குறைவு; கற்பிப்போர் மிகக் குறைவு; அரசு தொழிலில் ஈடுபடுவார்களும் சிலரே என்கிற போக்கே தொண்ணூறுகளிலும் பின்பும் தொடர்ந்தது.

எனவே, எமது பள்ளிக்கூடத்தில் நமக்குக் கற்பித்தவர்களில் பாதிப்பேருக்கு மேல் வெளி மாவட்டத்தைச் சேர்ந்த முஸ்லிம் ஆசிரியர்கள். மீதிப்பேர் உள் மாவட்டத்தைச் சேர்ந்த தமிழ் ஆசிரியர்கள். அவர்களின் வழிநடத்தலிலேயே எமது கல்விப் பயணிப்பு நிகழ்ந்துள்ளதை பணிவோடு பதிவுசெய்கிறது என் மனசின் வரைபடம்.

வரலாற்றோட்டத்தின் திருப்பமாக முல்லையில் முப்பது பேருக்கு ஒரே நேரத்தில் ஆசிரியர் நியமனம் கிடைக்கப் பெற்றதில் பெரு ஆனந்தம் கண்டோம். அப்போதைய கல்விப் பணிப்பாளர் திருவாளர் எஸ்.எஸ். மனோகரன், உதவிக் கல்விப் பணிப்பாளராக செயலாற்றிய மர்ஹூம் அபூபக்கர் ஆகியோரின் முயற்சியில் வித்தியானந்தாக் கல்லூரியில் வைத்து அன்றைய தினம் நியமனம் பெற்றோம். (அ)

தண்ணீரூற்று முஸ்லிம் மகா வித்தியாலயத்தின் தலைவாசலில் கால் பதிந்தபோது பெருமிதம் கண்டோம். அப்போதிருந்த சிரேஷ்ட ஆசிரியர்கள் பெரும்பாலானோரின் மாணவர்கள் நாம் என்பதால் உறவு உயிரோட்டமானது. முஸ்லிம் கல்வியின் முன்னேற்றத்துக்கும் விழிப்புணர்வுக்குமான விடி பொழுதாக அவர்கள் அந்நாளை எண்ணினர். இந்த ஆசிரிய உள்வீர்ப்பு புரட்சிகரமான மாற்றத்தின் தொடக்கப் புள்ளியாக அமையும் என்றே நாமும் நோக்கினோம். (ஆ)



நியமனம் பெற்ற தினத்திலேயே நான் சிரேஷ்ட இடைநிலை வகுப்புகளுக்கு, குறிப்பாக ஜி.சி.ஈ. (சா/த) வகுப்புகளுக்கு 'தமிழ் மொழியும் இலக்கியமும்' கற்பிக்க நேரகூசிகைக்கு உட்பட்டேன். எனது தமிழ்மொழி மீதான தாகிப்புக்குக் குளிர்ந்தியான பானமாகக் கருதியே மனவீரியத்துடன் வகுப்புகள் நுழைந்தேன். எனது வகுப்பாற்றுகை, தேடலார்வம், திசைமுகப்படுத்தல் அமர்வுகள் ஊடாக என்னை நானே செப்பனிடத் தொடங்கினேன். அத்தகைய செப்பங்களை வகப்பறைகளில் நிகழ்த்தியே வந்தேன். இதனால் ஆசிரியம்மீதான ஈர்ப்பு எனக்கு ஆத்ம சுகத்தைத் தந்ததன் வரைபடமும் குதூகலமானது.

ஆனால், நடந்தது வேறானது. நாம் ஊரோடு வேரோடு பிடுங்கி விசப்பட்ட கோரம் சில மாதங்களுக்குள் நடந்தேறியது. வாடியே போனோம்.

இந்தவேளை என் மனசின் வரைபடம் இன்னும் கொஞ்சம் பின்னோக்கிப் புரள்கிறது. சில வலிகளும் வடுக்களும் வைராக்கியமும் கிறுக்கல் சித்திரமாய் ஒட்டியிருப்பதை ஞாபகிக்கிறேன்.

ஏ.எல் படித்த கையோடு தொடர்ந்து படிக்க வேண்டும் என்ற ஆவல் உறுத்தினாலும்கூட குடும்பநிலை, பொருளாதாரச்சிக்கல், சம்பாதிக்க வேண்டும் என்ற ஆசை இல்லாவிட்டாலும் எனக்குள் ஒரு தொழில் ஆளுமை விரிய வேண்டுமென்ற அவா என்பன காரணிகளாக உந்த ஊரைத் துறந்து கொழும்புக்கு 'நண்பர் குழாமாக' தானைத் தளபதி தந்தையின் பின்னால் படையேடுத்தோம். (இ)

பாணந்துறையில் சரிகமுல்லையில் அமைந்துள்ள 'எசியாசைக்கிள் பெக்டரி'யில் சைக்கிள் பார்ட்ஸ், பூட்டுப் புணைச்சல்

பார்ட்ஸ் உருவாக்கும் பகுதியில் வேலைக்கு அமர்த்தப் பட்டேன். சாதாரண கூலியாளாக சைக்கிள் கடைக்காரனின் யூனிபோர்டுடன் என் தோற்றம் மிகச் சோகமானது. நேரத்தை மிஞ்சிய வேலை, சாப்பாட்டுக்கும் தங்குமிடத்துக்குமே போதாத மைனஸ் வருமானம். காலாண்டு கூடக் கழியாத காலத்தில் அங்கிருந்து மீட்சி பெற்றேன்.

கல்வித்துறை மீதான ஈர்ப்பு மீண்டும் என்னைக் கவர்ந்து தண்ணீர்நூற்று முஸ்லிம் மகா வித்தியாலயத்தில் தொண்டர் ஆசிரியராகச் சேர்ந்தேன். முதலாம் அல்லது இரண்டாம் வகுப்புக்கு 'ஒன்றிணைந்த பாடம்' கற்பித்தேன். என் சேவைக்கு கைம்மாறாக மாதம் முந்நூறு ரூபாய் கிடைத்தது.

அப்போது 1987ல் மாவட்ட சேவைத் திட்டத்தின் கீழ் ஆசிரியர் நியமிப்புக்கான போட்டிப் பரீட்சையும் எழுதினேன். நூற்றுக்கணக்கானோரில் ஐந்து பேர்தான் முஸ்லிம்கள். (மர்ஹூமா எம்.எஸ். முபீனா, எம்.எஸ்.மஜ்னூனா, ஏ.ஆர். ஸஹீதா, ஏ.சி. றியாஸ், நான்) என்பதனால் ஓரிருவருக்காவது கட்டாயம் நியமனம் கிடைக்கும் என்ற நம்பிக்கைக் கனவும் இருந்தது. (ஈ)

இதற்கிடையில் ஐ.பி.கே.எப். - இந்திய அமைதிப் படையின் அமைதிக்கெதிரான வன்முறை உச்சம் கொண்ட காலமது. முஸ்லை முஸ்லிம்களின் முதலாவது இடப்பெயர்வு நிகழ்ந்ததும் அக்காலத்தில்தான். கையறு நிலையில் ஊரை விட்டு வெளியேறினோம். வறுமை, பொருட் தட்டுப்பாடு, பொருளாதாரக் கஷ்டம், சேமிப்பின்மை, இவற்றை விடவும் முஸ்லிம்களுக்கு எதிரான ஐ.பி.கே.எப் இன் நடத்தைக் கோலம் என்பனவே அப்பெயர்வுக்கான அப்போதைய காரணிகளாக இருந்தன.

‘கொடிது கொடிது வாலிப வறுமை கொடிது.’ அந்த வறுமை எம்மீதான நம்பிக்கையை எமக்குள் ஏமாற்றமாய் மாற்றியது. வவுனியா, மாத்தளை, அக்குரணை, பின் புத்தளம் என நாடு முழுவதும் அகதியாக அலைவு கொண்டோம்.

இந்நிலையில்தான் அப்போதைய முல்லைத் தீவு மாவட்ட அமைச்சர் ஏ.ஆர். மன்கூர் அவர்களை நாடி கொழும்பு சிராஸ்தி வரை அலைந்து திரிந்தோம். அகதி முகாமில் இருந்துகொண்டு நானும் நண்பர் நியாஸும் இந்த அலைச்சலால் மனம் நொந்து போனோம். வேலையற்ற நான் ஒரு நிரந்தரமான வேலைக்காக பாலாவி உப்பு வயலில் காய்ந்திருக்கிறேன். உப்புக் கூடை சுமந்த கூலியில்தான் கொழும்புக்கும் புத்தளத்துக்கும் இடையிலான வேலை தேடும் பயணமும் நிகழ்ந்தது.

மாவட்ட அமைச்சரின் நிறம், மனம், மணம், குணம் எதுவுமே தெரியாத போதும் எமது இனம், எமது மண்ணின் தலைவர் என்ற அசட்டுத் துணிவில்தான் உரிமை கோரும் போக்கில் எங்கள் பயணப் படலம் தொடர்ந்தது.

அவர் சிரித்த முகத்துடன் வரவேற்பார், “இன்று போய் நாளை வா” என்ற வார்த்தையுடன் எம்மிடமிருந்து விடை பெறுவார். இப்படியே நாட்கள் நகர்ந்தன. ஆசிரியர் நியமனத்தின் சூத்திரதாரியாக செயற்பட்டவர் மாவட்ட அமைச்சரின் செயலாளர் செல்வரட்ணம். அவரை எம்மால் அணுக முடியவில்லை. நியமனப் பட்டியலில் எமது பெயர் பதியப்படவுமில்லை. ஏமாற்றமும் அது சறுக நம்பிக்கையுமாக மன்கூரைத் தொடரும் பயணிப்பில் ஒரு தடவை ‘இசுறுபாய’வுக்கு வருமாறு கோரினார். குறிப்பிட்ட தினத்தில் குறிப்பிட்ட நேரத்தில் சென்று காத்திருந்து அலைந்திருந்து சந்தித்தோம். கல்வியமைச்சின் உயர் பீடத்துக்கே வந்து விட்டோம்.

நியமனம் நிச்சயம் என்று அடி மனசு சொன்னது. என்றாலும் அன்றும் ஏமாற்றப்பட்டோம்.

வெட்கமும் வேட்கையும் உறுத்த சோர்ந்து போய், கொண்டு சென்ற ஆவணக் கோவையையும் கிழித்தெறிந்து விட்டு புத்தளம் திரும்பும் வழியில் - மருதானை தெமடகொட வீதியில் வைத்து முக்கிய நபர் ஒருவரைச் சந்தித்தோம். (அவரது பெயர் உண்மையில் ஞாபகத்தில் இல்லை) எங்கள் துயர்க் கதை கேட்ட அவர், 'உங்களது அலைவு பயனற்றது. இந்த ஜெய் கிடைக்க வேண்டுமானால் குறுக்கு வழியில்தான் நுழைய வேண்டும். ஐயாயிரம் ரூபாய் கொடுத்தால் பட்டியலில் பெயரைச் சேர்க்க முடியும் என்று உள் ரகசியம் தெரிந்து கொண்டு பேசினார். ஒரு வகையில் அமைச்சரை விடவும் இவர் யதார்த்தமானவராகத்தான் தோன்றினார்.

எனினும், நமக்குத் தூக்கி வாரிப்போட்டது. வேதனையும் அதைவிடக் கோபமும் படர்ந்தது. முடியாது என மனம் தீர்மானம் சொன்னது. அதற்கு இரண்டு காரணம்.

முதல் காரணம் நாம் படித்திருக்கிறோம். பரிட்சையும் நன்றாக எழுதியிருக்கிறோம். எமக்குத் தகுதி உண்டு. அதற்கான பலன் வந்தடைய வேண்டும். லஞ்சம் கொடுத்து குறுக்கு வழியில் பெறும் தொழில் தேவையில்லை என்கிற இலட்சிய வெறி.

இரண்டாவது காரணம் கொடுப்பதற்கு காசு இல்லை. 5000 ரூபா தருவாரும் இல்லை. யாரிடம் கையேந்துவது?

இலட்சிய வெறி வென்றது. வெறுங் கையராய்த் திரும்பினோம்.

முல்லைத்தீவு முஸ்லிம்கள் எவருக்கும் விகிதாசார அடிப்படையில் கூட அந்த நியமனம் கிடைக்கவில்லை. எமது பரிசீலனை மதிப்பெண்கூட அனுப்பப்படவில்லை. எனினும், புத்தளத்து உப்பு வயல்வேலை என்னோடு ஒட்டிப் போனது. பிறகு 1990ல் தான் இலட்சிய வெறி வென்றது. (உ)

இருபது வருட கால ஆசிரிய வாழ்வு தந்த அனுபவங்களின் வரைபடத்தை மனசு இன்னும் கல்லில் எழுத்தாய் செய்துகியே வைத்துள்ளது.

### எஞ்சியிருக்கும் வரைபடம்

அ) அப்பொழுதுகளில் எமது ஊர் விழாக்களில் பிரதானமானவர்களாகப் புலிகள் கலந்து கொள்ளும் அதிகார மரபு தவிர்க்க முடியாமலிருந்தது. எமது நியமனம் வழங்கல் நிகழ்வில் அப்போது முல்லை மாவட்ட அரசியல் துறைப் பொறுப்பாளர் கறுவல் சந்திரன் கலந்து கொண்டு உரையாற்றியமையும் உரையின் சாரம்சமாய் கல்வித் தாகம் இருந்தமையும் உணர்கிறேன்.

ஆ) நியமனம் பெற்ற சில வாரங்களிலேயே பாடசாலை இல்ல விளையாட்டுப் போட்டியை மிகச் செம்மையாக முன்னின்று நடத்தினோம். உடற்கல்வி ஆசிரியர் நியமனம் பெற்ற ஏ.சி. நஜிமுத்தீனும் நானும் இணைச் செயலாளர்களாக இயங்கினோம். பார்த்தவர்கள் பாராட்டினார்கள்; விருத்தினர்கள் வியந்தார்கள். ஒரு விடியலின் ஒளிச் சுடரைச் சுமப்பதாய் நாம் எல்லோரும் பிரகாசித்தோம்.

இ) எமக்கு வழிகாட்டியாக மட்டுமன்றி ஆசையூட்டியாகவும் தந்தை றஹீம் செயற்பட்டார். சில்லறைக் காசுகளுடன் கொழும்புக்குக் கொண்டு வரப்பட்ட நாம் New Moor Street

இல் உள்ள ஒரு லொட்ஜில் தங்க வைக்கப்பட்டோம். சாப்பாடு பெரும்பாடானது. பசியையே பலவேளை புசித்தோம் வாரம் சில கடந்த நிலையில் சரிகமுல்லை பகுதிக்கு அழைத்துச் செல்லப்பட்டோம் வேலைதேடி அலைந்து திரிந்தோம். நாம் கடத்தப்பட்டு அடகு வைக்கப்பட்டிருப்பதாக ஊரில் கதையும் பரவியது.

இந்நிலையில் சினூன் மாஸ்டரின் உதவிக்கரம் எம்மை அணைத்தது. அவரது வீட்டில் தங்கவும் சாப்பிடவும் வகை செய்தார். இரக்க மனம் படைத்தவர். அவருதவியால்தான் நான் Asia Cycle Factory இல் இணைந்தேன். அந்த நாட்கள் தந்த அனுபவம் வரட்சியானது. அந்த வரட்சிக்குள்தான் 'சருகு களாய்' என்ற எனது கையெழுத்துக் கவிதைப் பிரதியையும் எழுதிப் பத்திரப்படுத்தினேன்.

அதிலுள்ள சிறு கவிதையை இப்போது ஞாபகிக்கிறேன்.

“எனக்கும் O.T. வேலை

ஒடியோடி

வேலை தேடுவதில்தான்”

ஈ. முதன் முதலாக எழுதிய போட்டிப் பரீட்சை அது. பெறுபெறு கிடைக்கவில்லை. அது போலத்தான் பின்னாளில் எழுதிய உயர் பரீட்சைக்கான பெறுபெறு கிடைக்காததால் எதிர்கால உயர்ச்சி குறித்த என் நம்பிக்கை தவிர்ந்து போனதன் தவிப்பு இன்னும் எனக்குள் இருக்கிறது.

உ. இந்திய அமைதிப்படை ஓய்ந்த பிறகு தோன்றிய சமாதான நாட்களில் 1989 கடைசிப் பகுதியில் மீளவும் மண்ணேகினோம். பழையபடி வாழ்வும் தொடங்கினோம். அந்தக் காலப் பகுதியில்தான் ஆசிரியர் ஆனோம்.

## எஞ்சியிருக்கும் சிறஞானப் பறத்தல்

“சோதனை மேல் சோதனை போதுமடா சாமி  
வேதனைதான் வாழ்க்கையென்றால் தாங்காது பூமி”

இந்தப் பாடலின் ‘சோதனைக்கு’ வேறு பொருள் எடுத்து வேதனைப்படும் மாணவர் பருவத்துக் காலம் சோதனையானது தான். என் மனசின் வபைடம் சோதனை முறை மீதான மதிப்பீட்டில் சுழல்கிறது.

கற்றலின் இறுதி நிலை பரீட்சை. கற்றுக் கொண்டதன் அடைவை அறிவதற்கான ஓர் ஒழுங்குபடுத்தப்பட்ட ஊடகமாகப் பரீட்சை அமைகிறது. “பரீட்சை இன்றேல் படிப்பு இல்லை” என்னுமளவுக்கு பரீட்சையை நோக்கியே படிப்பு சுழல்கிறது; மாணவர் சமூகமும் சுழன்று கொண்டிருக்கிறது.

இன்னும் நமது தேசத்தில் ‘பேப்பர் தராதரம்’ பார்க்கப்படுவதனால்தான் இந்நிலை தொடர்கிறது. மேலைத் தேசங்களில்

குறித்த விடயம் சார்பான ஆர்நிலை ஆளுமை அல்லது செயலாற்றல் பார்க்கப்படும் நிலைமை எப்போதோ தொடங்கி விட்டது. எனவே, பரீட்சை முறைமையும் வேறாக அமைகிறது. பரீட்சை அல்லது மதிப்பீடு அல்லது இன்று சொல்லப்படுகின்ற கணிப்பீடு(அ) கூட மரபு ரீதியான எழுத்துப் பரீட்சையாகத்தான் இன்று வரை இங்கு இருந்து வருகிறது. மேலைப்புலத்தில் Online, Open Test என வேறு தளங்களில் மதிப்பீட்டுப் பணி நகர்ந்துள்ளது.

நானும் மரபு சார்ந்த நமது சோதனைக்குள் மூழ்கியிருந்து வெளியேறியவன் என்பதால் சோதனை மீதான வரைபடம் எனக்குள் இருக்கிறது.

உண்மையில், பரீட்சைகள் பக்குவமானவைதான்; ஒருவகையில் பக்திபூர்வமானவை. பரீட்சையாளரின் அடைவை அல்லது தகுதியை அல்லது அறிவை அளப்பதற்கான 'புள்ளி முறைமை'ப் பரீட்சையை நாம் இன்னமுமே 'போற்றி' வருகின்றோம்.

நமது நாட்டில் பாடசாலைப் புலத்தில் புலமைப் பரிசில் பரீட்சை, க.பொ.த. சாதாரண தரப் பரீட்சை, க.பொ.த. உயர் தரப் பரீட்சை என்பன முக்கியம் பெறுகின்றன. இவற்றை நோக்கியே தவணைப் பரீட்சைகளும் கணிப்பீடுகளும் சேர்ந்ததாக கலைத் திட்டத்தை நோக்கி மாணவர்கள் மையப்படுத்தப்படுகிறார்கள். பாடநூல்கள், கையேடுகள், வழிகாட்டிகள் என்பவற்றை துணைக் கோலாய்க் கொண்டு 'குருடர்கள்' போல மாணவர் சமூகம் 'கல்விப் பாதையில்' தட்டுத் தடுமாறிக் கொண்டிருப்பதனை அவதானிக்கிறோம். ஒரு வருட அல்லது பல வருட பாட அலகுகள் ஒன்று அல்லது இரண்டு அல்லது மூன்று மணித்தியாலத்தில் பரீட்சிக்கப்பட வேண்டிய பரிதாபத்துக்குள்ளும் மாணவர் சமுதாயம் கிடக்கிறது.



இன்னொரு புறம் பரீட்சையைப் பூதம் காட்டி 'ரியூஷன் கடைக்காரர்கள்' காசு பிடுங்குகிறார்கள். பாடசாலை வகுப்பறைக்குள் 'படிப்பு' தூங்கிக் கிடக்கிறது. பெற்றோர் பிள்ளைகளுக்கு ஆரோக்கியமான கல்வியை வழங்குவதில் திண்டாடுகிறார்கள். மறுபுறம் நமது கல்வி உயர்பீடம் 'புதிய' செயற்பாடுகளில் ஈடுபட்டுக் கொண்டிருக்கிறது. இந்நிலைகளுக்குள் மீண்டும் மாணவர்கள் பரீட்சை நோக்கி இழுக்கப்படுகிறார்கள்.

பரீட்சைகள் பல நுட்பசாத்திரங்களுடனும் அறிகை வெளிப்பாடு திறன்களுடனும் வருடா வருடம் வந்து போகின்றன. எண்ணினாலான புள்ளிகள், வெட்டுப் புள்ளிகள், கஷ்டப் பிரதேசம், மாவட்டவாரியான தராதரம், விகிதாசாரம், இஸட்ஸ்கோர் போன்ற தரவு நிலைப்படுத்தலுக்குள் உட்பட்டு பரீட்சார்த்தியின் வெற்றி அல்லது தோல்வி தீர்மானிக்கப்படுகிறது. வெற்றிபெறுதல் கெட்டித்தனத்தின் குறியீடாகவும் தோல்வியுறுதல் என்பது இயலாமையின், ஒன்றுக்கும் உதவாமையின் அடையாளமாகவும் நோக்கப்படுகிறது.

“பாடசாலைகளை இடித்து நொறுக்க வேண்டும்” என்றார் அறிஞர் ஒருவர். அதனோடு சேர்த்து “பரீட்சை முறைமையையும் கிழித்து எறிய வேண்டும்” என்று சொல்ல வேண்டும் போல் இருக்கிறது.

மேலும் என் மனசின் வரைபடம் மதிப்பீட்டு அனுபவங்கள் மீது சிறகு பரப்புகிறது.



“எனது வெற்றிக்கு உயிருட்டுங்கள் ஆசானே!”

“இம்முறை மும்முறை ஐயா. எம்முறை நான் விமோசனம் பெறுவது?”

“எனக்கு அம்மா அப்பா இல்லை. கஷ்டப்பட்டுப் படித்தேன். இஷ்டப்பட்டுப் புள்ளியிடுங்கள்.”

“கோடிப் புண்ணியம் கிடைக்கும். இந்த ஏழைக்கு உதவுங்கள்.”

“நான் குடும்பத்தில் மூத்த பிள்ளை. பாஸ் பண்ணினால்தான் தம்பி, தங்கைமாரையும் படிப்பிக்க முடியும். எனவே, எப்படியாவது பாஸ் பண்ணி விடுங்கள்.”

“துப்பாக்கி வேட்டுக்குள் இருந்ததால் துப்பரவாகப் படிக்க வில்லை.”

“நான் வசதியான குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவன். என்னைப் பாஸ் பண்ண வைத்தால் வேண்டிய உதவி செய்வேன். இந்த XXXXXXXX இலக்கத்துடன் தொடர்பு கொள்ளவும்.”

மேலுள்ள வாசகங்கள் கதைகளில் வரும் பாத்திரங்களுடையவை அல்ல. பரீட்சை விடைத்தாள்களில் பரீட்சார்த்திகள் எழுதிவைத்த பொன்மொழிகள். (ஆ) இப்படிப் பற்பல வார்த்தைகளை எனது பதினைந்து வருடத்தைய மதிப்பீட்டுப் பணியனுபவத்தில் வாசித்திருக்கிறேன். இந்த வாசகங்களை எழுதியவர்கள் நிச்சயமாகக் கோட்டை விட்டவர்கள்தான்.

இந்நாட்களிலும் க.பொ.த. உயர்தரப் பரீட்சை மீதான மதிப்பீட்டுப் பணியில் இயங்கிக் கொண்டிருக்கிறேன். பிரதம பரீட்சகர், மேலதிக பிரதம பரீட்சகர், பரீட்சகர்கள் என ஒரு ‘பெனலாகச்’ செயலாற்றும் மதிப்பீட்டுப் பணி புவத்திரமானது; வகை கூற வேண்டியது. நிதானமாக மேற்கொள்ள வேண்டியது. சிவப்பு மைப் பேனாவால் கண்களுக்கும் சிந்தனைக்கும் சிந்தைக்கும் மையூற்றித்தான் விடைத்தாளில் பதிக்க வேண்டிய பணி என்பதனால் சிரத்தை மிகக் கொள்கிறேன்.

விடைத்தாளில் பரீட்சைக்கும் பரீட்சகருக்கும் இடையிலான அறிமுகமாக அமைவது 'மொழி' எனும் முகம்தான். மொழிப் பாட மதிப்பீட்டில் மொழியற்ற முகங்களை அல்லது அரை குறை மொழி முகங்களைக் காணும்போது என் மனசின் வரை படம் வதைபடுகிறது. "மெல்லத் தமிழினிச் சாகும்" என்பது சரிதானா என ஐயுறச் செய்கிறது.

உயர் வகுப்பில் 'தமிழ்' கற்கும் மாணவர்களிடையே தமிழ் மீதான பற்றுதலில்லை; தேடல் இல்லை; அறிகை இல்லை; இலக்கிய ரசிப்பு இல்லை. பிடிப்பு இல்லை. என்பவையெல்லாம் விடைத்தாளினூடாக எனக்கு வெறுப்பேற்றுகிறது.(இ)

"தாய் மொழிக் கல்வியின் இழிநிலை கண்டு எனக்குள் அழுது கொள்கிறேன். இத்தகையவர்களால் எப்படி தமிழை முடிசூட முடியும்; தமிழுக்கு மகுடமிட முடியும்?" என மனசு நொந்து போகிறேன்.

ஒரு பாலைவனத் தரை மேய்ச்சலாகத்தான் இந்த மாடு மேய்ந்து செல்கிறது.

மேலும் என் மனசின் வரைபடம் மதிப்பீட்டுப் பணியறை களில் மொய்த்துப் போகிறது.

பரீட்சை என்பது வினாப் பத்திரம் தயாரிக்கத் தொடங்குவதிலிருந்து பெறுபேறு அறிவிக்கப்படும் வரையிலான தொடர்ந்தேர்ச்சையான படிமுறை ரீதியிலான ஒரு பணிக் கோர்வையாகும். பலநூறு அதிகாரிகளும் வளவாளர்களும் ஆட்களும் பங்குகொள்ளும் ஒரு வேலைத்திட்டமாகும். ஆனால், அதனிடையே இடையே தவறுகளும் பிளவுகளும் ஊழல்களும் ஊடுருவுவதை, 'உண்மைத்தன்மை' நம்பகமீழ்ந்து போவதை நான் கேள்விப்பட்டும், கண்டும் வந்திருக்கிறேன்.

பரீட்சை மண்டபங்களில் பிரதம, உதவி மேற்பார்வை யாளர்கள், நோக்குநர்கள் ஊடாகவும் 'பார்த்தெழுதுதல்' 'ஆள் மாற்றியெழுதுதல்' 'வெளியிலிருந்து எழுதி வாங்கிக் கட்டு தல்' 'இசம் கொண்டு வந்து கொப்பியடித்தல்' 'குதிரையோடு தல்' இப்படிப் பல முரண் பரீட்சைகள் நடக்கத்தான் செய்கின்றன. அதற்கு முன்பாக 'வினாத்தாளர்கள் வெளிவந்து விடும்' (ஈ) சங்கதிகளும் ஒருபுறமாக நடந்தேறுகின்றன. இவையெல்லாம் தாண்டி பரீட்சை மதிப்பீட்டு நிலையத்துக்கு வந்த பிறகும் 'பிழைகளும் பிழைப்புகளும்' தொற்றிக் கொள்கின்றன.

பாடத்தோடு பரிச்சயமில்லாதபோது அல்லது மதிப்பீட்டுப் பணி மீது அசிரத்தை கொள்ளும்போது நம்பகமான மதிப்பீட்டை எப்படி எதிர்பார்க்க முடியும் என நான் எண்ணிப் பார்ப்பதுண்டு. புள்ளிகளைப் பதியும்போது அல்லது கணினி மயப் படுத்தும்போது இலக்கம் சறுக்கி விட்டால் கூட பெறு பேறு பெய்த்துப் போய்விடுவதுண்டு. அதனால்தான் 'பரீட்சை ஒரு சூதாட்டம்' என்ற கருத்தும் எனக்குள் இருக்கிறது.

அந்தச் சூதாட்டத்தையும் தாண்டி 'கெட்டிக்காரர்கள்' சித்தியடைந்து உயர்ச்சியடைந்து செல்வதும் இந்தப் பரீட்சைப் படிக்களில் ஏறித்தான் என்பதையும் என் மனசின் வரைபடம் பதிந்து வைத்திருக்கிறது. (உ)

அதனால் பரீட்சை பவுத்திரமானது; புனிதமானது. வாருங்கள் எல்லோரும் அதன் மகிமையைப் பேணுவோம் என மனசின் வரைபடம் அழைத்துக் கொண்டிருக்கிறது.

### எஞ்சியிருக்கும் வரைபடம்

(அ) கணிப்பீட்டுக் கலாசாரம் மதிப்பீட்டு முறைமைக்கு மாற்றீடாக அறிமுகப்படுத்தப்பட்டதுதான். ஆனால், அது

இன்று தன் முகம் இழந்து, 'கணிப்பீட்டுப் பரீட்சை' என்ற பெயரில் பாடசாலைத் தவணைப் பரீட்சைகளில் இயங்குகிறது. கணிப்பீடு என்பதன் உள்ளத்தம், நோக்கம் என்பன சிதைவடைந்து போயின.

(ஆ) இம்முறை ஒரு பரீட்சார்த்தி 'கிறீஸ் பூதம்' குறித்து எழுதியிருந்தார். கிறீஸ் மனிதன் நுழைந்ததால் ஊர் உறக்கம் இழந்ததாகவும் தாம் பீதியில் உறைந்ததாகவும் படிப்பும் புத்தகமும் மூடப்பட்டதாகவும் ஆதங்கப்பட்டிருந்தார். ஒரு வகையில் பரீட்சை விடைப்பத்திரங்கள் சமூக நிலைமைகளின் விம்பங்களாக என எண்ணத் தோன்றுகிறது.

(இ) எழுத்துப் பிழை, சொற் பிழை, வாக்கியப் பிழை, என நீளம் தாய்மொழியறிவின்மையைக் காணும்பொழுது மனசு கூசுகிறது.

(ஈ) இம்முறையும் தமிழ் வினாப்பத்திரம் சில ரியூஷன் மொத்த வியாபாரிகளாலும் சில்லறை வியாபாரிகளாலும் விற்கப்பட்டதாக ஊடகங்கள் செய்தி பரப்பியிருந்தன.

(உ) சிரத்தையோடு பணியாற்றுகின்ற பலரும் இயங்கிக் கொண்டிருப்பதால் தான் பரீட்சையின் புனிதம் காக்கப்படுகிறது என்பதையும் சொல்லித்தான் ஆக வேண்டும்.

## எஞ்சியிருக்கும் சிறகுளாஸ் பறத்தல்

**வாழ்வியக்கத்தில்** மனிதன் பல்வேறு பாத்திரங்களாகத் தொழிற்படுகின்றான். ஒவ்வொரு பாத்திரத்துக்கும் தனித்துவமான பண்புகள், வகிபாகங்கள், வகை கூறல்கள் உள்ளன.

நானும் பல்வேறு பாத்திரங்களாக நடித்துக் கொண்டதான் என் பயணப் பாதையில் வளர்ந்து வந்திருக்கிறேன். என்னைப் போலவே ஒவ்வொருத்தரும் நடிப்புக் காட்டும் பாத்திரங்கள்தான்.

என் மனசின் வரைபடத்தில் எனது பாத்திரங்களும் நான் உறவாடிய பாத்திரங்களும் நினைப்புக் காட்டும் போதெல்லாம் அவற்றுள் மறுபடி நுழைந்து மறுவாசிப்புச் செய்தும் வந்துள்ளேன்.

எனது மாணவப் பாத்திரம் ஆசிரியப் பாத்திரமாக மாறி, ஆசிரியர் பாத்திரம் அதிபர் பாத்திரமாக உருவாகியிருக்கும் படிமுறையிலிருந்து திரும்பிப் பார்க்கிறேன். என் பயணப் பாதையில் அதிபர்கள் பலரினதும் சுவடுகள் மங்கலாயும் தெளிவாயும் தெரிந்து கொண்டிருக்கின்றன.

என் தொழில்சார் இயங்கு தளத்தின் வகிபாகம் நீண்டு கொண்டேயிருக்கிறது. ஆசிரியத்தில் இரண்டு தசாப்தங்கள் இயங்கினேன். துறைசார் உயர்நிலை நோக்கு என்ற வகையில் இங்கை ஆசிரியர் சேவை என்ற வகிபாகத்திலிருந்து இலங்கை அதிபர் சேவை என்ற மற்றொரு வகிபாகத்திற்கு உள்ளீர்க்கப் பட்டுள்ளேன்.

2006-05-06 இல் பரீட்சை எழுதி 2007-12-31ல் மாகாண நேர்முகப் பரீட்சைக்குட்பட்டு 2008-10-31 இல் கல்வியமைச்சின் தேசிய ரீதியிலான நேர்முகத்திற்கு முகங்கொடுத்து 2008-11-17 அன்று டி.எஸ். சேனநாயக்க கல்லூரியில் வைத்து SLPS 2 II நியமனம் பெற்றபோது தேசிய ரீதியில் அது இடைநிறுத்தத்துக்குட்பட்டு நீதிமன்றப் படிசுளேறி மீண்டு 2009-11-09 இல் மீள்நியமிப்புக் கிடைத்து. இப்படித்தான் கல்வியியல் பதவி உயர்வு பரிதாபமாயுள்ளது.

எனக்கும் 'அதிபருக்கும்' இடையிலான தொடர்பு ஐந்தாம் வயதில் தொடங்கியது. இன்று எனக்குள்ளாகியும் தொடர்கிறது.

என் மனசில் அதிபர் கோலம் விரிகிறது.

அ. நான் மாணவனான அதிபர்.

ஆ. நான் ஆசிரியரான அதிபர்.

இ. நான் அதிபரான அதிபர்.

அதிபர் புனிதமிக்கவர்; அவரது கடமை கண்ணின் மணி

யொப்பது; அதிபரின் உள்ளம் தூய்மையின் தூய்மையாய் துலங்க வேண்டியது; அவரது நோக்கு அர்த்தபுஷ்டிமிக்கது; அவர் மிகச் சரியான திசை காட்டி; அவர் ஓர் அச்சாணி. மிகப் பெரிய கல்விக்கூடத்தை உருட்டிச் செல்ல வேண்டிய பொறுப்பு மிக்க செயலாளர்.

கல்விக்கூடங்களில் மூல மனிதராய் இயங்கும் அல்லது இயக்கும் அதிபர் வினைத்திறன் மிக்க செயலாற்றுகையினூடாக விளைதிறன் மிக்க பாடசாலையை உருவாக்கும் வல்லபம் மிக்கவர் என்றெல்லாம் அதிபரியம் பற்றி என் மனசு வரைந்து பார்க்கிறது.

பாடசாலையொன்றின் ஒளிமையத்துக்கு அதிபரின் செயற்பாங்கு மிகப் பிரதானமானது. சமுதாய சுகபாடியான இவர் மாணவச் செல்வங்கள், ஆசிரியர் குழாம், பெற்றோர் உள்ளிட்ட அயல் சமூகம் மீதான முகாமைத்துவவாதியாக இருக்க வேண்டும்.

தலைமை ஆசிரியர் என்று சொல்லப்பட்ட புராதன அதிபர் இறந்து விட்டார். இன்று தகவல் மைய யுகத்தில் நவீன அதிபர் முகாமையாளராக உயிர்த்தெழுகிறார்.

இன்றைய சுருங்கிய உலகமயமாதலில் சமூக, பொருளாதார, தகவல், கலாசார, நாகரிகத் துறைகள் சமூகத்தளத்தில் பாதிப்புகளை விளைவித்த சூழலில் பாடசாலையின் ஒழுங்கமைவை மேற்கொள்ளும் பாரிய பணியை தோள்களில் சுமப்பவர் அதிபர். எனவே, அதிபர் ஒருவரின் பாடசாலையை நெறிப்படுத்தும் பணிப் பொறுப்பானது, வெளித்தோற்றத்துக்கு அமைய அதிகம் பேர் குறிப்பிடுவது போல எப்போதும் சமூகமான, சுவாரசியமான ஒரு செயன்முறையாக அது அமைந்து விடுவதில்லை என்பதனையும் நான் அறிவேன். முரண்பாடு



களை முகாமை செய்யும் வல்லபம் கொண்டதாக அதிபரியம் வளர வேண்டும் என விரும்புகிறேன்.

பாடசாலை ஓர் உற்பத்தி நிலையம்; அதன் பிரதான உற்பத்தி யாளர் அதிபர்தான். அதிபரின் நடிபாகம் விரிந்தது. அவர் தலைமை ஏற்பவர், வளவாளர், நிபுணத்துவர், இணைப்பாளர், நிறைவேற்றுபவர், அணிக்காக உழைப்பவர், கண்காணிப்பவர், மதிப்பீட்டாளர், நடுகையாளர், வளங்களைக் கண்டறிபவர், வடிவம் கொடுப்பவர், பூர்த்தி செய்பவர்.

இத்தகைய ஆளுமை மிக்க அதிபராய் உருவாதல் வேண்டு மென்ற ஆவல் எனக்குள்ளும் வளர்ந்து கொண்டிருக்கும்போது, என் மனசின் வரைபடத்தில் என் அதிபர்கள் முகங்காட்டத் தொடங்குகிறார்கள்.

என் முதலாவது அதிபர் ஆறாவது வயதில் முதலாம் வகுப்பு முடிவில் என் பெயரை மாற்றி வாசித்தவர் என்பதிலி ருந்து அவர் முகம் எனக்குள் வியாபிக்கிறது. பத்தாம் வகுப்பு வரை பத்து வருடங்களாக அதிபராக எனக்குள் இருந்தவர்.

“தண்ணீர்ஓற்று முஸ்லிம் மஹா வித்தியாலயம் தரணியில் உயர்ந்திட வேண்டும்” என நாம் கீதம் இசைத்தாலும் அது முடியாது போயிருந்தது. விரல் விட்டு எண்ணக்கூடிய தொகையினரே பத்து முடித்து உயர் வகுப்புக்கு வேறு பாடசாலையின் படியேறினர்.

(அ: அ) முதல் அதிபர் ஊர்க்காரர்; தோற்றப் பொலிவு மிக்கவர்; ஆனால் பாடசாலையில் அதீத முன்னேற்றம் நிகழவில்லை; சமூக விமர்சனம் அவர் மீதும் படர்ந்தது. எனது சமூகத்தின் கல்வி வீழ்ச்சிக்கு அவர் உள்ளிட்ட பலரும் காரணிகளாயினர். எனினும், என் போன்ற பலரும் அங்கிருந்துதான் எழுந்தோம் என்பதும் பதிவு செய்யப்பட வேண்டியதாகும்.

எனது முதல் பாடசாலையில் வகுப்பறையிலும் துணைப் பாட விதானத்திலும் ஜொலித்திருக்கிறேன். முதன்மை மாணாக்கனாகவும் வளர்ந்திருக்கிறேன். எனினும் உயர் வகுப்பு அங்கில்லாமையால் வித்தியானந்தாக் கல்லூரிக்குள் நுழைந்தேன்.

எனது காலத்தில் (அ: ஆ) அதிபராக இயங்கிக் கொண்டிருந்தவர். தங்கமான மனிதர்தான். ஆனால் மாணவர்களுக்கு அவர் தகர ராஜாவாகவே பல சமயம் தோன்றினார். அவர் ஆளுமை மிக்கவர். அவரது தோற்றமும் அசைவும் கூட அதற்குச் சான்று காட்டின. ஆயிரக்கணக்கான மாணவர்களையும் நூற்றுக்கணக்கான ஆசிரியர்களையும் கட்டியாள்வதற்கு எவ்வளவு நிர்வாகத் திறன் தேவை என்பதற்கு அவர் நல்ல உதாரணி.

அதிகம் பேசாத பார்வையால் உணர்த்துகின்ற; எதற்கும் செயல் வடிவம் கொடுக்கும் முகாமைமிக்கவராக எனக்குள் அவர் தெரிந்தார். நேரம் தவறாமை, காரிய சித்தி, பொறுப்புணர்வு, சிறந்த முகாமை, பிரத்தியேக ஈடுபாடு இப்படிப் பலவற்றை அவரிடம் கற்றிருக்கிறேன்.

எனக்கும் அவருக்குமான நெருக்கத்துக்கு இரண்டு காரணம். ஒன்று எனது ராத்தா திருமதி ரஸீனா தெளபீக் இங்குதான் மனையியல் துறை ஆசிரியராக சேவையாற்றினார். அதனால் சம்பள விடயம், விடுமுறை அறிவிப்பு போன்றவற்றுக்காக அதிபருடனான தொடர்பாளராக இருந்தேன். 'அவர் குவாட்டல் 'ஸில் தங்கியிருந்தார் செல்வேன். புன்சிரிப்பும் இல்லாமல் பார்வையால் வரவேற்பார். சொற்சிக்கனமாகப் பேசுவார். காரியத்தை முடித்து விடுவார். ஒரு நாள் சனிக்கிழமை அல்லது விடுமுறை காலத்தில் சாரத்துடன் சென்று விட்டேன். அன்று 'வாங்கிக் கட்டியதில்' எங்கு எப்படிப் போக வேண்டுமென்ற அனுபவத்தைக் கற்றேன்.

மற்றொன்று; வித்தியானந்தாவில் உயர் வகுப்பிலிருந்த முஸ்லிம் மாணவர்கள் மிகச் சொற்பம் என்பதனால் எம் மீதான நோட்டமிடல் அதிகம் இருந்தமை. அப்போது காலை, மாலை என இரு நேரப் பாடசாலையாக இயங்கியது. வெள்ளிக் கிழமைகளில் முஸ்லிம் மாணவர்கள் பதினொரு மணிக்கு முதலே எமது பக்தி உணர்வை வெளிப்படுத்தத் தொடங்கி விடுவோம். 'ஜும்ஆ' என்ற பெயரில் வெளியே பாய்ந்து விடுவோம். மாலை வகுப்பு பெரும்பாலும் கூட்டடிப்புத்தான்.

அதிபரின் 'மோட்டார் சைக்கிள்' சத்தம் இப்போதும் என் காதுக்குள் கேட்டுக் கொண்டே இருக்கிறது. மாலை நேரங்களில், சனி, ஞாயிறு, விடுமுறை காலத்தில் தண்ணீர்நூற்று வீதிகளில் சுற்றித் திரிவதும் கதையளப்பதும் எமது வழக்கங்களில் இருந்தது. அப்போது அவரது மோட்டார் சைக்கிள் இரையும் சத்தம் கேட்டு ஓட்டம் பிடிய்போம். கண்டு விட்டால் மறுநாள் காலைக் கூட்டத்தில் பூசைதான்.

எனது வகுப்புத் தோழன் ரதன்தான் அப்போது 'சீனியர் பிறிபெக்ட்.' ஒருநாள் 'இன்ரவெல்' முடிய 'கென்ரினில்' பிளேன்டி குடித்துக் கொண்டிருக்கும்போது உள் நுழைந்தவர் முதலில் ரதனுக்கும் பின்னர் எமக்குமாக விட்ட அடியில் நொந்து போனோம். ரதன் சினம் கொண்டான். பின்னர் வகுப்பறைக்கு வந்து அவர் காட்டிய அக்கறையும் அறிவுரையும் சிலிர்க்க வைத்தது.

இப்படித்தான் என் மாணவர்கால அதிபர்கள் எனக்குள் இருக்கிறார்கள்.

(ஆ: அ) தொண்ணூரில் ஆசிரியர் நியமனம் கிடைப்பதற்கு முன்னதாக சில காலம் தொண்டராகக் கடைமையாற்றினேன். நான் படித்த பாடசாலையில் சேவையாற்ற வேண்டும் என்ற விருப்ப மீதியால் இணைந்திருந்தேன். அப்போது யாழ்ப்பா

ணத்தைச் சேர்ந்த சாந்தமானவர் அதிபராக இருந்தார். பட்டமும் பட்டப் பின் படிப்பும் முடித்திருந்தார். மென்மையானவர்; மெலிதான உயர்ந்த உருவம்; மெலிதாகவே பேசுவார்; பெரும் பாலும் வெள்ளைச் சேர்த்தான் அணிவார்; மண்ணுக்கும் நோகாமல் நடக்கும் இயல்பானவர். இவர் அதிபர் வேலைக்குப் பொருத்தமா? என்ற கேள்வி எனக்குள்ளும் இருந்தது. ஆனாலும் அவரிடமும் பலவற்றைக் கற்றிருக்கிறேன்.

பொதுச் சொத்தை கையாளும் விதம், பாதுகாக்கும் பெருந்தன்மை, நீதம் இப்படிப் பல வற்றையும் கண்டிருக்கிறேன். அவரது நிதிக் கையாட்சி மிக அவதானமானது. ஒன்றின் காசை இன்னொன்றில் கலக்கவோ கரையவிடவோ மாட்டார். காசுக்குத் தனித்தனிக் கணக்கு; தனித் தனி வைப்பு; ஒரு வகை பயந்த சபாவம் அவருடையது.

எனக்கு அப்போது உதவிப் பணம் தருவதாக அவரே முன் வந்தார். நான் விரும்பாத போதும் 'சேர்ட் ஐன் பண்ணவாவது' வேண்டுமென்பார். முன்னூறு ரூபாய் மாதம் தவறாமல் வழங்கினார். நியமனம் கிடைத்த பின்பும் அவர்தான் அதிபர். அவர் பெயர் ஸாஹூல் ஹமீத்.

தொண்ணூறு ஒக்டோபர் அகதி வாழ்வில் பல பாடசாலைகளையும் அதிபர்களையும் தரிசிக்க வாய்த்தது. (ஆ: ஆ) நுரைச்சோலை மஹா வித்தியாலயத்தில் தற்காலிகமாக இணைந்தபோது துக்கப்பட்ட மனசை துடைக்கிற மாதிரி நல்ல மனிதரொருவர் அதிபராக இருந்தார். ஆசிரியர்களின் பிரச்சினைகளை தனித் தனியே கவனம் செலுத்தி வேலை வாங்கும் சாதுரியம் தெரிந்தவர்.

அப்போது நான் பெருக்குவற்றானிலிருந்து கரம்பை சந்தி வரை சைக்கிள் உழக்கி பின்னர் பஸ் பிடித்து நுரைச்சோலை

இறங்க எட்டு மணி பிந்தும். 'சிவப்புக் கோடு' அடிக்க மாட்டார். புன்சிரிப்புடன் வரவேற்பார். நானும் அதிக அக்கறையுடன் வேலை செய்தேன். 'பிறி' எடுக்காமல் 'றிலிப் வேர்க்' பண்ணுவேன். அரை மணித்தியாலம் முன்பாகவே எனக்கு செல்ல அனுமதிப்பார். இருந்தாலும் அந்த வாய்ப்பை ஒரு நாளும் நான் எடுத்ததில்லை. ஆசிரியரை மதிக்கும் அவரது குணம் நல்ல ஆளுமையெனவே எனக்குப் படுகிறது.

(ஆ:இ) சில மாதம் கடையாமோட்டை முஸ்லிம் மஹா வித்தியாலயத்தில் இணைப்புப் பெற்றிருந்தேன். அங்கு தப்லீக் காரர் ஒருவர்; நேர்மை மிக்கவர்.

பெருக்குவற்றான் அல் மின்ஹாஜில் 1991.01.01 இல் இணைந்தபோது தசாப்தம் தாண்டியும் அங்குதான் இருக்கப் போகிறேன் என்பது தெரியவில்லை. அங்கு அதிபராயிருந்தவர். (ஆ:ஈ) அதிபர் சேவை தரம் ஒன்றைச் சேர்ந்தவர். உண்மையில் 'நடிபாகம்' அவருக்குப் பொருத்தமானதே. அவர் நடிகராயிருந்த அதிபர்.

துடிப்புமிக்க எமது செறிவார்ந்த ஆசிரியர் சேவை இங்கு தான் நிகழ்ந்தது. அதிபரோடு இணைந்தும் முரண்டும் வளைந்தும் நெளிந்தும் நெடுவழி நின்றும் செயலாற்ற வேண்டியிருந்தது. சிறந்ததொரு ஆசிரியர் வட்டம் இங்கு வாய்த்தது. வகுப்பறைச் செயற்பாடுகளிலும் துணைப் பாடவிதான நிகழ்ச்சிகளிலும் உயிரோட்டமாய் இயங்கினோம்.

அதிபர் நடிகரானபோது; எதிராக குரல் நீட்டினோம். உண்மை ஜெயிக்கும்படி செய்தோம்.

பின்னர் எமது சகபாடிகள் இருவர் (ஆ:உ, ஆ:ஊ) அதிபராக செயற்பட்ட காலத்திலும் சேர்ந்து இயங்கியுள்ளேன்.

2003 ஆம் வருடம் நான் கொழும்புக்கு இடம்பெயர்ந்த போது முகத்துவாரம் ஹம்ஸாவில் சேர்ந்தேன். அங்கு அதிபராயிருந்தவர் (ஆ:ஏ) அவர் முது கல்விமாணி; கல்வித் துறையில் அக்கறை மிக்கவர்; உரத்த குரலில் சப்தமிடுவார்; ஒரு வகை நிருவாகத் திறன் அவரிடமிருந்தது. அவர் மாற்றப் பட வேறொருவர் (ஆ: ஏ) கடமையாற்றும் அதிபராக வந்து சேர்ந்தார். அவரும் பத்துக்கு மேற்பட்ட பட்டங்களுக்கு சொந்தக்காரராம். பெயருக்குக் கீழ் போட்டிருந்தார். சட்டத்தை நுணுக்கமாகப் பின்பற்றுவதாகக் கருதுவார். ஆசிரியர்களோடு இயல்பாக முரண்படுவார். தனி தீர்மானத்தை நிறைவேற்றும் சாமர்த்தியர். எனக்கு அதிபர் நியமனம் கிடைத்தபோது உள்நூரக் கவலை கொண்டாராயிருந்ததை அவர் பேச்சு வழியறிந்தேன்.

2010.08.02ஆம் நாள்தான் நான் அதிபர் சேவையின் கீழ் கொ/ அல்ஹிதாயா நவோதய பாடசாலையில் பிரதி அதிபராக பதிவேட்டில் ஒப்பமிட்டேன். அல்ஹிதாயாவில் நீதமிருந்தவர் (இ: அ) அதிபராக இயங்குகிறார். இவர் நல்ல மனம் படைத்தவர். அவருடன் இணைந்து பணியாற்றத் தொடங்கியிருக்கின்றேன்.

எனது கல்வி மற்றும் சேவைக் காலத்தில் நல்ல அதிபருக்கான முன்மாதிரிகளையும் கெட்ட அதிபருக்கான பின்மாதிரிகளையும் அனுபவ ரீதியாகக் கண்டறிந்துள்ளேன். இவர்களின் சாதகப் பணிக்கூறுகளை ஒன்று கூட்டி 'ப்ளஸ் பிறின்சிபல்' லுக்கான ஆளுமையை வளர்க்க முடியும். அதுபோல இவர்களிடையிலான பாதக பணிக்கூறுகளை ஒன்று திரட்டி 'மைனஸ் பிறின்சிபல்' லுக்கான விடயங்களைத் தவிர்க்கவும் முடியும்.

'ஸ்ரொக்டில்' கூறியது போல நல்ல தலைமைத்துவம் "ஓர் ஒழுங்கமைக்கப்பட்ட குழுவின் செயற்பாடுகளில் செல்வாக்

குச் செலுத்துவதன் மூலம் இறுதி இலக்கை நோக்கித் தயார் படுத்துவதுடன் அதனை அடையச் செய்வதும்” ஆன பணியாற்றுகையில் பணிவோடு ஈர்ப்புக் காட்டல் வேண்டும் என என் மனசு விருப்பத்தோடு வரைகிறது.

---

எஞ்சியிருக்கும் வரைபடம்

அ:அ) வெள்ளை வேட்டியும் வெள்ளை அரைக்கைச் சேட்டும் அணியும் றஹீம் சேர். A.C.A. றஹீம் என்று வைக்கும் கையொப்பம் அவரைப் போலவே அழகுதான்.

அ:ஆ) தங்கராசா பிறின்ஸிபல் எப்போதும் முகாமைத் திறன் தாங்கி நிற்பவர்.

ஆ:அ) சாஹூல் ஹமீத் பிறின்ஸிபல் நான் கொழுக்கு வந்த பின்னாலும் என்னுடன் தொடர்பில் இருந்தார்.

ஆ:உ) கமர்தீன் என்கிற ஹனீபாவும் A.C. நஜுமுதீனும் சகபாடிகளாயிருந்து அதிபர்களாயினர்.

## ஈசுவரருக்கும் சிறஞானம் பறத்தீவ்

“கோடாலிக்கல்லுக்குமங்காலே  
 புளிலமரத்துக்குங் கீழாலே  
 நாப்பூத்துக்கும் மேலாலே  
 சோத்துக்கு வேலை செஞ்சது  
 குளவி இழுக்க  
 ஒரு கெழவி வேணும்”

ஒருவித ராகத்துடன் பாடிக் கொண்டு திரிந்ததன் ஞாபகம் எழும்போது, இந்தப் பாட்டின் சொந்தக்காரன் கோமாளி அப்பாவின் தோற்றம் என மனசின் வரைபடத்தில் தொற்றிக் கொள்கிறது.

‘கோமாளி’ என்ற சொல்லுக்கு அர்த்தம் புரியாத சின்பைப் பருவத்திலேயே கோமாளி அப்பா எனக்கு அறிமுகமானார்.



அவர் யார்? எங்கிருந்து வருகிறார்? அவரது குடும்பம், தொழில் வருமானம், வீடு என்பன பற்றியெல்லாம் எனக்குத் தெரியாத பருவத்தில் கோமாளியப்பா எனக்குப் பிடித்தமான ஒருவரனார்.

அவர் அடிக்கடி எங்கள் வீட்டுக்கு வரும் உறவு அற்ற உறவு. அடுப்படித் திண்ணையில் காலை நீட்டிப் போட்டு அமர்ந்து கொள்வார். அவர் வந்தால் சின்னவன் எனக்கு குதூகலம்தான். “கோமாளியாருக்கு மூன்று கால்கள்” என்று பழிப்புக் காட்டுவேன். எப்போதும் அவருக்குப் பக்கத்தில் ஊன்று கம்பு இருக்கும். அதனால்தான் கால்கள் மூன்று என்பேன்.

அவரது தோற்றம்கூடக் குதூகலம் காட்டும். முழுதாய் நரைத்த முடி. முன்பாதி வழுக்கை. பின் பாதியில் குடுமி இருக்கும். சிலவேளை குடுமியை அவிழ்த்துப் போட்டிருப்பார். பொக்கை விழுந்த வாய். வெற்றிலைக் கறைபடிந்த உதடுகளும் எஞ்சிய பற்களும் வெளிறிய சாரமும் சாயம்போன சேட்டும். சிலவேளை வெறுமேல். எப்போதும் சிரித்த - கோமாளித் தனமான முகம். இதனால் எனக்கு அவர்மேல் பரிதாபமும் ஒருவித நெருக்கமும் அன்பும் கூட இருந்தது.

நகைச்சுவை அவரது பிறப்பிடமாக இருந்திருக்க வேண்டும். சுவலைகள் மறந்த மனிதன் அல்லது சுவலைகளை மறைக்கும் ஆடையாக கோமாளித்தனத்தை அவர் அணிந்திருக்க வேண்டும்.

அவரிடம் “நேரம் என்ன கோமாளி அப்பா?” என்று அடிக்கடி கேட்பேன். அவரிடம் மணிக்கூடு இல்லை என்று தெரிந்திருந்தும், நேரம் இப்போது என்ன என்ற அவசியம் எனக்கு இல்லாதபோதும் கேட்பேன். “ஓம்பத்தி பத்து மணி” என்பார். “இந்தச் சாரம் என்ன விலை?” என்பேன். “எண்பத்தி

முப்பது” என்பார். “நானைக்கு என்ன கிழமை?” என்பேன். “முந்தநாளுக்கு முதல் நாள்” என்பார். பொருள் அர்த்தம் இல்லாத பதில்களில் பொதிந்திருந்த முசுப்பாத்திக் குணத்தை ரசித்திருக்கிறேன்.

பாட்டுப் படித்துக் காட்டுவார். கட்டுக் கட்டாய் கதைகளும் சொல்லுவார். அவரது பாட்டுகளுக்கு அர்த்தம் இல்லாத போதும் அல்லது அர்த்தம் புரியாத போதும் அவரது ராகத்துக்கும் கரகரத்த குரலுக்கும் ஏற்றால் போல ஒருவித சுவை கூட்டும். நானும் அந்தப் பாட்டுக்களை காற்றில் அறைந்து இசைத்துப் பறப்பேன்.

கோடாலிக்கல்லுப் பாட்டுக்கு அவர் சொன்ன விளக்கம் கூடப் புதுமையானது. கூலி வேலைக்காக செல்பவர்களின் சோம்பேறித் தனத்தைப் பகிடியாக இந்தப் பாட்டு சுட்டுகிறது. “கோடாலிக்கல்லு என்ற ஊருக்கும் (அ) அங்கால ஒரு பெரிய புளிய மரம் இருக்குதாம். அந்த மரத்துக்குக் கீழே நாற்பது பேருக்கும் அதிகமானோர் சேர்ந்து வயிறு நிறைய சோறு சாப்பிட்டார்களாம். அவர்கள் சாப்பாட்டு இராமன்களாம். சாப்பாடு முடிய தூங்கி விடுவார்களாம். ஓர் அம்மிக் குளவியைக் கூட அவர்களால் தூக்க முடியாதாம். அந்த வேலைக்கு ஒரு கிழவிதான் வேண்டுமாம்” என்று அவரது விருத்தியுரை வியாக்கியானம் அமையும்.

சின்ன வயதில் எனக்குள்ளும் ஒரு கோமாளித்தனம் குடியிருந்தது. அது கோமாளி அப்பாவிடம் இருந்து தொற்றிய தாய் இருக்க வேண்டும். கோமாளி வேடம் போட்டு வீட்டுத் திண்ணையை மேடையாக்கிக் கொண்டு கூத்துப் போடுவேன். நத்தார் சீசனில் நத்தார் பாப்பாவாகி பக்கத்து வீடுகளுக்குச் சென்று முசுப்பாத்தி விடுவேன். (ஆ)

நான் சிறுவனாக இருந்தபோது ஒரு தடவை இந்தியா விலிருந்து ஒரு நாடகக் குழு எங்கள் ஊருக்கு வந்தது. தண்ணீர் ழுற்றுச் சந்திக்கருகில் கொட்டகை போட்டு படங்கு கட்டி கொட்டகைக் கூத்து போட்டார்கள். ஒரு மாதமளவில் ஒவ்வோர் இரவும் நாடகம் நடக்கும். நானும் சென்று பார்த்திருக்கிறேன். சாவித்திரி, நல்லதங்காள் (இ) இப்படிப் பல நாடகங்கள் மேடை ஏறின. எனக்குத் தெரிந்த எங்களுக்காரரும் சில உப பாத்திரங்களாக மேடையில் தோன்றினர். நாடக கொட்டகைக்குப் பக்கத்தில் இருந்த லோன்றிக்காரனின் மகன், மகள் ஆகியோரும் நல்லதங்களாளின் பிள்ளைகளாக மேடையில் தோன்றியபோது எனக்குள் ஆசை நீண்டது. எனினும், வாய்ப்பு பலிக்கவில்லை. என்றாலும் என் ஆசை எங்கள் வீட்டு மேடையில் நிறைவேறியது.

ஒருநாள் இப்படித்தான் நாடகம் பார்த்துக் கொண்டிருந்த போது மேடையில் மிகத் தெரிந்த மனிதர் ஒருவர் தோற்றம் காட்டினார். உற்றுப் பார்த்தேன்; அவரேதான் 'மேக்கப்'பையும் தாண்டி அவரைக் கண்டு கொண்டேன். முசுப்பாத்தி நாடகம் ஒன்றில் ஒரு பாத்திரமாக - கோமாளியாக சபையை சிரிக்கச் செய்தார். அவர் வேறு யாருமில்லை. எங்கள் கோமாளி அப்பாதான். (ஈ)

### எஞ்சியிருக்கும் வரைபடம்

(அ) கோடாலிக்கல்லு முல்லைத்தீவில் உள்ள ஒரு கிராமம்

(ஆ) ஒரு தடவை நத்தார் சீசனில் சீலனுடன் சேர்ந்து 'நத்தார் பாப்பாவாகி' பாக்கியமக்கா வீட்டுக்குப் போனேன். முகமுடிக்குள் இருந்த என் முகத்தை பாக்கியமக்காவோ அல்லது வசந்தி, கலா, ஜெயாவோ அடையாளம் காணவில்லை. ஆட்டத்தைக் கண்டு ரசித்தார்கள். காகம் நத்தார்கள்.

(இ) நல்லதங்காள் வறுமையில் மூழ்கிப் போய், வாழ வழியின்றித்தன் ஒன்பது பிள்ளைகளையும் ஒவ்வொருவராய்ப் பாழும் கிணற்றில் தூக்கிப்போட்டு விட்டுத் தானும் மரித்துப் போவாள். நாடகத்தின் இந்தக் காட்சி இன்றைக்கும் என் மனசில் துயரமாய் ஒட்டியுள்ளது.

(ஈ) கோமாளியப்பா - தனிமரம், குடும்பம் குட்டி கிடையாது என்று பின்னாளில் தெரிந்து கொண்டேன். அவர் எங்களது கடையடி வளவுக்குள் சில காலம் சிறு கொட்டிலில் வசித்திருந்தார். பின்னர் அவருடனான உறவு துண்டித்து விட்டது. அவர் எங்கு போனார், என்னானார் என்பது எதுவும் தெரியாது போயிற்று. எனினும், கோமாளி அப்பாவின் ஞாபகங்கள் மனதில் கோமாளித்தனமான வரைபடமாய் நீள்கின்றன.

## ரஞ்சிபிருக்கும் சிறகுளாள் யறத்தீன்

அணி: அணில் மரக்கிளையில் ஓடியது

அணிபு மாமா வீட்டுக்கு வந்தார்

அணி என்ற சொல் பற்றி என் மகன் இப்படித்தான் வாக்கியங்கள் அமைத்தான். அவனது ஞானத்தின் படி வாக்கியத்தில் அணி வந்துதான் இருக்கிறது.

அணி: அழகு, அலங்காரம், ஒழுங்கு, வரிசை, அணிதல் போன்ற பொருள்களுடைய பெயரையும் வினையையும் வரத்தக்க சொல். இந்தச் சொல் என்னை ஈர்த்திருக்கிறது. நான் அதன் ரசிகனாயிருந்திருக்கிறேன். உவமை, உருவகம், உயர்வு, இழிவு, தற்குறிப்பேற்றம், பின்வருநிலை எனத் தொடர்வன யாவும் அணிகள் என்பதனால் அணி மீது எனக்குக் காதலுண்டு.

அணி என்ற சொல்லை எழுதிவிட்டு கண்களை மூடியோசித்தபோது அணிகளையும் முந்திக் கொண்டு 'எனது அணிகள்' ஞாபகங்களின் வரைபடத்தில் அணி செய்கிறது.

முதலாம் வகுப்பில் 'பிஸ்கட் கட்டுக்காக' வரிசையில் நின்றதை நினைக்கிறேன். ஒருவிதத் துள்ளல் மனசில் பரவுகிறது. (அ) எழுபதுகளில் எனது சின்ன வயசுக்காலத்தில் ஸ்ரீமாவோ பண்டார நாயக்கவின் காலம் ஆட்சி செய்த காலத்தில் தட்டுப்பாட்டுக்குள்ளும் பட்டினிக்குள்ளும் கட்டுண்டு போன அந்த நாட்களில் நீண்டு நின்ற 'போலிங்' குக்குள் நுழைந்து நின்ற ஞாபகங்கள் என் மனசின் வரைபடத்தில் நீளுகின்றன.

மாத்தையாவின் பேக்கரிக்கு முன்பாக பாணுக்காக விடியக் கோழி கூவலுடன் கூடிய வரிசையில் வாடியிருக்கிறேன். தண்ணீருற்று பெரிய சங்கக் கடையில் 'மண்ணெண்ணைச் சீத்தைத் துணிக்காக வரிசையில் ; வெளுறியிருக்கிறேன். பொன்னுத்தம்பி அப்பாவின் கூப்பன் கடையில் அரிசிக்கான வரிசையில் பசித்திருக்கிறேன். (ஆ) இப்படித்தான் சின்னக் காலம் போலிங்கில் கழிந்திருக்கிறது.

காய்ச்சல் கீய்ச்சல் என்றால் முள்ளியவளை ஆஸ்பத்திரிக் குத்தான் வாப்பா சைக்கிளில் ஏத்திச் போவார். அங்குதான் முதன் முதலில் ஆஸ்பத்திரி வரிசையில் நின்றிருக்கிறேன். அது காலங்கடந்தும் தொடரத்தான் செய்கிறது.

வடக்குக் கிழக்குப் போர் வலுவடைந்தது. என்பதுகளில் ஊர் சுற்றிவளைப்புத் தேடுதலில் சிக்குப்பட்டு விசாரணை வரிசையில் பயந்திருக்கிறேன். பஸ் பயணங்களின் 'செக் பொயிண்டு'களில் துவக்குகளுக்கு முன்னால் வரிசையில் நடுங்கியிருக்கிறேன். (இ)

முடிய கண்ணைத் திறப்பதற்குள் போலிங்குக்குள் நான் பொசங்கிப்போன பொழுதுகள் மனசின் வரைபடத்தில் மீளவும் நீளுகின்றன.

அகதி வாழ்வு நீண்டுபோன தொண்ணூறுகளின் சாப்பாட்டுக் காக, காலைக் கடனுக்காக, சவுக்காரத்துக்காக, அரிசிக்காக, பழைய உடுப்புக்காக என்று நீண்டு போன போலிங்குகள் மறக்க முடியாதவையாக கண்ணீரை எழுதுகின்றன. (ஈ) இந்தக் காலத்தில் றேஸன் கார்ட்டுக்காக கூடிய கள்ள வரிசையில் விதானமாரையும் முகாம் தலைவரையும் இரட்சித்திருந்த வர்களையும் கண்டு வெந்துமிருக்கிறேன். அநியாயத்துக்கான அணியில் நான் நின்றது கிடையாது என்பதை எண்ணும்போது ஒரு விதமான திருப்திக்குள் ஆத்மா அமிழ்கிறது.

எல்லா மனிதர்களும் எல்லாக் காலத்திலும் வரிசையில் நின்றதான் வளர்ந்திருக்கிறார்கள்; வரிசை என்பது ஒருவித ஒழுங்கு; அழகு; நீதம்; விதிதான். ஆனால் அந்த ஒழுங்கும் விதியும் மீறப்படும்போது நீதம் கெடுகிறது; அழகு இல்லாது போய் விடுகிறது.

கொழும்புக்கு வந்த பிறகும் கூட வரிசை தொடரத்தான் செய்கிறது. மனைவியைக் க்ளினிக் கூட்டிப்போன நாட்களில் 'டி சொய்சா' வாட்ட்டுக்கு முன்பாக அடுத்த நாள் கிளினிக்குக் காக முதல் நாள் இரவிலிருந்தே தூங்கியிருக்கிறேன். அப்போது 'கூலிக்கு, ஆள் வைப்பதை அல்லது காசுக்காக போலிங்கில் நின்று இடம்பிடித்துக் கொடுப்பதைத் தொழிலாகச் செய்யும் நபர்களையும் கண்டிருக்கிறேன். இவர்களை 'வரிசைத் தொழிலாளிகள்' எனலாமோ என்னமோ!

இன்னுமொரு ஞாபகம் மனத்திரையில் இடையிடுகிறது. பதினைந்து வருடங்களுக்கு முன்பாக 'யாரோ அவுலியாக்

குஞ்சுகள்' இலங்கைக்கு வந்து உடனடி நோய் நிவாரணம் வழங்குவதற்காக இஸ்மீம் கொடுப்பதாக கதை பரவியபோது; நானும் அட்டுலுமகம் போனேன்; இலட்சக்கணக்கான மக்கள் கூடிய வரிசையில் வாப்பாவுக்கும் 'இஸ்மீம்' எடுக்க நெருக்குப் பட்டதை எண்ணி இப்போது வெட்கித்துப் போகிறேன். (ஈ)

கண்காட்சிக்கு வரிசை, களியாட்டத்துக்கு வரிசை, விளையாட்டுக்கும் வரிசை, டிக்கட்டுக்கு வரிசை, அடையாள அட்டைக்கு வரிசை, லைசென்சுக்கு வரிசை என்று நீளும் வரிசைகளுக்குள் காலம் கரைந்திருக்கிறேன்.

தேர்தல் காலத்தில் வேட்டுப் போடுவதற்காக நின்ற வரிசையை நினைத்துப் பார்த்திருக்கிறேன்; சுதந்திரத்தையும் எனது ஜனநாயகத்தையும் பயன்படுத்தியிருக்கிறேன். ஆனால் அவை தான் எனது வேட்டுகளால் நிகழ்ந்தபாடில்லை என வேதனைப்படுகிறேன்.

அணி அழகானதுதான்; அணியப்படும்போது. அணி ஒழுங்கானதுதான்; பின்பற்றும் போது. அணி அவசியமானதுதான்; நீதமாக இருக்கும்போது என என் மனசின் வரைபடம் பதிகிறது.

### எஞ்சியிருக்கும் வரைபடம்

அ) மகனுக்கு பெரிய பாடசாலையொன்றில் அனுமதி பெறுவதற்கு வரிசையில் காத்திருக்கும் போது மனசு வலிக்கிறது.

ஆ) அந்த நாட்களில் வாழைக்காயையும் தோலையும் அவித்துப் பிடியருண்டையாக்கிப் பசியாற்றிய உம்மாவையும் உம்மம்மாவையும் நினைத்துப் பார்க்கிறேன். பஞ்சம் நெஞ்சம் நிறைந்திருந்த காலமது.



இ) ஒரு தடவை ஊரின் இளைய வயதினரை இராணுவம் அள்ளிச் சென்று விசராணை என்ற பெயரில் பஸ்ஸில் ஏற்றிய போது நானும் அதில் அடங்கினேன். ராத்தாமார் 'கதறியடித்துக் கொண்டு' பஸ்ஸுக்குள் ஏறி இராணுவத்திடமிருந்து என்னை மீட்டெடுத்தனர்; பாசத்தின் உச்சமாய் நினைக்கிறேன்.

ஈ) மஹ்ஷர் மைதானத்தின் வெக்கையை அட்டுலுகம மைதானத்தில் வாரக் கணக்காக வரிசையில் குடியிருந்து மக்கள் அனுபவித்ததை நானும் அனுபவித்தேன்.

## ரஞ்சிபிருக்கும் சிறஞானப் பறத்தீவ்

“அத... அத... அத... கோடி தெக்காய் மாறாய்...” “அத... சனிதா வாசனா... அத ராத்திரி கோடி தெக்காய் மாறாய்...” காற்றைக் கிழித்துக் கொண்டு நான் அவசரிக்கின்றேன். என் காதுகளில் அறைகிறது வாசகங்கள்.

இரண்டரைக் கோடியை கூவிக் கொண்டிருக்கிறான் அவன். கூவும் ‘ரிக்கெட்டில்’ தான் அந்தக் கோடி ரூபாய்கள் புதைந்திருப்பதாய் நம்பிக்கையூட்டுகிறான். சிலர் அருகெய்தி ரிக்கட் கிழிக்கிறார்கள்; தமக்கே இரண்டரைக் கோடி என்ற நம்பிக்கையோடு அல்லது பழக்க தோஷத்தில் அல்லது சோம்பேறித்தனத்தில்.

இரண்டரைக் கோடி அதிஷ்டத்தைக் கூவித் திரிபவன் நம்பிக்கையூட்டுகிறான். ஆனால், அவனது அக, புறத் தோற்றம்? ஒரு கணம் தாமதித்து அவனை உற்று நோக்குகிறேன்.

ஊத்தை ஏறிப்போன கசங்கிய ஆடையால் போர்த்தப்பட்டிருக்கிற ஊன உடல்; முகத்தில் தொழிலின் உற்சாகம் அப்பிரியிருந்தாலும் அவனது உள்ளத்தில் ஒரு வித சோர்வு; எனினும் நம்பிக்கையை விதையிடுகிறான். அவன் காசாசை அற்றவனாக தியாகியாக விட்டுக் கொடுப்பவனாக மற்றவரின் உயர்ச்சி மீது அக்கறை காட்டுபவனாக தன்னளவில் ஒடுங்கியிருக்கிறான். இரண்டரை ரூபாவுக்கு கூடப் பெறுமதியில்லாதவன் இரண்டரைக் கோடியை மற்றவருக்குத் தானம் செய்து கொண்டிருக்கிறானே என சின்ன வயதில் நான் ஆச்சரியப்பட்டதுண்டு. எனினும், அவன் மீண்டும் கோடியைக் கூவியபடி அலைகிறான். “அத... அத... ராத்திரி கோடி தெக்காய் மாறாய்...” காற்றில் அவனது குரல் தேய்கிறது (அ)

என் மனசின் வரைபடத்திலும் ‘அதிஷ்ட லாபச்சீட்டு’ சிட்டாகி சிறகு அடர்த்துகிறது.

நான் சும்மா வரும் லாபத்துக்கும் செல்வத்துக்கும் எப்போதும் உடன்பாடு கொண்டதில்லை. அதிஷ்ட லாபச் சீட்டு அல்லது ‘சுவீப்’ சும்மா வந்து சேரும் அசிங்கம். அது ஊழல் போல, லஞ்சம் போல, சூதுபோல நன்மையற்ற செயலென்றே நான் எண்ணி வருகின்றேன்.

‘அதிஷ்ட லாபச்சீட்டு’ அதிஷ்டத்தை யாரோ ஒருவருக்கு ஈந்துவிட்டு ‘லாபத்தை’ தாம் அபகரிப்பதனால்தான் இந்தப் பெயர் வைத்தனரோ என்னவோ! இது ஒரு பெரும் தொழில் வகையறாவாக பலநூட்ப சாத்திரங்களோடு இன்றைய விற்பனையரங்கில் நடைபோடுகிறது. கோடிக்கு மேல் கோடியாய் சம்பாதிக்கும் தொழிலிது; ஏமாறக் காத்திருக்கும் மக்களின் பணத்தைச் சுரண்டி தாம் உயிர்க்கும் சுரண்டல் தொழிலிது; இதற்குள் ஆயிரக் கணக்கில் கம்பனிசன், ஸ்தாபனங்கள், சூது

நிறுவனங்கள் மண்டியிட்டுக் கிடக்கின்றன. தொழில்சார் விளம்பர முகத்தோடும்; சுரண்டலின் உயர் திமிரோடும் என நான் நினைத்துப் பார்ப்பதுண்டு.

என் மனசின் வரைபடம் சின்ன வயசின் அதிஷ்டலாபச் சீட்டு மீது படர்கிறது.

சில பொது ஸ்தாபனங்கள், அமைப்புக்கள், பாடசாலைகள் வருடா வருடம் பொது நோக்குக் கருதி 'அபிவிருத்தி அதிஷ்டலாபச் சீட்டு' முறைமையைப் பேணுவதுண்டு. எங்கள் பாடசாலையிலும் இப்படியான டிக்கட்டை ஒரு முறை நான் விற்றதாக ஞாபகத்தின் வரைபடம் உறைந்துள்ளது. ஆனால், எந்த டிக்கட்டும் வாங்கியதாக நினைவின் ரேகைகள் தெரியவில்லை.

ஒவ்வொரு மாணவரும் ஒரு 'டிக்கட் புக்' விற்க வேண்டும். விற்றோம்; கலை விழா மேடையில் குலுக்கல் நிகழ்ந்தது; பரிசுப் பொருட்கள் மூவருக்குக் கிடைத்தன; மற்றவர்கள் ஏமாந்தார்கள். அதிஷ்ட 'லாபத்தில்' பாடசாலை அபிவிருத்திக்கு பங்கு கிடைத்திருக்கும். இத்தகைய முயற்சிகள் அபிவிருத்தி அல்லது பொது நோக்குக் கொண்டவை என நியாயம் கற்பிக்கப்பட்டன. எனினும், காலவோட்டத்தில் 'சுவீப்' ஒரு 'சுவீகரிப்பு' செயலாற்றுகையாக பிற்காலத்தில் பிரமாண்டமான 'பிராண்டலாக' பூதாசிரத் தோற்றம் காட்டியது.

இன்றைக்கு உலகளாவிய ரீதியில் 'சுவீப்' கோலோச்சுகிறது. இதற்கு அடிமையாகி 'போதையேறி'ப் போனவர்கள் பலரையும் நான் கண்டிருக்கிறேன். காலைக் கடன் முடித்தல், பஸ்துலக்கல், முகம் கழுவுதல் போல ஒரு நாளாந்த கருமமாக 'சுவீப்' எடுப்பதும் சுரண்டுவதும் பார்ப்பதுமாக அலைபவர்களை எந்த வகையினரில் சேர்ப்பது என்று நான் எண்ணுவ

துண்டு. சுவீப், சுரண்டல், குதிரை ரேஸ் என்று அலைபவர் களும்; அதனால் சொத்துக்களை இழந்து நடுறோட்டுக்கு வந்த வர்களும்; தகாத வழியில் களவு, போதை, பொய் என்ற குழியில் வீழ்ந்தவர்களும் உலாவுகிற சூழலில்தான் நமது வாழ்வையும் பிள்ளைகளுக்கான புதிய உலகத்தையும் கட்டமைக்க வேண்டியவர்களாக உள்ளோம் எனவும் நான் பொறுப்புணர்வோடு சிந்தித்துப் பார்ப்பதுண்டு.

சூது ஒதுக்கப்பட்டதொன்று; அது மானிட நடத்தைக்கு ஒவ்வாதது; 'சூது வாது' இல்லாதவன்தான் நல்லவன்; இன்றைக்கு உலகமே ஒரு சூதுக்களமாக மாறியுள்ளது. சூது 'சூழ்ச்சிகளுக்குள்' மூழ்கிக் கிடக்கிறது. இதனால் மனிதம் செத்து நாற்ற நெடியடிக்கிறது.

இதன் ஒரு படியாகத்தான் சுரண்டிப் பார்க்கிற சுவீப்பையும் நான் பார்க்கிறேன். என்னளவில் நான் மழைக்குக்கூட சுவீப் பக்கம் ஒதுங்கியது கிடையாது. அந்த 'டிக்கட்' கலாசாரத்துடன் எனக்கு உடன்பாடும் கிடையாது. ஆச்சரியப்படத் தக்க வகையில் இன்று பெட்டிக் கடைகளாகவும் கூலிக் காவுபவையாகவும் 'சுரண்டல்' டிக்கட் பல தரங்களில், பல பெயர்களில், பல ஸ்டைல்களில், பல நுட்பங்களுடனும் விளம்பர உத்திகளுடனும் நமது சூழல் சந்தையை ஆக்கிரமித்துள்ளது. பாமரர் மட்டுமன்றி படித்தவரும்; ஏழையென்று இல்லாமல் செல்வந்தருமென இதற்கு அடிமையாகி விட்டவர்களையும் நான் கண்டிருக்கிறேன்.

அண்மையில் நமது நண்பர் ஒருவர் எழுத்தாளர்; மாக்ஸிஸ கருத்துக்களுடையவர்; உயர் பதவியிலுமுள்ளவர். சுரண்டல் பெட்டிக் கடையடியில் தனது பொக்கட்டுக்குள் இருந்து டிக்கட்குடடை எடுத்து 'அதிஷ்டம்' தேடிக் கொண்டிருந்ததை

நான் கண்டேன். அவரது எழுத்துக்கும் நடத்தைக்குமிடையிலான ஒரு முரண் செயலாகவே இது எனக்குப் பட்டது.

இன்னும் சிலரைக் கண்டிருக்கிறேன். காலையில் எழுந்து வெளியில் பயணம் தொடங்கும்போது 'சுவீப்' படிக்குச் சென்று நான்கு ஐந்து வகையறாக்களை வாங்கிக் கொண்டுதான் அன்றைய நடத்தையை ஆரம்பிப்பார்கள். (ஆ) எனினும், இன்னுமொருவர் கூறினார்: "வருடக் கணக்காக டிக்கூட் எடுக்கிறேன். ஒரு தடவை கூட விழுந்ததில்லை." "அப்படியானால் ஏன், எதற்காக எடுக்கிறீர்கள்?" என்று கேள்வி எழுப்பியபோது "பழக்கதோஷம், ஒரு திருப்தி, ஓர் எதிர்பார்ப்பு, நம்பிக்கை என்று வைத்துக் கொள்ளுங்களேன்" என்றுரைத்தவாறு டிக்கூட்டுக்களைக் கிழித்துப் போட்டார். ஒரு வழிபாடாக இதனை அவரைப் போல பல நூறு பேரும் போற்றுகிறார்கள். இத்தகைய ஏமாறும் பேர்வழிகளினால்தான் சுவீப் கம்பனிகள் உயிர்வாழ்கின்றன என ஆதங்கப்படுகிறேன்.

குதிரை ஓடிக் கொண்டிருப்பதாக உருவம் காட்டும் 'நேஸ் கடைகள்' தெருவுக்குத் தெரு உள்ளன. அதனருகில் போகும் போது நூற்றுக்கணக்கில் தமது ஆயுளைத் தொலைத்துவிட்டு "வெண்திரையில் எந்த வண்ணக் குதிரை வெல்லும்?" என்று கண்ணோடியிருப்பதைக் கண்டிருக்கிறேன். (இ) காலை விடிந்தவுடன் 'நேஸ் பேப்பர்' வாங்கி அதில் சாத்திரம் பார்ப்பதுபோல தேடலில் இருக்கும் பழகுகள் பலரையும் கண்டிருக்கிறேன். இத்தகைய உலக நடத்தை மீதான எனது கோபத்தை மனசின் வரைபடம் தனக்குள் செதுக்கிக் கொள்கிறது.

இதுபற்றி வரையும்போது ஆரம்ப காலத்தில் 'தீப்பூ' நோணியோ சஞ்சிகையில் நானொழுதிய சிறுகதை யொன்று ஞாபகப் பரப்பில் விரிகிறது.

“ஒரு ஏழைப் பெண்ணுக்கு அதிஷ்டலாபச் சீட்டு விழு கிறது; அதனைப் பார்ப்பது எப்படியென்று கூட அவளுக்குத் தெரியாது; அவள் ஒரு பாமரத்தி. சொந்தம் ஒன்றிடம் கொடுக்கிறாள். அந்தச் சொந்தம் வாங்கி பேப்பரில் உள்ள இலக்கங்களுடன் ஒன்றிப் பார்த்து விட்டு, “இல்லை! உங்களுக்கு அதிஷ்டம் இல்லை, டிக்கட் விழவில்லை” என்று பரிதாபத்தோடு கூறுகிறது; டிக்கட்டை ஓரத்தில் எறிகிறது. தன் பிள்ளையின் படிப்புக்கு உதவலாமென்ற நம்பிக்கையுடன் சுவீப் டிக்கட் வாங்கிய அந்தத் தாய் ஏமாற்றத்துடன் திரும்பி நடக்கிறாள். தூரத்தில் சுவீப் வேன் ஒலிபரப்பிக் கொண்டு அலைகிறது! இந்தச் சொந்தம் கீழே எறிந்த டிக்கட்டை எடுத்துக் கொண்டு வேளை நோக்கியோடுகிறது” என்பதாக அந்தக் கதை நகரும்.

கதையில் ஏமாறுதலுக்குள் ஓர் ஏமாற்றுதல் உயிர்க்கிறது. ‘தீதெனில் தீது பெருகும்’ என்ற என் தொனியை அக் கதையில் பதிந்தேன். அந்தச் சொந்தம்போல தொந்தரவு செய்யும் தொந்தமனங்களில் அனல் வார்ப்போர் சுவீப் போல, ஊழல்போல சூதுவாதில் ஆழ்ந்திருப்பார்கள் என மனசின் வரைபடம் பதிகிறது.

### எஞ்சியிருக்கும் வரைபடம்

(அ) அத்தகைய அவன்கள் பலர் என்னிடம் நெருங்கி என்கைக்குள் ‘இரண்டரைக் கோடியைச்’ செருகியதுண்டு. அவசனாய் ‘எக்கக்’கை நான் ஒருபோதும் வாங்கியது கிடையாது. ஒரு தடவை ‘பெற்றாவில் போகஹ ஹந்தியில்’ சுவீப் சந்தை நிகழ்ந்தது. நூற்றுக்கணக்கானோர் சூழ்ந்து நின்று டிக்கட் வாங்குவதும்; உடனடியாக ‘சுரண்டி’விட்டு 100/=, 200/=, 500/= எனக் காசு வாங்குவதுமான ஒரு சம்பவத்தைக் காணக் கிடைத்தது. என் மேல்மனம் ஒரு ‘சுவீப்’பை மெதுவாகச் சுரண்டிச்

சொன்னது; அருகே போனேன். ஆயினும் அடிமனம் தடுக்கவே திரும்பினேன். நான் உறுதியுடையவன் என மனசின் வரைபடம் பதிகிறது.

(ஆ) அபிவிருத்தி லொத்தர், வாசனா, சுபிரி என்ற பல பெயர் வடிவங்கள். இலக்கம் பொருத்திப் பார்ப்பது, உருவம் ஒப்பிட்டுப் பார்ப்பது, நிறம் பொருத்துவது என்ற பல முறைமைகள். சுரண்டிப் பார்ப்பது, குலுக்கிப் பார்ப்பது, சுழற்றிப் பார்ப்பது என்ற பல வகைகள்... இப்படி T.V. விளம்பரங்களிலும் வளர்ந்திருக்கிறது 'சுவீப்' கலாசாரம்.

(இ) இன்று உலகளாவிய ரீதியில் பரந்துள்ள கிரிக்கெட் ஊழல் அல்லது சூது இந்த வகையறாவின் சேர்மானம்தான். யாரோ இரு Team விளையாடுவதை வைத்து உள்ளூக்கும் வெளியேயும் சூது ஒப்பந்தம் நிகழ்கிறது; கோடியாய் சூது பிழைப்பு நடத்துகிறது. இது செயலற்ற செயல் என்றே மனசின் வரைபடம் குறிக்கிறது.



## எஞ்சியிருக்கும் சிறஞானப் பறத்தன்

“திருடனாய்ப் பார்த்து திருந்தாவிட்டால்  
திருட்டை ஒழிக்க முடியாது...,”

இந்தத் தத்துவப் பாடல் எனக்குள் அவ்வப்போது ஞாபகத்திற்கு வருவதுண்டு.

‘திருட்டு’ என்ற சொல்லுக்கும் செயலுக்கும் உலகம் முழுவதுமான நீண்ட வரலாறு இருக்கத் தான் செய்கிறது. திருட்டுப் புத்தி மனிதனோடு சேர்ந்து பிறந்துவிட்டது போலும்.

‘திருட்டு’ ஏன்? எதற்காக? எப்போது? எப்படி? எங்கு? என்ற கேள்விகளின் பின்புலத்தில்தான் இயங்கி வருகிறது. ஒவ்வொரு மனிதனும் ஏதோ ஒரு விதத்தில் திருடவும் படுகிறான்; திருடியும் இருக்கிறான். நானும் அப்படித்தான். திருடியும் இருக்கிறேன்; திருடப்பட்டும் இருக்கிறேன். நான்

திருடியவை முஸ்பாத்தித்தனமானவை; திருடப்பட்டவை சீரியஸானவை.

நான் நண்பர்களுடன் சேர்ந்து விளையாட்டுத் திருட்டிலீடு பட்டதன் சின்னக் கால நினைவுகள் மனசின் வரைபடத்தில் விரிகின்றன.

மாங்காய்த் திருட்டு; தேங்காய்த் திருட்டு; பணங்கொட்டைத் திருட்டு; கஜூ கொட்டைத் திருட்டு; பலகாரத் திருட்டு என்று திருடித் தின்பதன் சுவையை ருசித்திருக்கிறேன். அதன் நினைவகலாத நீண்ட பட்டியல் என் மனசின் சுவரில் தொங்கி யுள்ளது. (அ)

எனது சின்னக் காலத்தின் திருட்டை நான் திரட்டு என்றே நோக்குகிறேன். மழலைப் பருவத்தில் தேடிச் சேகரித்து வைக்கும் மனநிலை இருக்கும். இதனைத் திரட்டுக்கம் என்பார்கள். என் மகனும் மகன்கூடத் தேடித் திரட்டிப் பாதுகாக்கும் வல்லபத்திலீடுபட்டிருப்பார்கள். நான் சோடா மூடி தேடித் திரட்டி வில்லுக் கட்டி வில்லுப் பாட்டடிப்பேன்; என் மகன் ஸ்ரீக்கர் திரட்டுவான்; மகள் பொம்மைகள் இப்படித்தான் பிள்ளைகளிடமும் திருட்டுக்கத்தை திரட்டுக்க மாக மாற்றீடு செய்தாக வேண்டும் என நான் எண்ணுவதுண்டு.

'திருட்டு' இல்லாத ஊர்களைக் காண்பதரிது; திருடர்கள் இல்லாத ஊர் உலகில் இருந்திருக்குமா? என்று யோசித்தால் 'இல்லை' என்பதுதான் பதிலாகும். புராண காலத்திலும் சரி, முடி மன்னர் காலத்திலும் சரி, குடிமகன் காலத்திலும் சரி திருட்டு சிம்மாசனம் செலுத்தியே வந்திருக்கிறது.

எங்களுரிலும்தான் மாட்டுத் திருட்டு; தண்ணித் திருட்டு; வீச்சுத் திருட்டு எனப் பலவும் நிகழ்ந்தன. 'சள்ள மாடு பிடிப்பவன்' என்ற லைசனோடு அலைந்தவர்கள் இருக்கிறார்கள்.

வயலிலே களவாக வாய்க்காலில் தண்ணீர் திருப்புகிற விவசாயத் திருடர்கள் இருந்தார்கள். வீச்சு வலையைத் திருடியவர்களும் இருந்தார்கள். இப்படி எல்லா ஊர்களிலும் 'திருடர்கள்' பட்டாளம் இருந்தே வருகிறது.

'ஏமாறுபவர்கள் இருக்கும் வரை ஏமாற்றுபவர்களும் இருக்கத்தான் செய்வார்கள்' என்பதனால் களவைக் காவலகொடுப்பதென்பது சிரமமான காரியம்தான்.

திருடுபவரின் 'எண்ணம்' பல தளங்களில் உள்ளது. படிக்காத பாமரத்தனமாக பசிக்காகத் திருடுகின்ற முகங்களைக் கண்டிருக்கிறோம்; அவை பரிதாபகரமானவை. ஈவிரக்கமற்ற இந்தப் பூமியில் பசித்தலையும் வயிறுகள் மீது ஈகை சொரியும் வரை பசித் திருட்டு இருக்கத்தான் செய்கிறது.

சமூக நன்மைக்காகக்கூடத் திருட்டு இடம்பெறுவதுண்டு.

"நான்கு பேருக்கு நல்லது நடக்க வேண்டும் என்றால் ஒரு பொய் சொல்கிறது; ஒரு களவு செய்யிறது; ஒரு குற்றம் புரிவது கூட தவறில்லை" என்ற வார்த்தைகூட பரிசீலனை செய்யப்பட வேண்டியதேயாகும்.

நாங்கள் 'இளசுகளாக' இருந்த சமூகப் பற்றுக் காலத்தில் அப்படித் திருட்டில் ஈடுபட்டிருக்கிறோம். 'குடிகாரர்களை' 'குடித்தனக்' காரர்களாக மாற்றுவதற்காக அவர்களைத் திருடியிருக்கிறோம். (ஆ)

திருட்டு பற்றிய நினைதலில் என் மனம் ஊறும்போது அதன் பல்லினத் தன்மை என்னை உசுப்பி விடுகிறது. திருட்டினால் தான் இந்தப் பூமி சுற்றப்பட்டிருக்கிறதோ என ஏங்கியும் போகிறேன்.

சமூகத் தலைவர்கள் "சமூகத்தை ஒட்டுமொத்தமாகத் திருடியபடி அலைகிறார்கள்; அரசியல்வாதிகள் மக்களின்

உரிமைகளைத் திருடி உயிர்க்கிறார்கள் ; வணிகர்கள் கலப்பட வித்தையால் வியாபாரத்தையே திருடி விடுகிறார்கள் ; ஒப்பந்தக்காரர்கள் ஒப்பந்த வேலையின் மொத்த உருவத்தையும் களவு கொள்கிறார்கள் ; அரசு உத்தியோகத்தர்கள் தங்களின் கதிரைக் கால்களுக்குக் கீழ் ஆயிரம் திருட்டுக் கால்கள் பொருத்தியே வைத்திருக்கிறார்கள்” இப்படித்தான் திருட்டினால் சுற்றப்பட்டிருக்கிறது நமது இயங்கு சூழல்.

ஆசிரியன் மாணவனின் கல்வியைத் திருடுகிறான் ; மாணவன் ஆசிரியரின் நேரத்தைத் திருடுகிறான் ; பெற்றோர் பிள்ளைகளின் சுதந்திரத்தைத் திருடுகிறார்கள் ; பிள்ளைகள் பெற்றோர் மீதான கடமைகளைக் களவாடுகிறார்கள் ; இப்படித்தான் திருட்டு எல்லாத் தளங்களிலும் தலைவிரித்து நிற்கிறது.

‘வேட்டையாடி’ யுகத்தின் பெரு வனத்தின் விலங்கைத் திருடத் தொடங்கிய மனிதன் இன்று ‘கணினி’ மூளையால் தன் திருடுகையை மேலோங்கச் செய்கிறான். இணையத்தில் கள்ள வழியால் நுழைந்து ஏதேதோவெல்லாம் திருடுகிறான் ; காரியாலயங்களில் அலுவலர்களுக்குள் சுயவிபரக்கோவையைத் திருடுகிறார்கள் ; ஊடகங்களில் செய்திகளைத் திருடுகிறார்கள். மறுபுறம் நமது எழுத்தாளர்கள் கதைத் திருட்டு, கவித் திருட்டும் செய்கிறார்கள். என் நினைதலில் மேலும் மேலும் திருட்டு பயமூட்டியபடி கும்மிருட்டடிக்கிறது.

“ஓ... அந்தகாரம் கும்கும்மென காரிருட் கோலம் ; பேரிடி ; முழக்கம் ; செவிப்பறை வெடிக்கும் பறை. தூரத்தே அக்கினிச் சுவாலை ; அதனிடையே கோரமாய் ஒற்றை வழி ; அது பேய் வழி ; மெல்லவும் விரைவுமாய் என்னைத் துரத்துகிறது. அதன் கைகளில் விரல்களில் அனல் பொறி நகரங்கள் அனல் காய்ச்சிய கோலாய் என்னை மூடுகின்றன ; நான் கண்களை இறுக மூடிச்

கதறுகிறேன்...” இப்படிச் கனவு காட்சியாய் திருட்டுப் பேய் பயமுறுத்திக் கொண்டுதான் இருக்கிறது.

திருடன் இருக்கும் வரை திருட்டு இருக்குமா? அல்லது திருட்டுக் கொடுப்பவன் உள்ள வரை திருட்டு இருக்குமா? என்ற கேள்விக்கு என்னளவில் விடை கிடையாது. ஆனால் உலகம் உள்ள வரை திருட்டு ராஜா மகுடம் சூடித்தான் இருப்பார்.

நாமெல்லாம் மனிதம் இல்லாதவராய் இருக்கும் வரை.

---

### எஞ்சியிருக்கும் வரைபடம்

(அ) கமுகம் காட்டிலே ஜிப்ரியை கமுக மரத்தில் ஏற்றி விட்டு நானும் சிம்சாரும் பயம்காட்டி ஓடுவோம். புதறி குடாவில் யாரோ சேர்த்து வைத்த பனங் கொட்டையை யூரியாவில் சேர்ப்போம் ; உள்ள மாங்காய்க்குக் கல்லெறிந்து வாயூறுவோம். இப்படித்தான் 'சின்னத் திருட்டு' தாளமிடுகிறது.

(ஆ) குடிகாரனுக்குத் தெரியாமல் அவனது சாராய போத்தல் களை உடைத்திருக்கிறோம் ; அவனுக்குத் தெரியாமல் அவனையே தூக்கி வந்து தண்ணீருக்குள் திணித்திருக்கிறோம்.

## எஞ்சியிருக்கும் சிறஞானப் பறத்தீன்

“வாழ்க்கைக் கடலில்  
வறுமைக் கப்பல்கள்  
விடிவுக் கரையைத் தேட...”

இந்தக் கப்பல்கள் வாழ்க்கைக் கடலில் திசை தெரியாமல் அலைந்து திரிகின்றன. இவற்றின் மீதான இரங்குதல் எனக்குள் எப்போதும் ஊறிக் கொண்டேயிருக்கும். என் மனதின் வரை படத்தில், இளகிய மனசின் பஞ்சு மென்மையான ஒத்தடமாய் இரக்கம் ஈரம் கசிகிறது.

இந்தக் கப்பல்கள் கரையை அடைவதேயில்லை, அலை களுடன் மோதித் தோற்றுப் போய்விடுகின்றன. திசைமாறி மேலும் ஆழ்கடலில் தத்தளிக்கின்றன. ஓட்டை வீழ்ந்து மூழ்கியும் போகின்றன. விடிவுக்கரையைத் தொட்டிடினும் கூட மீளவும் இருள் போர்வைக்குள் உள்ளிழுக்கவும் செய்கின்றன.

எனது சின்ன வயசுக் காலம் முதலாக வறுமையைக் கண்டும் அனுபவித்தும் வெறுத்தும் வந்திருக்கின்றேன். 'கொடிது கொடிது' வறுமை கொடிது என அதன் மீது எனக்குக் கோபம் பொங்கி விடும். 'தனியொரு மனிதனுக்கு உணவில்லையேல் ஜெகத்தினை ஒழித்திடுவோம்' என்ற குரல் எனக்குள் பொங்கத் தொடங்கி விடும். வறுமை வாசிப்பதற்கும் படமாகப் பார்த்து ரசிப்பதற்கும் ஏற்ற ஒன்றாக வேண்டுமானால் இருக்கலாம். ஆனால் வாழ்வனுபவத்துக்கு அது ஏற்றதல்ல. அதன் வேதனை நெடியது.

வறுமையானது பல்வேறு இழிவுகளுக்கு வழிகோலி விடுவது. திருட்டு, பொறாமை, நயவஞ்சகம், வெறுப்பு, கடன், ஏற்றத்தாழ்வு ஏன் இறப்பு என இழிவுக் கோலம் பரந்தது. வறுமை சோகத்தை, பெருந்துயரத்தை, கோபத்தை, அவநம்பிக்கையை, பற்றின்மையை, அன்பின்மையை உருவாக்கி விட வல்லது.

'வறுமையின் நிறம் சிவப்பு' என்பார்கள். ஏன் அது இரத்தக் கண்ணீர் சிந்துவதனாலா அல்லது அக்கினிச் சுவாலையாகப் பற்றியெரிவதனாலா என நான் எண்ணிப் பார்ப்பதுண்டு. வறுமை எல்லை கடந்தது; இனம் கடந்தது; மொழி கடந்தது; தேசம் கடந்தது; நேசமும் கடந்தது. அது ஒரு பொதுவுடமைதான்.

வறிஞர் கூட்டம் சுற்றும் பூமிப் பந்தின் எல்லாத் திசையும் அலைந்தபடி அலைகிறது. 'பிச்சைப் பாத்திரமாய்' அதன் வாழ்க்கை வெற்றாய் கிடக்கிறது.

போரினடியில் வெடித்த வறுமை... பொருளாதாரச் சுரண்டலில் சுருண்ட வறுமை... அரசியல் அநாதரவில் அவிந்த வறுமை... சமூக ஏற்றத்தாழ்வில் ஆழ்ந்த வறுமை...

அடக்குமுறைக்குள் சிறைப்பட்ட வறுமையென வறுமைக் கோலம் அலங்கோலமானது.

நாளாந்தம் எனது இயங்கு சூழலில் வறுமையின் பல கோலங்களையும் கண்களுக்குள் பிடித்திருக்கின்றேன். தொழிலாளி மக்களால் வறுமையை விரட்டவும் முடிவதில்லை. அதன் வேகத்தைத் தணித்தலும் இயலுவதில்லை. சாண் ஏற முழும் சறுக்குவதாக அவர்களின் வறுமைச் சறுக்கு இருக்கிறது.

கரத்தை இழுப்பவன் குடும்பப் பாரத்தை மொத்தமாய் வைத்து இழுக்கிறான்; ஊத்தை அள்ளுபவன் வறுமையை அள்ளியெறிய முடியாமல் தவிக்கிறான். மெஷினில் இயங்கு பவரின் வாழ்வும் மெஷினாகவே முடிகிறது. வயலில் விதைப் பவன் வறுமை விளைச்சலை அறுவடை செய்கிறான். கடலில் வீசுபவன் வறுமையை இழுக்கிறான். பிச்சை எடுப்பவனோ பிச்சையாகவே வாழ்ந்து தொலைகிறான். இப்படித்தான் பெரும்பாலானோரிடம் வறுமை வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறது.

எனது பாடசாலை இருப்பில் பெற்றோர் பலரின் வறுநிலையைக் கேட்டிருக்கிறேன். மாணாக்கர் பலரின் சோகக் கதை கண்டிருக்கிறேன்.

என் மனசின் வரைபடத்தை வரைந்து கொண்டிருக்கும் போது ஒரு மாணவன் வருகிறான். 3 A வகுப்பு, கொஹில வத்தையில் இருந்து வருகின்றானாம். வயிற்று வலி என்றான். அவன் பத்து மணி தாண்டியும் எதுவும் சாப்பிட்டிருக்கவில்லை. பணம் கொடுத்துக் கென்ரீனுக்கு அனுப்புகிறேன். அந்தக் குழந்தை போல் எத்தனை குழந்தைகளுக்கு இன்றும் காலை ஆகாரம் மறுக்கப்பட்டுள்ளதோ! எண்ணுகையில் துயரம் கண்களினோரத்தில் குடியேறுகிறது (அ)



வறுமையும் நோயும் சொந்தக்காரர்கள் ஆகும்போது அதன் கொடுமை மகா துயரத்துக்குரியது. கடனும் ஒரு நோய்தான். கடன் நோயாளியாகி வாழ்வைத் துரத்தலும் துறத்தலுமாக பலரிருப்பதை நான் கண்டிருக்கிறேன். (ஆ) கடன் வாங்கிப் பழகியவனின் எண்ணமும் எடுப்பும் கடனில்தான் சுழலும் திரும்ப அடைக்கும் நிய்யத்து இல்லாமல். கடனுக்குக் கை நீட்டினால் அந்தக் கடன் அடைபடாமலே போய்விடும். நான் கடனாளியாக இருப்பதை எப்போதுமே விரும்புவதில்லை.

கடனிலும் வறுமையிலும் இருந்து மீள்வதற்கான போராட்டம் சாதாரணமானதல்ல. நம்பிக்கை, விடாமுயற்சி, ஆர்வம், ஒத்துழைப்பு, பொறுப்பு என்பன ஓரளவாயினும் வறுமையைக் கடந்து வர ஒத்துழைப்பவையாகும். வறுமைச் சகதிக்குள் தோன்றி வாழ்வின் கோபுரத்தில் கொலுவீற்றிருந்த பலரின் சரித்திரத்தை நானும் படித்திருக்கிறேன். நமது சமூகத்திலும் அந்த வகை மாதிரிகளைக் காணலாம். இன்னும் பலர் இருக்கிறார்கள். அவர்கள் எடுக்கிறது பிச்சை ஏறுகிறது பல்லாக்குக்காரர்கள்; குடிக்கிறது சுஞ்சி கொப்பளிப்பது பண்ணீராய்க் கோலம் காட்டுபவர்கள். இவர்களிடம் தரித்திரம் தானாகவே வந்து வேரூன்றி விடும்.

இன்னொரு சாரார் வறுமை பற்றிக் கவலை கொள்ளாத, வறுமையை விரட்டுவதற்கென சிறு துருப்பைக் கூடக் கையிலெடுக்காத கையாலாகாதவர்கள்; இவர்களது குடும்பங்களில் பிளவும் பிரச்சினையும் எப்போதும் கோலோச்சியபடியே இருக்கும்.

மற்றொரு சாரார் தமது வறுமைக்காக வெட்கப்படுபவர்கள்; வறுமையைப் பொறுமையில் போர்த்தி மறைத்து வைத்திருப்பவர்கள். அதிலிருந்து மீளவென அரும்பாடுபடுபவர்கள்;

ஆடம்பரமற்றவர்கள். விரலுக்கேற்ற வீக்கமுடையவர்கள் இப்படியானவர்கள் என என் மனசு தனக்குள் வரைந்து கொள்கிறது.

என் மனசின் வரைபடத்தில் செல்வந்தர் முகங்களும் மனங்களும் கூட காட்சியிடுகின்றன. செல்வம் கூட அல்லாஹ்வின் அருட்கொடைதான். செல்வந்தர்கள் வெவ்வேறு கோலம் காட்டுபவர்கள்.

பரம்பரைச் செல்வத்தில் மிதப்பவர்கள்; அதிகாரச் செல்வத்தில் அமர்பவர்கள்; ஆடம்பரச் செல்வத்தில் அமிழ்பவர்கள்; அநாவசியச் செல்வத்தில் அழிபவர்கள்; அநாசாரச் செல்வத்தில் அலைபவர்கள் என அவர்களது முகங்கள் எனக்குள் 'முறைப்பு' காட்டுகின்றன.

இவர்களுக்கிடையில் இஸ்லாமியத்தனமான செல்வந்தர்களும் பலருள்ளனர் என்பது மனசுக்கு ஆறுதல் தருகின்றது. இவர்களால்தான் 'இஸ்லாமிய பொருளாதார முறைமை' செழிப்புறுவதாய் எண்ணுகிறேன்.

வறுமையும் செல்வமும் சேரும் ஒரு சம கோட்டில்தான் வாழ்க்கை யதார்த்தமானதென என் வரைபடம் மனசுக்குள் செதுக்கிக் கொள்கிறது.

---

### எஞ்சியிருக்கும் வரைபடம்:

(ஆ) நமது பாடசாலையில் அண்மையில் மேற்கொள்ளப்பட்ட 'ஆலோசனை கூறல் வழிகாட்டல்' சேவையின்போது மாணவர்களின் அடிமனதிலிருந்து வெளிப்பட்ட செய்திகளிலொன்று 'நாங்க காலைச் சாப்பாடு சாப்பிடுறது இல் ல.' இந்தச் செய்திக்குள் கஷ்டம் என்பதற்கும் அப்பால் உணவு முகாமைத்துவம் இல்லாததன் விளைவே இது என்ற விடயமும் உள்ளது.

(ஆ) எங்களுரில் எனக்கு நன்றாகத் தெரிந்த 'வெள்ளைத் தம்பி' என்பவர் பூச்சி மருந்து குடித்துத் தன்னை மாய்த்துக் கொண்டார். அவரது ஜனாஸாவைச் சென்று பார்த்தேன். சீட்டுக் கடன் தொல்லை தாங்காமல் அவர் இந்த முடிவுக்கு வந்ததாக அவரது மனைவி பிள்ளைகள் அழுத கண்ணீர் என்னிலும் தெறித்தது.

## ஈசுவரருக்குத் திருஞானப் பரத்தீதன்

“ஓ  
 அமெரிக்க றீகனே  
 உன்னை எதிர்ப்பது  
 லிபிய கடாபிகள் மட்டுமல்ல  
 இங்கே  
 முல்லை முஸ்லிம்களும்தான்”

முள்ளியவளை ஆஸ்பத்திரி மதிலில் இந்த வாசகங்கள்  
 பொறிக்கப்பட்ட சுவரொட்டி நீண்ட நாட்களுக்குப் பிறகும்  
 கிழியாமல் இருந்தது.

மீளவும் அதே வாசகங்களை வாசிக்கின்றபோது மனசின்  
 நினைவுகள் வரைபடமாகின்றன.

அமெரிக்கா (அ) ஏகாதிபத்தியத்தின் குறியீடு; பூகோள ஆக்கிரமிப்பின் அடையாளம்; அக்கிரமத்தின் சிம்மாசனம்; அதன் சதிவலை விசாலமானது. அந்த வலைக்குள் சிக்கிச் சிதைவுறுவது முஸ்லிம் உலகு; பயங்கரவாதத்துக்கு எதிரான போர் என்ற அமெரிக்காவினது மந்திரத்தினுள் அமிழ்ந்து போகிறது. இஸ்லாத்தை இலக்கு வைத்து அமெரிக்கா காலா காலமாக நிகழ்த்தி வரும் கொடூரம் குறித்து நானும் வேதனைப் பட்டிருக்கிறேன்.

மேற்கூலக தோழமை சக்திகளையும் நேசத்துக்கு அழைத்துக் கொண்டு இஸ்லாத்தின் மீதும் முஸ்லிம்கள் மீதும் அமரிக்கா பாய்ச்சும் ஆக்கிரமிப்பு அடியோடு அழிக்கப்படல் வேண்டும் என்பதும் முஸ்லிமின் ஆசை. எனினும், அமெரிக்காவின் திட்டமிட்ட குழி பறிப்புக்கு முஸ்லிம் தேசம் இரையாகியே வந்துள்ளது. அதில் விபியாவும் அடங்கும்.

1986 அல்லது 87 இல் விபியா மீது அமெரிக்காவின் வன்கரம் படர்ந்தது. அந்த வன்முறைக்கெதிராக இலங்கை முஸ்லிம்களும் போர்க் குரல் கொடுத்தனர்.

அப்போது ஏ/எல் படித்த கையோடு நாம் இருந்தோம். சமூக அக்கறையும் முஸ்லிம் தேசம் மீதான பற்றுதலும் மிகை கொண்டிருந்தது. மண்ணுக்காகவும் மக்களுக்காகவும் நல்லது செய்ய வேண்டுமென்ற இதயத் துடிப்பில் இருந்தோம். இஸ்லாமிய எழுச்சி பற்றியும் முஸ்லிம்களின் இருப்பு குறித்தும் சிந்தித்துக் கொண்டிருந்தோம்.

அந்தச் சந்தர்ப்பத்தில்தான் அமெரிக்காவுக்கெதிரான மிகப் பெரும் போராட்டம் ஒன்றை முல்லை முஸ்லிம்கள் நடத்தினார்கள்.

முல்லை முஸ்லிம் இளைஞர்கள் நூற்றுக்கு மேல் ஒன்று சேர்ந்தோம். ஆங்கிலப் பாட ஆசிரியர் முஸம்மில் பார்வை நெறிப்படுத்தினார். திட்டமிட்டபடி ஓர் அமெரிக்க எதிர்ப்பு அலையை முல்லை மண்ணில் எழுச்சி பெறச் செய்தோம்.

அது புலிகளின் இயங்கு காலம். ஏனைய இயக்கங்களும் அக்காலத்தில் முனைப்புப் பெற்றிருந்தன. தமக்கான போர்க்களத்தை அவை விரிவுபடுத்தியிருந்த காலம். எனினும், எங்களது அமெரிக்க எதிர்ப்பு செயலணிக்கு புலிகளோ அல்லது வேறு இயக்கங்களோ எதிர்ப்புக் காட்டவில்லை. மௌனித்துச் சம்மதம் சொல்லின.

கடையடைப்பு, வாகன மறிப்பு, ஊர்வலம் என்று முல்லைத் தீவு தொடக்கம் முள்ளியவளை வரை பிரதான வீதிகளிலும், உள் வீதிகளிலும் எமது போர்க்குரல் ஒலித்தது.

'ஓ... அமெரிக்க நீகனே உன்னை எதிர்ப்பது லிபிய கடாபிசுள் மட்டுமல்ல; இங்கே முல்லை முஸ்லிம்களும் தான்' என்று எனது வாசகங்களில் கூறினேன். அமெரிக்க எதிர்ப்பு சுலோகங்கள் சுவர்கள் எங்கும் ஒட்டப்பட்டன. அன்றைய ஒரு தினம் நானறிந்தவரை முல்லை முஸ்லிம்கள் தலைமை தாங்கி நடத்திய ஒரே ஒரு ஆர்ப்பாட்ட தினமாகும். (ஆ)

இளைஞர்கள் உற்சாகமாய்ப் பங்களித்தனர்; வீதித்தடை, கதவடைப்பு, வாகன மறியல், சுவரொட்டி, ஊர்வலம் என போர்க்களத்தை விரிவுபடுத்தி இயக்குவதற்கான ஆளணியை செப்பனிட்டோம். எனினும், எதுவித எதிர்ப்புமின்றி மிக இலகுவாகவே எமது அமெரிக்க எதிர்ப்பு அலை மேலெழுந்தது.

பெரும்பான்மை தமிழ் மக்கள் எமது நடவடிக்கையை அங்கீகரித்தனர். ஒத்துழைப்பும் நல்கினர். இது தமிழ்முஸ்லிம்

உறவு நீட்சியின் விளைவாகவே அப்போதும் கருதப்பட்டது. புலிகளின் முழு ஆதிக்க மண்ணிலிருந்து முஸ்லிம்களின் உணர்வுகளை வெளிக்காட்டும் களச் செயற்பாடு சாத்தியமானதும் அப்போதைக்குப் பெரிய விடயமாகவே கருதப்பட்டது. அமெரிக்க எதிர்ப்புக்கு எதிராயிராத புலிகள், இதன் பின்னர் பல கதவடைப்புகள், மறியல் போராட்டங்கள், வாகன மறிப்புகள், ஊர்வலங்கள், பிரசார நிகழ்வுகள் என நடத்திய போது நாமும் அதனை ஆதரிக்கா விட்டாலும் எதிர்க்காமல் இருக்க வேண்டியதாய்ப் போனது. எனவே, அக்கால வன்னி வாழ்வின் விபரீதங்களுக்குள்ளும் விளைவுகளுக்குள்ளும் நாமும் அமிழ்ந்து போனோம்.

இரண்டு தசாப்தம் நீட்சியடைய இந்தச் சிதைவு இன்னுமே உருப் பொருத்த முடியாமல் 'மாருதமறைந்த பூளையாயின்' அலைவு சோகங்களிலும் துயரமானது.

### எஞ்சியிருக்கும் வரைபடம்:

அ. அமெரிக்காவின் ஆதி வரலாறு வாசித்தபோது வியந்து போனேன். பூர்வீகமற்றவர்கள் அமெரிக்கர்; ஆதிக்க இருப்புக்குள் தம்மை ஸ்திரப்படுத்தியவர்கள்; இன்று உலகின் திசை காட்டிகளாக இருக்கிறார்கள்.

எனக்கு மிகப் பெரிய ஆச்சரியம் என்ன வென்றால், உலக முஸ்லிம்களின் கிப்லா (கஃபா) சஹதியில் இருக்கிறது, ஆனால், சஹதியின் கிப்லா வெள்ளை மாளிகையில் இருப்பதுதான்.

ஆ. முல்லைத்தீவில் சில முஸ்லிம்கள் புலிகளால் கடத்தப் பட்டபோது அல்லது விசாரணை என்ற பெயரில் இழுத்துச் செல்லப்பட்டபோது நாம் எமது எதிர்ப்பை ஊர்வலமாக வெளிக் காட்டிய வரைபடமும் உள்ளது.

## எஞ்சியிருக்கும் சிறஞானப் பறத்தீன்

“சாதிப் பிரிவுகள் சொல்லிட அதில்  
தாழ்வென்றும் மேலென்றும் கொள்வார்  
நீதிப் பிரிவுகள் செய்யார் அங்கு  
நித்தமும் சண்டைகள் செய்வார்  
சாதிக் கொடுமைகள் வேண்டாம் அன்பு  
தன்னிற் செழித்திடும் வையம்  
ஆதரவுற்றிங்கு வாழ்வோம் தொழில்  
ஆயிர மாண்புறச் செய்வோம்.”

சாதிக் கொடுமைக்கெதிரான பாரதியின் குரலை சிறு வயதிலேயே படித்திருக்கிறேன். மனிதனுக்குள் ஒரே இனத்துக்குள் ஒரே மதத்துக்குள் ஏன் இத்தனை வேறுபாடுகள் என என் சின்ன மனசில் ஏங்கியிருக்கிறேன். பேதங்களை வேதங்களாக்கி வாழும் மனிதன் புனிதமற்றவன்; புண் நெஞ்சினன்.



அத்தகையவன் மீது என் வெறுப்பு சின்னக் காலத்திலிருந்து இருக்கிறது. நான் மனிதமுள்ள மனிதனையே நேசிக்கிறேன்.

முஸ்லிம்கள் சாதி பார்ப்பதில்லை; இஸ்லாத்துக்குள் சாதிப் பிரிவினையும் கிடையாது. ஆனால், தமிழர் சமூக அமைப்பில் சாதி வெறித் தனமாய் வேரூன்றியிருப்பதை வாசித்தும் கண்டும் மனம் வெந்திருக்கிறேன்.

யாழ்ப்பாணத்து இலக்கியங்களில் ஒரு காலகட்டத்தின் பேசுபொருளாய் சாதி வேறுபாடே கோலோச்சியது. டானியலை நான் வாசித்தபோது சாதித்துவ வெக்கையில் மனம் வெந்திருக்கிறேன்.

சாதியமைப்பையே முகமாய் பூட்டிக் கொண்ட மனித நடத்தையின் கோலங்கள் அலங்கோலமானவை.

நான் வளர்ந்த தண்ணீரூற்றுச் சூழலில் நம்மைச் சுற்றியிருந்த தமிழர் சமூகத்தில் சாதித்துவம் யாழ்ப்பாணத்தைப் போல் அல்லாவிட்டாலும், இருந்தது என்பதை நானறிவேன்.

பிராமணர், உடையார் கத்தலை, வெள்ளாளர் ஆகியோர் உயர் சாதியினர். சாண்டாரும் கோவியரும் இடைப்பட்ட சாதியினர்; வண்ணார், அம்பட்டர், நளவர், பள்ளர், பறையர், சக்கிலியர் தாழ் சாதியினராக இருந்தனர். இழி சாதியென மதிக்கப்பட்டே தொழில் நிலை மாந்தராகிய இவர்கள் நொருங்கிப்போய் வாழ்ந்ததை அனுபவத்தில் கண்டிருக்கின்றேன். (அ)

இழி சாதியெனப்பட்டோர் உண்மையில் வறியவராக நாட்கூலிகளாக இருந்தனர்; உயர் சாதியினர் முதலாளிகள். இவர்களைக் கண்டதும் தோளிலுள்ள சால்வையை கமக் கட்டுக்குள் எடுத்து வைத்து கூனிக் குறுகி நிற்பார்கள். வீடுகளுக்கு வந்தால் வெறுந் திண்ணையில் அல்லது

முற்றத்தில்தான் குந்துவார்கள். மூக்குப் பேணியில்தான் (ஆ) அருந்துவார்கள். இப்படி ஒருவகையான அடிமைப் பாங்கு இவர்களைச் சூழ்ந்திருந்தது.

முஸ்லிம்கள் சாதி பார்ப்பதில்லை; தமிழர் சமூகக் கட்டமைப்புக்கு ஊடறுத்து வாழக் கிடைத்ததால் சாதி குறைந்தவர்களை மாற்றுக் கண்ணோடு நோக்கும் போக்கு நம்மவரிடமும் காணப்பட்டது.

எங்கள் வாய்பா இதற்கு விதிவிலக்கானவர்; கட்டாடியும் அம்பட்டனும் எங்கள் வீட்டிலே வசித்தார்கள் என்பதனை மானுட நேயத்துடன் நினைத்துப் பார்க்கிறேன்.

மனசின் வரைபடம் விரிகிறது.

நான் சின்னவனாக இருக்கும் போதிலிருந்து எங்களது வீட்டிலும் பக்கத்து சாச்சி வீட்டிலும் நீண்ட காலமாக வசித்து வந்தவர் சின்னட்டிக் கட்டாடி.

சின்னட்டியார் கட்டையான உருவம்; திடகாத்திரமான மனிதர்; மௌன சுவாவம்; தானும் தன் தொழிலுமாய்த் திரிபவர்.

சாச்சி வீட்டுக் காணிக்குள் (இ) கொட்டில் போட்டு வாழ்ந்தார்; வெள்ளாவியும் இருந்தது. சின்னட்டியார் மனைவி கட்டாடி அம்மா, பிள்ளைகள் எனப் பெரிய குடும்பம். அவர்களின் சொந்த ஊர் செம்மலை (ஈ) தொழிலுக்காக தண்ணீர் குற்றுக்குள் நுழைந்தனர். எங்கள் வீட்டோடு நல்ல உறவு. எங்கள் வீட்டுக் 'கேற்' தான் அவர்களுக்கும் நுழைவாசல். எங்கள் வீட்டுப் பின்புற முற்றம்தான் அவர்களின் பயணப் பாதை. எங்கள் கிணறுதான் (உ) அவர்களுக்கும் தண்ணீர் வார்க்கும்.

சின்னட்டியார் ஊத்தை உடுப்புப் பொட்டலத்தை சைக்கிள் கரியலில் ஏற்றிக் கொண்டு வண்ணான் துறைக்குப் போவார். கட்டாடி அம்மா இரவுப் பொழுதை எங்கள் வீட்டு விறாந்தையில் தான் கழிப்பார். வாப்பா பத்திரிகை வாசிப்பார். 9 மணிச் செய்தி கேட்பார். இரவு மன்றத்தில் செய்தி 'டிஸ்கசன்' நடக்கும். கட்டாடி அம்மா துணிச்சலானவர். எங்கள் ராத்தா மாருக்கும் வீட்டில் காவலாய் இருப்பார்.

சின்னட்டியாரின் ஆண்பிள்ளைகள் செல்லத் தம்பி (ஊ) பாபு, (ஏ) குழந்தை எல்லோரும் என்னுடன் நல்ல ஓட்டு. எங்கள் வீட்டில் எல்லோரும் அழைப்பது போல 'தம்பி' என்றுதான் என்னைச் செல்லமாகக் கூப்பிடுவார்கள். கூட்டாளிகளாகி விளையாடுவோம். சக தமிழர் கட்டாடியாட்கள் என்று ஓரம் கட்டும்போதும் நாங்கள் வண்ணான் என்ற எண்ணமே இன்றி அவர்களோடு ஒன்றியிருந்தோம்.

மனசின் வரைபடம் விரிகிறது.

அந்தக் காலத்தில் முடி வெட்டுவதற்காக சிவசம்பு அல்லது சின்னையா வீட்டுக்கு வருவார். சமுளை மரத்துக்குக் கீழே 'ஸ்ரூல்' போட்டு நான், காக்கா, வாப்பா, அப்பா... என்று எல்லோரும் முடி வெட்டுவோம். காசோ அரிசியோ கூலியாகப் பெறுவார்கள். அந்தக் காலத்தில் சலூன் இருந்ததில்லை.

நான் வளர்ந்த பிறகு சலூனுக்கு போகத் தொடங்கினேன். சின்னையாவின் மகன் நவம்தான் அப்போது 'பேமஸ்'. நவம் பொன்னன் தம்பியப்பாவின் கடையில் சலூன் வைத்திருந்தான். (ஏ) அவனுக்கு குடியிருக்க வீடு வாசல் கிடையாது. பிள்ளை குட்டிகள் மூன்று. வாப்பாதான் எங்கள் வீட்டு 'மாலை' அவர்களுக்கு குடியிருக்க இனாமாகக் கொடுத்ததுதவினார்.

1987, பின் 1990இல் ஊரோடு வேரோடு நாம் பிடுங்கி யெறியப்பட்ட பின்பும் நவம்தான் வீட்டில் இருந்தார். வீட்டை முழுசாக அவரிடம் ஒப்படைத்து விட்டே வெளியேறினோம். திரும்பி விரைவாக வந்து விடுவோம் என்ற நம்பிக்கை யோடு தான் வந்தோம். ஆனால், இரண்டு தசாப்த வயதாகிவிட்டது அகதி வாழ்வுக்கு. இதற்குள் நாம் இல்லிடம் தேடி அலைந்த கதை பெருங்கதை.

ஆனால், நவம் எங்கள் வீட்டில் குடியானார். ஊருடனான எங்கள் தொடர்புகள் முழுதாய் அறுந்தன. அந்தக் கட்டத்தில் நவம் எங்கள் இருப்பின் முகவரி அறிந்து கடிதம் அனுப்பி வைத்தார்.

“அன்புடன் மனசூர் காக்கா, தம்பி மற்றும் குடும்பத்தினருக்கு” என்று விளித்து... “உங்கள் சிவலை செத்து விட்டது. கறுப்பு குட்டி போட்டுள்ளது. மற்றைய நம்பன் இரண்டையும் காணவில்லை. வேலி பாழாகிவிட்டது. கிணறு உடைந்திருக்கிறது. ஓடு உடைந்து வீடு ஒழுகுகிறது. மாவும் பலாவும் நன்றாகக் காய்த்துள்ளன. குரங்குகளுக்குத்தான் வேட்டை. செல்லத்துரை வீட்டார்தான் பிலாவில் சுகம் அனுபவிக்கிறார்கள். பக்கத்தில் வந்திருக்கும் கொக்கிளாய்ச் சனம் சரியில்லை, சண்டைக் காரர்...” என்று செய்தி அனுப்புவார். காலம் போகப் போக கடிதத் தொடர்பும் குன்றியது.

நீண்ட வருடங்களுக்குப் பிறகு அவர் எழுதிய கடித மொன்றில் “எனக்கு குடியிருக்க காணியோ வீடோ இல்லை. எனவே, உங்களது வளவில் ஒரு பகுதியை எனக்குத் தர வேண்டும்” என்று அனுமதி கேட்டிருந்தார். விலைக்கோ இனாமாகவோ என்பது பற்றிக் குறிப்பிடவில்லை.

“அது சொந்த மண் ; விற்கும் எண்ணம் இல்லை (ஐ) ராத்தாமாருக்கு சீதனமாகக் கொடுத்தது” என்று பதிலெழுதினோம். 2002 சமாதான காலத்தில் ஊர் மண்ணில் கால்வைத்தோம். (ஓ) வீட்டிற்குப் போனோம்; நவம் இருந்தார். வீடு பராமரிப்பின்றி மரித்திருந்தது. நவத்தின் பிள்ளைகளும் வளர்ந்து விட்டார்கள். மூத்தவன் ஆசிரியராகத் தொழில் புரிவதாக அறிமுகப்படுத்தினார்.

வன்னியில் நடந்த கவிதைப் போட்டியொன்றில் மகன் முதல் பரிசு பெற்றதாகச் சந்தோஷித்தார். எனது கவிதைகளை அலுமாரியில் கண்டெடுத்ததாகவும் அவற்றைப் படித்ததாகவும் கவிதை ஈடுபாடு கொண்டதாகவும் தான் தொடர்ந்தும் எழுதுவதாகவும் கூறிய அவன், என்னை நன்றியோடு பாராட்டினான்.

சிதைந்துபோன என் கவிதைகள் ஒரு கவிஞனை உருவாக்கியதில் மகிழ்ந்தேன். என் வீட்டுக் கவிதைக் காற்றை அவன் சுவாசித்து உயிர்த்ததை உணர்ந்து உள்ளம் பூரித்தேன். என் கவிதைச் சுவரில் அவனது ஓவிய ரேகைகள் படர்ந்ததாய் பரவச் சபட்டேன்; உற்சாகப்படுத்தினேன்; ஊக்குவித்தேன். (ஓ)

நவத்திடம் எமது வீட்டை விடுமாறோ, வாடகை தருமாறோ நாம் நிர்ப்பந்திக்கவில்லை. எனினும் காணியில் பங்கு கேட்டார். வீட்டை விடும் எண்ணமும் இருக்கவில்லை. விலைக்குத் தருமாறு எழுதினார். அவரிடம் பணம் இல்லை. வெளிநாட்டில் யாரோ உதவுவதாக அல்லது புதுக்குடியிருப்பு காணியை விற்றுப் பணம் தருவதாக எழுதினார். ஆனால் எதுவும் நடக்கவில்லை. அதனால் வேறு யாருக்கும் குடியிருக்க வீட்டைக் கொடுக்க முடியவில்லை.

மீண்டும் சமாதானம் செத்து வன்னி யுத்தக் களரியானது. (ஓஎ) பின்பு யுத்தம் நந்திக் கடலடியில் செத்துப் போய் ஒரு

வயசாகியும் விட்டது. ஊருக்குப் போகும் கனவின் வரை படம் பெருத்துக் கொண்டேயிருக்கிறது.

### எஞ்சியிருக்கும் வரைபடம்:

அ) புலிகளின் இயங்கு காலத்தில் சாதி நிலை தலை கீழானது. இயக்கத்திலிருந்த தாழ் சாதியினரின் துவக்குக்கு முன்னால் உயர் சாதியினர் கூனிக் குறுகியதை என் வரைபடம் பதிவு செய்துள்ளது.

ஆ) சில்வர், செம்பு, தகரத்தினாலான மூக்கு வைத்த பேணி. வாய் வைத்துக் குடிக்காமல் இருப்பதற்காகவே தயாரிக்கப் பட்ட சாதித்துவப் பண்பாட்டின் உற்பத்தி 'மூக்குப்பேணி' குறும்படம் பார்த்து வியந்தேன்.

இ) சாச்சிக்கு அப்பா சீதனம் கொடுத்த காணியது. வீடு வேண்டுமென சாச்சா பிடிவாதிக்க அப்பா கஷ்டப்பட்டு வீடொன்று கட்டிக் கொடுத்தாராம். ஆனால், வேணுமென்றே அது அழியவிடப்பட்டது அப்பாவுக்கு துயரமாய்ப் போனது.

ஈ) செம்மலை என்று கூறும்போது "நீலக்கடலின் ஓரத்தில் நீங்காதமைந்த எம்மூராம். ஆழக் கடலாம் நாயாற்றில் அருகில் அமைந்த செம் மலையாம்" என்று செல்லத்தம்பி பாடுவது இன்றுபோல் காதில் ஒலிக்கிறது.

உ) யாழ்ப்பாணத்தில் உயர் சாதியின் கிணற்றில் இழிசாதி யினர் தண்ணீர் அள்ள முடியாது. இது குறித்த இலக்கியங்களை வாசித்திருக்கிறேன்.

ஊ) செல்லத்தம்பி வண்டில் வைத்திருந்தான்; காட்டுக்கு விறகு வெட்டப் போனவன் பிணமாக திரும்பி வந்தான். யுத்த வேட்டையில் அவன் இரையானது கண்டு வெம்பினேன்.

எ) பாபு புலிக் கவர்ச்சியில் இயக்கத்தில் சேர்ந்திருந்தான். ஒருநாள் இரவு வந்தான், கண்டு கதைத்தேன். தன் தவறை உணர்ந்தான். பின் கட்டாடியம்மா புலியின் காலில் வீழ்ந்து அவனை மீட்டா. அவன் சாதாரண வாழ்வுக்கு திரும்பினான்.

ஏ) எனது முடியின் செறிவு நவத்தின் சுத்திரிக்குத் தெரியும். அகதியான பிறகு 'ரம்போ' வின் சமீரகம சலூனில் முடியில்லாமல் முடிவெட்ட வேண்டி ஏற்பட்டது.

ஐ) எங்களுரில் பலர் காணிகளை விற்றபோதும் நாம் 'அவாவுறும் நிலத்தின்' மீதான கனவில் வாழ்ந்தோம்.

ஓ) 'மயூரா என்றாகிவிட்ட நிஸ்மியாவுக்கு', 'உள்நுழையும் காற்று' கவிதைகள் ஊரின் இக்கால அனுபவத்தில் அறுவடைகளாயின. நாங்கள் ஊருக்கு வந்ததையறிந்த பாபு தேடிவந்து சந்தித்தான். வீட்டுக்கு அழைத்தான். முள்ளியவளையில் அப்போது இருந்தான். நாங்கள் சென்று கட்டாடியம்மாவையும் கண்டோம். பாபு கலியாணம் முடித்து பிள்ளை குட்டியுடன் இருந்தான். அன்பின் இறுக்கத்தில் கரைந்தோம்.

ஔ) 'கம்பன் வீட்டுக் கைத்தறியும் கவி பாடும்' என்பது எனக்குள் உண்மையாயிருந்தது.

ஐ) கட்டாடி வீட்டாரோ, நவமோ எங்கிருக்கின்றனர்; என்ன ஆகினர் என்பதெதுவும் தெரியவில்லை. மீண்டும் ஊருக்குப் போகலாமென்ற ஆவல் மட்டும் இருக்கிறது.

## எஞ்சியிருக்கும் சிறஞானப் பறத்தல்

மனித சமூக இயங்கியலில் காலா காலமாக சடங்கு சம்பிரதாயங்கள் உயிர்த்துக் கொண்டிருக்கின்றன. ஒருவகையான கிராமிய மண்வாசனையுடன் அந்த மக்களின் வாழ்க்கைக் கோலத்தில் அவற்றின் ஆதிக்கம் நிறைந்து வழியும்.

எங்களுரிலும் பழங்காலத்து எச்சசொச்சங்கள் இருக்கத்தான் செய்தன. பக்கீரப்பா கபுறடிக்கு (அ) நேர்த்தி கட்டுவதிலிருந்து பல்லி சொல்வதில் பலன் பார்ப்பது வரை அதன் ஆதிக்கம் இருந்தது.

மார்க்க விதிமுறைகளுக்கு அப்பால் சென்று சம்பிரதாயங்களில் தோய்ந்துபோவது ஒரு வகை அலாதியான அறியாமையாகும். அதன் அடையாளங்கள் என் நினைவில் நெகிழ்ந்து கொண்டிருக்கின்றன.



இஸ்லாம் சுத்தத்தின் மார்க்கம்; “அத்தஹாரது ஷத்ருல் ஈமான்” சுத்தம் ஈமானின் பாதியென்று வலியுறுத்துவது. சுத்தம் சார்ந்த ஒரு கடமையே சுத்னா என்ற சுன்னத்; அது ஒரு கட்டாயமான சுன்னாவாகும்.

எங்களுநிலில் மேள தாளங்களுடன் ஊர்வலமாக சுன்னத்துக் கலியாணம் அரங்கேறிய கூத்தின் வரைபடம் எனக்குள் ஞாபகிக்கிறது.

சுன்னத்து வீடு, கலியாண வீடு போல ஊர் முழுவதும் கூடி விருந்து படைத்து விழாவெடுப்பது எங்களுநிலில் ஒரு காலத்துச் சடங்குமுறையாக இருந்தது. வசதி படைத்தவர்கள் அல்லது வசதி படைத்தவர் போல தாமும் தம் பிள்ளைகளுக்குச் சுன்னத்து நடத்த வேண்டுமென விரும்புவர்கள் இந்தக் கல்யாணத்தை கலகலப்பாக நிகழ்த்துவர்.

நான்கு பேர் சேர்ந்து ஆர்பாட்டமில்லாமல் செய்து முடிக்க வேண்டிய ஒரு சுன்னத்தை ஹயாத்தாக்க வேண்டியவர்கள் ஆடம்பரங்களும் களியாட்டங்களுமாக பல சுன்னத்துக்களை கொன்றுவிடும் பரிதாபத்தைப் பார்த்திருக்கிறேன்.

ஆரம்ப காலத்தில் பிறந்தவுடன் அல்லது ஒரு வயதில் இப்போது போல் சுன்னது எடுக்கும் மரபு இருக்கவில்லை. ஆஸ்பத்திரியில் டாக்டர் மூலம் செய்துவிடும் வழக்கமும் இல்லை. சுன்னத்து வீட்டில் பிரதானமாக ‘ஓஸ்தா’ இருப்பார். எங்களுநிலில் காலத்துக் காலம் பல ஓஸ்தாக்கள் புகழ் வெற்றி ருந்தனர். நான் அறிந்தவரை ஊரில் உள்ளவர்கள் யாரும் ஓஸ்தா வேலை பார்க்கவில்லை. வெளியூரிலிருந்துதான் வருவார்கள். நான்கைந்து ஆண் பிள்ளைகள் உள்ள வீடுகளில் எல்லோருக்கு மாக சேர்த்து சுன்னத் நடப்பது இயல்பு. அப்போது மூத்த வருக்குப் பத்து வயதும் தாண்டியிருக்கும்.

வெள்ளை கட்டி, மறைப்புக் கட்டி, வெள்ளைத் துண்டு உடுத்தி சுற்றிவர ஆண்கள் நிறைந்து பைத்து ஓத, உரலில் இருத்தாட்டி ஒருவர் கை கால்களை லாவகமாக மடக்கிப் பிடித்திருக்க தக்பீர் முழக்கத்துடன் ஒஸ்தா கத்தி வைப்பார். தக்பீரை கிழித்துக் கொண்டு கதறல் சத்தம் கேட்கும். ஒஸ்தா தொடையில் ஒரு அடி போடுவார். வெளியே உம்மாக்காரி கண் கலங்குவார். சன்னத்து வைக்காத சுற்றத்துப் பிள்ளை களுக்கும் நடுக்கம் பிடிக்கும்.

புண் காய்வதற்கு மூன்று அல்லது ஐந்து அல்லது ஏழு நாட்களும் ஆகும். அதன் பிறகு குளிப்பாட்டப்படும். அதுவரை தண்ணீர், சாப்பாடு எல்லாம் கட்டுப்பாடுதான். குளிப்பாட்டும் நாளில் மீண்டும் ஒஸ்தா வருவார். கட்டிய மருந்தைக் கழற்றி புதிய மருந்து போடுவார். ஒஸ்தா கபூரை எனக்கு ஞாபகம் இருக்கிறது. அவர்தான் எனக்கும் சன்னத்து செய்தவர். குறித்த காலத்தில் 'பேமஸாக' இருந்தவர். வவுனியா பக்கமிருந்து வருவார்.

சன்னத்து வீடுகள் என் வரைபடத்தில் விரிகிறபோது, முதலில் லெப்பையார் வீட்டுச் சன்னத்துக் கல்யாணம்தான் ஞாபகத்தில் எழுகிறது. ஜுனைதும் ஹல்லாஜும் லெப்பையாரின் மறு தாரத்துப் பிள்ளைகள். அவர்களின் சன்னத்து தண்ணீருற்றிலிருந்த லெப்பையாரின் வீட்டில் மிகவும் விமரிசையாக நடந்தேறியது. சன்னத்துப் பந்தல், மணவறை என்பன தமிழர் வீட்டுக் கொண்டாட்டம் போல் வெகு நேர்த்தியாக அமைக்கப்பட்டன. பெரும்பந்தலில் தடல்புடல் விருந்துடன் சன்னத்து வீடு விழாவெடுத்தது. மூன்று நாள் 'பணச் சடங்கும்' வைத்தனர். அயல் அட்டை, தெரிந்தவர் என்று தமிழ் மக்களுக்கென்றே பணச்சடங்கு. பணம் வசூலிப்பதற்கான சடங்குதான் என நாங்கள் நக்கலடித்தோம்.

லெப்பையின் பிள்ளைகள் என்பதனால் ஊரே திரண்டது. (ஆ) பகிடி என்னவென்றால் ஜுனைத் பயந்தடித்துக் கொண்டோடி எங்கோ ஒளிந்து கொண்டார். அல்லது மரத்திலேறி விட்டார் என்பது என் ஞாபகம்.

இதற்கு பல வருடங்களுக்கு முன்னதாக சரிபு ஹாஜியார் வீட்டுச் சன்னத்தும் பெரிய கலியாணமாகவே நடந்ததாகக் கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன். கலாமும் மஹூர்பும்தான் சன்னத்து மாப்பிள்ளைகள். எங்களது மன்கூர் காக்காவின் சன்னத்தையும் வாப்பாவும் அப்பாவும் வெகு கொண்டாட்டமாக நடத்தியதாக வீட்டில் அப்போது அடிக்கடி கதைப்பார்கள்.

ஆனால் எனது சன்னத்து, வெகு 'சிம்பிளாக' பத்துப் பேருக்குள் வந்தார்கள். எனது நண்பர்கள் வந்ததாக ஞாபகம் இல்லை. ஒரு பின்னேரம் தேநீரும் பலகாரமுமாக பக்குவமாக நடந்தேறியது. (இ)

வேறு சில சன்னத்து வீடுகள் மேளக் கச்சேரி, பாட்டுக் கச்சேரிகளால் குதுகலித்தன. தாலிமரின் மகன் 'தம்பி'க்கு நடந்ததில் முள்ளியவளை கலைமகள் வில்லிசைக் குழுவினரின் வில்லுப் பாட்டைக் கண்டிருக்கிறேன். அலிக்கானின் சன்னத்தில் 'காருக்கு மேலே இருத்தி' ஊர்வலம் வந்ததையும் கண்டிருக்கிறேன். பெரும்பாலும் சன்னத்து வீடுகளில் 'கம்படி' ஸலாம் வரிசை போடும்.

காலப்போக்கில் இத்தகைய களியாட்ட சன்னத்துகள் மருவிப் போயின. எனினும், பழைய கதையைப் புரட்டிப் படிப்பது சுவாரஸ்யமான விருந்துதானே!

## எஞ்சியிருக்கும் வரைபடம்:

அ) அவ்லியா அடங்கியதாக நம்பப்படும் பக்கீரப்பா கபுறடி குமாரபுரம் கணுக்கேணிப் பகுதியில் உள்ளது. முஸ்லிம்களின் ஆரம்பக் குடியிருப்பு இப்பகுதிகளில் காணப்பட்டமைக்கு இது ஒரு சான்றாகும். இக்கபுறடிக்கு விளக்கேற்றிப் பராமரிப்பது அயலிலுள்ள தமிழ் மக்கள் என்பது கவனிக்கத்தக்கது.

ஆ. ஊரினதும் மார்க்கக் கடமைகளினதும் தலைவராக அப்துல்லாஹ் லெப்பையார் இருந்தார். எங்களுடில் 'பரத்தை வெட்டு' என்று ஒரு அரிவு வெட்டுச் சம்பிரதாயம் இருந்தது. அதாவது, ஊரவர் சேர்ந்து கூலி இல்லாமல் அரிவு வெட்டிக் கொடுப்பது. அது லெப்பையாருக்காகவே நடைபெற்றதை நான் அறிந்திருக்கிறேன்.

பிச்சைக் கண்டு, பக்கீர்த் தம்பி, மிஸ்கீன் பாவா என்று சாதாரணமானவர்களுக்கு ஏன் பரத்தை வெட்டு இல்லை என நான் சின்ன வயதிலேயே எண்ணியிருக்கிறேன்.

இ. காக்காவின் கலியாணத்துக்காக எனக்குத் தைத்துத் தரப்பட்ட டாக் பச்சை நிற ரவுஸர், அதே துணியிலான முழுக் கை சேர்ட் அணிந்து கொண்டு புதிய சப்பாத்தும் போட்டு லொனி ரேடியோ இடப்பக்கமாக ரீப்போவில் இருக்க முகம் மலர்ந்தபடி, என்னை எடுத்த கன்னத்துப் போட்டோ என் ஞாபகத்தில் இருக்கிறது.

## எஞ்சியிருக்கும் சிறஞானப் பறத்தீன்

‘ஊர்க்குருவி ஊர்க்குருவி எங்கே சென்று முட்டை  
இட்டாய் ஊர்க்குருவி...’

நான் ஊர்க் குருவி.

என் அனுபவங்கள் அழகிய முட்டை.

அது பொரித்துக் குஞ்சாகி சிறு பஞ்சுச் சிறகு முளைத்து  
மெல்ல மெல்ல மேலெழுந்து மனசின் வரைபடம் எங்கும்  
பறந்திற்று.

ஊர்கள் சமூக வாழ்வியல் கோலத்தின் அழகிய இருப்  
பிடங்கள்; மனுக்குலத்தின் கலை கலாசார பண்பாட்டு விழு  
மியங்கள், தொழில் முறைகள், பழக்கவழக்கங்கள், மண்வாசம்  
வீச்சமடிக்கும் பேச்சு மொழி, மனித ஊடாட்டம் என்று  
எல்லாமே ஊருக்கு ஊர் வேறுபட்டதாக உயிர்ப்புடையதாக  
அமைந்திருக்கும்.

ஊருக்கு ஊர் பயணம் செய்யும் அனுபவம் சுவையானது; சுகமானது; அது சிலபோது காரமானதாகவும் காயமானதாகவும் அமையலாம். அந்த அனுபவம்கூட உயிர்ப்பானது தான்.

ஊர்க் கதைகளை கதைகளில் வாசித்திருக்கிறேன். மனசு இழுபட்டுப் போகும் இனிய அனுபவத்தில் தோய்ந்திருக்கிறேன். என் மனசின் வரைபடத்தில் என் சின்னக் கால்கள் ஊர் முற்றும் மண்வாசனையோடு திரிகின்றன.

வாய்க்காலில் குளிர் நீரில் கால்கழுவி நடக்கும் முத்தையன் கட்டு, மிளகாய்த் தோட்ட வாசத்துடன் என் பிஞ்சு நினைவில் உறைக்கிறது. சச்சான் மணக்கும் முறிப்புத் தோட்டத்து பிஞ்சுப் பயணங்கள் இன்னும் முறியாமல் தொடர்கின்றன. பத்து வயதுப் பாலப் பருவத்தில் தூர ஊரென்று முதல் முதலில் பயணித்தது பட்டாணிச்சூர்; நாற்பத்தைந்து மைல்களுக்கு அப்பாலுள்ள அந்த ஊரில் ஒரு வீட்டில் நானும் உறைந்திருக்கிறேன்.

'டின் மாமா' வீட்டில் எனது மன்ஸூர் நானா வீடெடுத்துத் தங்கிய எழுபதுகளில் விடுமுறை நாட்கள் எனக்கு அங்கு கழிந்தன.

கல்லுப் பாறைக்குள்ளால் நீரூறும் ஆழக் கிணற்றில் எட்டிப் பார்த்துப் பயந்துபோன பொழுதுகள்; (அ) பட்டாணிச்சூர் குளக்கட்டின் ஒற்றையடிப் பாதையில் நான் நடந்து திரியும் மாலை நேரங்கள்; நஸூரும் நியாஸும் நானுமாக தீப்பெட்டிகளில் விளையாட்டுச் சாமான்கள் செய்து பார்த்து மகிழ்ந்திருந்த நாட்கள் என நீண்டது சின்னக் காலத்து காலங்கள்.

இப்போது எனது வலது காலின் வலப்பக்க மொழியைத் தடவிப் பார்க்கிறேன். தழும்பு; தழும்புக்குள்ளால் நினைவுகள் நீள்கின்றன. நான் டின் மாமாவின் சைக்கிள் கரியலில் இருக்கிறேன். அவர் சைக்கிளை பெரிய ஆஸ்பத்திரியை

நோக்கிச் செலுத்துகிறார். வாரக் கணக்காகத் தொடர்ந்து பயணிப்பு. எனக்கு வந்த புண் மாறாத வடுவானபோது வவுனியா பெரிய ஆஸ்பத்திரியில் மருந்து கட்டுவேன். மருந்து கட்டிய காலோடு என்னைச் சுமந்து டீன் மாமாவின் சைக்கிள் உலா தொடரும். அவர் பின்பொரு நாள் குடும்ப உறுப்பினர்கள் சிலருடன் புகையிரதத்தில் விபத்தாகி வபாஅத்தானது அறிந்து துக்கித்துப் போனேன்.

பின்பு சூடுவெந்த புலவில் நானா புலவொன்று எடுத்து குடியேறிய பொழுதும் ராத்தா சூடுவெந்த புலவு முஸ்லிம் வித்தியாலயத்தில் கற்பித்த போதுமாக நானும் அங்கு சென்று வந்திருக்கிறேன்.

புல்மோட்டை கிழக்கின் ஓரத்திலுள்ள இல்மனைற் கிராமம் எங்களது ஊருக்கும் புல்மோட்டைக்கும் கொக்கிளாய் வழியாக அண்மைத் தொடர்புண்டு; அது எங்கள் தொப்புள் கொடி உறவுள்ள ஊர். எங்கள் குடும்பங்களின் பரம்பரைத் தொடர்பு அங்குள்ளது. நாயாறு கொக்கிளாய் பாதை மூடப்படுவதற்கு முன்னரான காலத்தில் தினமும் வாரமுமாக எங்கள் சொந்தங்கள் வருவார்கள்; நம்மவர்களும் போய் வருவார்கள்.

துரதிஷ்டவசமாக சின்னக் காலத்தில் அங்கு போகும் வாய்ப்பு எனக்கு வாய்க்கவில்லை. முஸ்லிம்கள் செறிந்து வாழும் தனித்த ஊரது. கிராமியம் மணப்பது; உடையும் பேச்சும் கூட வித்தியாசமாக இருந்திருக்கிறது; அவர்களின் விருந்தோம்பல் தனித்துவமானது. (ஆ) சொந்தங்கள் வந்து விட்டார்கள் என அறிந்தால் தேடி வந்து விருந்துக்கு அழைப்பார்கள்; அழகிய விருந்தாட்டங்கள் செய்வார்கள்; சுவையான கடல் புதுமீன் விருந்துபசாரத்தில் கமகமக்கும். இதனை நான் பின்நாட்களில் அங்கு விஜயம் செய்தபோது உணர்ந்திருக்கிறேன்.

யாழ்ப்பாணம் எங்களது தொப்புள் உறவின் மற்றொரு கொடி. யாழ்ப்பாணத்தில் 'பொம்மை வெளி' எனும் முஸ்லிம் களின் வெளிக்குப் போயிருக்கிறேன். சின்ன வயசிலேயே படிப்பை மூடிவிட்டு தினத் தொழிலில் தொற்றி நிற்கும் சிறுவர்கள்; சிறு கைத்தொழில், தையல் வேலை, கடைத் தெரு வியாபாரம், இரும்பு வியாபாரம் என்று மூழ்கியிருப்பார்கள். பெண்களுக்குக் கூட படிப்புக் கிடையாது. அந்த ஊரில் எங்கள் சொந்தங்களின் வீட்டிற்கு விடுமுறையைக் கழிக்கச் சென்றிருக்கிறேன். படிக்கும் எனக்கு மதிப்புக் கொடுத்து 'சிப்பா' ராத்தா குடும்பம் சொரிந்த அன்பு பொம்மை வெளியைவிட பரந்தது. 'சுல்தான் காதர் சாச்சா' எங்கள் வீட்டோடு நெருக்கம். (இ) அவரது தாய் மாமா எங்களது அப்பா.

புத்தளத்திலும் ஊருக்கு ஊர் பேச்சோசையால் மொழி உயிர்ப்புடன் இயங்கும் பல கிராமங்களைத் தரிசித்திருக்கிறேன். புத்தளத்தில் நகரத்தில் ஒரு சுவை; கற்பிட்டி நோட்டில் வேறொரு சுவை; மதுரங்குளிப் பக்கம் வெவ்வேறு சுவை என மொழியின் பிரதேசக் கிராமிய வாசம் பிறழ்ந்தும் நெகிழ்ந்தும் இயங்கிக் கொண்டிருக்கிறது.

மொழியையும் தாண்டி அங்குள்ள மக்கள் தொகுதியின் வாழ்க்கைக் கோலம், பண்பாடு, பழக்கவழக்கம் யாவுமே அனுபவத்தையூட்டியே வந்துள்ளன.

அக்குரணையில் புளுகொகத்தென்ன, கண்டியில் தெல் தோட்டை, கெலிஓயா, நுவரெலியாவில் சில்மியாபுர என்று நான் பயணித்த ஊர்களின் வரைபடம் அவ்வவ் ஊர்களின் ரோட்டுக்கள் போல வளைந்து நெளிந்து என் மனசின் வரை படத்தில் நீளுகின்றன.



1994 என நினைக்கிறேன். கிழக்குக்குப் போக வேண்டும் என்ற என் அவா நிறைவேறியது அப்போதுதான். நண்பர் இமாமுத்தீனின் பிரத்தியேக வேலை காரணமாக அவருடன் புறப்பட்டேன். புகையிரதம் ஒரு விடிபொழுதில் வாழைச் சேனையில் தடம்பதிக்கத் தொடங்கவும் கிராமிய வாசம் எனக்குள் விரியத் தொடங்கியது. ஒரு வாரமாக நீண்ட எமது பயணத்தில் வாழைச்சேனை, ஓட்டமாவடி, ஏறாவூர், சாய்ந்த மருது, சும்மாந்துறை, கல்முனை, அட்டாளைச்சேனை என ஊர் சுற்றினோம்.

நண்பரின் மனைவி வெளிநாட்டிலிருந்து 'பார்க்ஸ்' அனுப்பியுள்ளார்; அதனைப் பெற்றுத் திரும்புவதே எமது பயணத்தின் பிரதான நோக்கமாக இருப்பினும் கூட என்னிடம் சின்னச் சின்ன எதிர்பார்ப்புகள் இருந்தன. எனது ஆசான் ஏறாவூர் யூவன்னாவை சந்திப்பது, கவிஞர்கள் பலரையும் காண்பது; கிழக்கு மக்களின் கிராமியத்தை நுகர்வது, நான் வாசித்த இலக்கியங்களின் மாந்தர் வாழ்வைத் தரிசிப்பது என எதிர்பார்ப்புகள் நீண்டு கொண்டிருந்தன.

நாங்கள் வாழைச்சேனையில் இறங்கி குறித்த நபரின் முகவரியைத் தேடத் தொடங்கினோம். நாழிகை கடந்து சென்றது. எமது கால்கள் ஒழுங்குகளில் அலைந்து திரிந்தன; தேடல் முடியவில்லை; புதிய முகங்களைக் கண்டுகொண்டு பலரும் அறிமுகமாயினர்; இமாமுத்தீனின் மனைவியின் நண்பி இல்லாத முகவரியைக் கொடுத்து ஏமாற்றி விட்டதாகவே நினைத்தோம். வெட்கம் போர்த்திக் கொண்டது. ஊர் முழுதும் விசயமும் தெரிய வந்தது. ஒரு சகோதரர் தனது சைக்கிளைத் தந்து தேடலுக்கு உற்சாகமூட்டினார். எனினும், உரிய பெயரையுடைய உரியவரைத் தேடல் பயனளிக்கவில்லை. இறுதியாக, பெரிய பள்ளி நிருவாகத்திடம் எங்களை அறிமுகம் செய்தோம்.

அவர்கள் எமது விபரம் அறிந்து அந்த ஊர் போஸ்ட் மாஸ்டரிடம் ஆற்றுப்படுத்தினர். இது நல்ல ஐடியா. அவருக்கு 'முகவரி' முழுப் பாடம்தான். சூரியன் மதியத்தைச் சுடும் நேரம் அவர் போஸ்ட் ஒபீசை மூடி விட்டு எம்மை அழைத்துச் சென்று உரிய வீட்டு வாசலில் எங்களை நிறுத்தினார். (ஈ)

அந்த ஊர் மக்களின் ஒத்துழைப்பு மனசு கண்டு நாம் நெகிழ்ந்து போனோம். அப்போது ஒரு ஸ்ரூடியோவுக்குப் போனோம். அங்கே கண்ணாடி அலுமாரியில் "மாட்டுக்கார காசும் தம்பி போட்டோ பிடித்த காசு தர வேண்டும்" என்ற அறிவிப்பைக் கண்டேன். கண்ணாடியுடன் அவர் காட்சி யளித்தார். அப்போதுதான் ஒட்டமாவடி அறபாத்தின் தந்தையார் தபால்காரனிடம் இருந்து அறபாத்துக்குரிய கடிதங்களைப் பெற்றுக் கொண்டிருப்பதைக் கண்டு அளவளாவினேன். அறபாத் ஊருக்கு வெளியே மத்ரலாவில் ஒதிக் கொண்டோ அல்லது ஒதுவித்துக் கொண்டோ இருந்தார்.

அந்தப் பயணத்தில்தான் ஏறாஜூர் யூவன்னா சேர் வீடு சென்றோம். அவரது அன்பான உபசரிப்பில் மூழ்கினோம்.

சாய்ந்தமருதுவில் நண்பர் மன்சூர் வீட்டில் தங்கினோம். அவரது சகோதரர் (அவரும் Post Master தான்) திருமணச் சடங்கின் போது கிழக்குத் திருமண (உ) கலாசாரத்தை அனுபவித்தோம். போர்க் காலத்தின் ஊரடங்கு நீடித்திருந்ததன் காரணமாக கிழக்கில் எமது தங்கியிருப்பு நீடித்திருந்தது.

இப்படித்தான் என் அனுபவங்கள் மீண்டும் பொரித்துக் குஞ்சாகி பறந்து திரிகிறது.

## எஞ்சியிருக்கும் வரைபடம்

அ) அண்மையில் அங்கு சென்றேன். அந்தக் கிணறு அப்போது இருந்ததுபோல் இல்லை. பாதி மூடி மறைக்கப் பட்டு வீடெழுந்திருக்கிறது. நியாஸைச் சந்தித்தேன். அவர் கராஜில் கார் ஒன்றை மெக்கானிக் செய்து கொண்டிருந்தார். சின்னத்தில் தீப்பெட்டிக் காரை மெக்கானிக் செய்ததன் அனுபவம் முற்றியிருக்கிறது என உணர்ந்தேன்.

ஆ) புல்மோட்டை போயிருந்தபோது 'பிறந்த வழிப்பாடு சொல்லிப் பேசுதல்' என்றொரு வார்த்தை பழக்கத்தில் இருப்பது கேட்டேன். மூன்றாந்தர மூர்க்க நேரச் சொல் அழகியதாக நாகரிகத்துடன் வெளிப்பட்டது என் நினைவின் வரைபடத்திலுள்ளது.

இ) யாழ்ப்பாண உறவுகள் இன்னும் தொடர் கின்றன. அங்கு பட்டப் பெயர் வழக்கம் உண்டு. கொட்டைப் பாக்கு, கோக்காழி எல்லோரும் எங்கள் சொந்தங்களாம்.

ஈ) மாலை மயங்கும் பொழுது இமாமுத்தீன் மனைவி அனுப்பிய 'சின்னப் பார்சலோடு' ஒரு வகை வெட்கமும் நன்றியுணர்வும் படர பஸ் ஏறினோம்.

உ) மன்ஸூரின் நானாவின் திருமணம் காண ஆசையோடிருந்தோம். ஆனால், திருமணத்திரவு அது ரத்தானது. அவரைப் பார்க்க பரிதாபமாக இருந்தது. அதே இரவு வேறு வீட்டார் பெண் தருவதாக புதிய பேச்சுவார்த்தையும் நிகழ்ந்தது. பின்னாளில் அவர் திருமணம் நிகழ்ந்ததாய் மன்ஸூர் அறிவித்தார்.

## ஈசுசிபிருக்கும் சிறஞானம் பறத்தீன்

புகைப்படங்கள் வாழ்வியல் நிகழ்வுகளின் புகைப் புலனைப் பதிவு செய்பவை; ஒரு வகையில் வரலாற்று ஆவணங்களாய் ரூபமெடுத்து நிற்பவை.

எல்லா மனிதருடைய வாழ்வியல் பயணங்களிலும் புகைப் படங்களும் கால் சேர்ந்து நடந்தே வருகின்றன. இத்தகைய கால் தடங்களைத் திருப்பிப் பார்க்கும்போது ரூபங்களின் படிமுறை மாறுதல்களையும் வாழ்வியக்கக் காட்சிகளையும் காண்பியம் பெறலாம்.

ஒரு வகையில் புகைப்படத் தொகுதிகளாகிய 'அல்பங்கள்' கல்வெட்டுக்கள்; நிகழ்வுகளின் செதுக்கல்கள்.

என் சின்னக் காலம் முதலான புகைப் படங்கள் சின்னச் சின்னச் சிற்பங்களாய் மனசின் வரைபடத்தில் ரூபமிடுகின்றன.

என்னை முதலில் படமெடுத்த கமெரா எது? படமெடுத்த கண் யாருடையது? அந்த 'போஸ்' எத்தகையது? அது இப்போது எங்கே? அதனை நானும் பார்த்திருக்கின்றேனா என்பதெல்லாம் எனக்குத் தெரியாது.

என்னைத் தவழவிட்டோ அல்லது மரத்தொட்டிலில் ஆட்டி விட்டோ அல்லது வாய்பா செய்து தந்த மூன்று சில்லு வண்டியில் நடைபயிலவிட்டோ படமொன்றை எடுத்திருக்கலாம். அந்தக் 'குட்டி' நான் என்னிடமில்லை.

நான் இல்லாத என் குடும்பப் போட்டோவை சின்ன வயதில் பார்த்திருக்கின்றேன். வாய்பாவும் உம்மாவும் சோடி போட்டு அமர்ந்திருப்பதும் ராத்தாமாரும் மற்ற உறவுகளும் குழுமியிருப்பதுமான அந்தப் போட்டோவில் வாய்பாவின் இளமைத் துடிப்பின் ஆண்மைத்துவத்தையும், உம்மாவின் எடுப்பான அழகின் பெண்மையையும் ரசித்திருக்கிறேன்.

பிற்காலத்து வாய்பாவையும் இப்போதைய உம்மாவையும் அந்தப் போட்டோப் பிரதியுடன் ஒப்பிட்டு வரைந்து பார்க்கிறது மனசு.

காலவோட்டமும் வாழ்வியல் தரும் வடுக்களும் வழக்களும் மனிதனை மாற்றிப் போட்டு விடுகின்றன. புகைப்படங்கள் அந்தந்தக் காலத்தின் பிரதி விம்பங்கள்தான்.

நான் ஆரம்ப வயதில் ரசித்துப் பார்த்தவை மன்ஸூர் நானாவின் போட்டோப் போஸ்கள்தான். அவர் எம்.ஜி.ஆர்.இன் வாரிசாக இருப்பதுபோல 'போட்டோ போஸ்' காரராயும் விதவிதமாய் ரூபமளிப்பார்.

அல்தாபுடன் துரிசு ஒன்றின் மீது எடுத்த சண்டைக் காட்சி, வில்லன் தாடியுடனும் கதாநாயகன் புள் ஷேவுடனும்

தோன்றும் இரட்டை வேடம், மச்சியுடன் இணையாகத் தோன்றும் ஹிப்பித்தலைப் போட்டோ என அவரின் போஸ்கள் மனசின் வரைபடத்தில் அடிக்கடி காண்பியமாவதுண்டு.

அவ்வாறான அவரின் போட்டோக்களிடையே நான், பெரிய ராத்தா, ராத்தாவின் சக ஆசிரியத் தொழில் நண்பி சலீமா, அவரின் தம்பி நஜீப் ஆகியோர் நின்றெடுத்த ஒரு புகைப் படத்தில் மிகச் சின்ன 'வடு'வாக நான் நிற்பேன். என்னை ஒத்த வயதில் சலீமாவின் தங்கை நிற்பாள். மிகச் சின்ன வயசு என எனக்குள் ஞாபகத்தில் நிற்பது அந்தப் புகைப்படம்தான்.

எனக்குச் சன்னத்து வைத்தபோது வழமை போல 'சடங்காக' ஆடம்பரம் எதுவும் நிகழவில்லை. மிக எளிதான அந்த நிகழ்வில் ஒரு 'க்ளிக்' மட்டும் செய்யப்பட்டிருக்கின்றது. காக்கா எடுத்துத் தந்த 'சூட்டும்' போட்டுக் கொண்டு எங்கள் வீட்டு ரேடியோப் பெட்டிக்குப் பக்கத்தில் நிற்பேன். கையிலே மணிக்கூடு; கழுத்திலே புலிப்பல்லு கோர்த்த ஒரு சங்கிலி ராத்தாமாருடையதாக இருக்கும்; மெல்லிய சிரிப்பு; கொஞ்சம் உடல் வாகு. அந்தச் சின்னக் கிளிக்கும் மனசில் ஒட்டியிருக்கின்றது.

பாடசாலைக் காலத்துப் புகைப்படங்களும் பசுமையானவை; நினைவுகளைப் போல எமக்குள் நீள நடப்பவை. எட்டாம் வகுப்பில் ஹினாயா ரீச்சர் வகுப்பாசிரியராக இருந்த உற்சாக வருடத்தில் கடைசித் தவணைப் பரீட்சை முடிந்த லீவுக்கு முன்னான நாளொன்றில் 'வலையடித்த பில்லிங்' பின்புலமாய்த் தெரிய எடுத்த போட்டோ இன்னும் மனசுக்குள் ஒட்டியிருக்கிறது. ஹினாயா ரீச்சர் நடுவில் நானும் மாஹிரும் இருபுறமும். சக்கி, றிலோனா, ஜெனீஸா, றைஹானா பின் வரிசையில் நிற்பார்கள்.

பிறகு நாடகத்தில் எடுத்த படத்தில் நான் 'சுட்டத்தரணியாக' போஸ் காட்டுவேன். எனது ஆள் அடையாள அட்டைக்கான போட்டோ பத்தாம் வகுப்பில் எடுக்கப்பட்டது. இன்னும் அதனை என் தோற்றத்தின் அடையாளமாகப் பத்திரப்படுத்தி வருகின்றேன். இந்தக் காலங்களில் நான் பல்வேறு தேவைகளுக்காகவும் அகப்படுத்திய அரைப்படங்களை காலவரிசையில் அடுக்கினேனாயின் என்னை இழந்து போன என் 'முடி'யின் வரலாற்றுப் போக்கையும் அதன் வரைபையும் கண்டுகொள்ளலாம் என்பதற்காக அவை என் 'அல்ப வரிசையில்' எஞ்சியுள்ளன.

அல்பங்கள் புரட்டப்படும் போதுகளில் மீள் ஞாபக வீதியில் பயணிக்கும் மனசு எங்கெல்லாமோ சிறகசைத்துக் கொண்டு மீள வந்தமரும் பாங்கு மனசின் வரைபடத்தில் நிகழ்வதுண்டு.

ஆசிரியப் பணி சூழ்ந்த இளமைக் காலத்தில் புகைப்படப் படையெடுப்பொன்றே நிகழ்ந்துள்ளது. நாங்கள் நண்பர்களாய் நஜ்முதீன், மஹ்ரூப், நியாஸ், நிஸ்வி, நானுமாய் இளந்தாடிகளுடன் நிற்போம். நானும் நியாஸும் 'வில்லன் ஹீரோ' போஸ் காட்டுவோம். பாடசாலையால் மேற்கொள்ளப்பட்ட கல்விச் சுற்றுலாக்களின் காட்சிகளை விதவிதமாகக் கமெராக்களுக்குள் அடக்குவோம். அப்படியான படங்கள் என் மனசின் வரைபடத்தில் கொழுவி வைக்கப்பட்டுள்ளன; (ஆ) அவற்றிலிருந்து ஆசிரியர் குழாத்தின் முகங்கள் நினைவில் தொங்குகின்றன.

பாடசாலையின் விளையாட்டுப் போட்டிக் காலம் மனசுக்குள்ளும் விழாவெடுக்கும்; போட்டிகளின் சூடும் சுறுசுறுப்பும் இல்லங்களின் முகப்புகளும், மாணவச் சிட்டுக்களின் சிறகுகளுமாக தோற்றம் காட்சியுறும் படங்கள் என் அல்பத்தின் நினைவு வரிசையில் நீளமாயுள்ளன.

பாடசாலைக் காலத்தின் இலக்கிய நிகழ்வுகளைப் பதிந்த வரலாறு மறக்காத படங்களும் சில இடையிடையே உள்ளன. புலரி வெளியீடு, மீலாது மலர் வெளியீடு, 'புத்தகமும் கிடுகும்' நூலகத் திறப்பு என்பவற்றை அவை ஞாபகமூட்டும்.

நானும் மர்ஹூம் ஜெலீஸ் ஆசிரியரும் இணையாசிரியராக செயற்பட்ட 'தொலைக்கதிர்' சுஞ்சிகைக்கான படங்களும் என் அல்பத்திலும் மலரிலும் மலர்ந்தேயுள்ளன. அல்ஹிதாயாவின் எண்பதாம் வருட நினைவு மலர் வரையிலும் பாடசாலைக் காலத்தின் புகைப்படங்களின் வரைபடம் நீள்கிறது நினை விலுமாக.

மேலும் அல்பங்கள் புரட்டப்படும் போதுகளில் வாழ்வின் பக்கங்கள் விரிகின்றன. அகதி வாழ்வின் பதியமும் அவலமும் அவஸ்தையும் கலந்த கலவையாய் பத்திரமாய் உள்ளது. சிதைந்த முகாம்கள்... துயரோடிய முகங்கள்... இழந்த மண்ணின் ரூபங்கள்... இந்த நீட்சியிடையே 2002ன் சமாதான காலத்தில் மண்ணின் மடியில் மீளக் காலூன்றிய ஒரு சொட்டுப் பொழுதின் 'க்ளிக்' குகள் மனசுக்குள் மடிந்து கிடக்கின்றன. என் வீட்டு முற்றம், சிதைந்த வீடு, எங்கள் காணிக் குள் எஸ்.ரீ.ரீ.ஈ. கட்டிய நினைவுத் தூபி, பீலிக்கரை, அகரம் படித்த பள்ளிக் கூடப் படிக்கட்டுகள், மூன்றாங்கட்டை இரும்புப் பாலம், முல்லைக்கடல் இடைவெளி, என் வயற்புறம், சிதைந்துபோன பள்ளிவாசல்கள், உருவழிந்த மதரஸாக்கள் என காடு மூடிய கிராமமாய் கனவு மூடிக் கிடந்த புகைப்படங்கள் மனசின் வரைபடத்தில் தெரிகின்றன.

அல்பங்கள் மேலும் விரிகின்றன.

எனது இலக்கியப் பங்காற்றலின் பதிவுகளும் அவற்றி டையே காட்சியளிக்கின்றன. 'முல்லை முஸ்ரிபாவின் இருத்த



லுக்கான அழைப்பு வெளியீட்டு விழா 19.10.2003 இது ஒரு யாத்ரா வெளியீடு' என்ற கல்வெட்டு வாசகங்களுடன் 'தாருஸ் ஸலாமின்' விழா நிகழ்வுகள் கமெராவுக்குள்ளும், என் மனசுக்குள்ளும் பதிவாகியுள்ளன. இருத்தலுக்கான அழைப்புக்கு கிடைத்த தேசிய சாகித்திய விருதுகளின் பதிவுகள் மகிழ்வு பூரிக்க நெஞ்சுக்குள் படமாய் மிளிர்கின்றன.

யாழ்ப்பாணத்தில் 'வடக்குக் கிழக்கு' இலக்கிய விருதுக்கு அழைக்கப்பட்டபோது குடும்பத்துடன் பயணித்தேன். அந்தப் பயணிப்பின் நிகழ்வுகளும், இலக்கிய நண்பர்களுடனான சந்திப்புகளும் விழா முகப்புகளும் அக்காலத்தின் சிதைவுற்ற யாழ் முஸ்லிம் பிரதேசங்களினதும், மஸ்ஜித்களினதும் காட்சிகளுமாய் விரியும் புகைப்படக் காட்சி இலக்கியச் சான்றாகவும் வரலாற்றுப் பதிவாகவும் உள்ளது.

அவாவுறும் நிலம் 2009ல் 'வெள்ளாப்பு வெளியாக' விரிந்த போது விழா இல்லாத புகைப்படமாய் எஞ்சி நிற்கிறது. எனினும் விருது விழாக்களின் காட்சிகள் எனக்குள் பத்திரமாய் உள்ளன. சமாதானத்துக்குப் பின்னரான கிளிநொச்சியில் அகப் படுத்திய புகைப்படங்கள் கைவசமாகவில்லை. அவை இல்லாத புகைப்படங்களாய்ப் போயின.

2002ல் இஸ்லாமிய இலக்கிய விழா கொழும்பின் காட்சிகள். எனது ஆய்வுக் கட்டுரை சமர்ப்பிப்பு, இலக்கிய உறவுகளுடன் கைகோர்ப்பு, கவிக்கோ, சாய்பு மரிக்கார், இன்னும் பலருடனான 'களிக்'சுகள் பத்திரமாயுள்ளன. இப்படித்தான் என்னளவில் என் வரலாற்றை நிகழ்த்திச் செல்கின்றன என் புகைப்படங்களின் பயணங்கள். (இ)

பட்டங்களும் படிப்புகளுமான எனது இன்னொரு பக்கத்தின் பதிவுகளும் பத்திரமாய் உள்ளன. பட்டம் சூடியபோதும்,

பட்டப்பின் கற்கை பூர்த்தியான போதுமான பட்டமளிப்பு விழாவில் உம்மாவுடன் கலந்து கொண்டேன். BMICH இல் 'க்ளிக்'கான அந்தக் காட்சியும் என் கண்களுக்குள் உள்ளது. குடும்பக் காட்சிகளும் குடும்பப் பயணங்களுமாய் நடைபயிற்ற புகைப்படங்களும் என்னுள் மையமாயுள்ளன. (ஈ)

மனைவியுடனும் பிள்ளைகளுடனுமான சுகந்தப் பயணிப்பில் சாட்சியமான காட்சிகள் அல்பத்தில் விரிகின்றன. பிள்ளைகளின் பருவங்கள் வளர்ந்து வரும் பால் பொங்கும் படங்கள் மனதில் பசுமையாய் விரிந்தேயுள்ளன. எனது மகனின் முதல் படம் ஆறாவது மாதத்தில் குட்டிக் கதிரையில் சுட்டியாய் இருத்தி மட்டக்குளியில் உள்ள ஸ்ரூடியோ ஒன்றில் அகப்படுத்தியது. மகளினது அவளது ஆறாவது மாதத்தில் தவழவிட்டு பொங்கும் அழகுடன் மருதானை ஸ்ரூடியோவில் அகப்படுத்தியதுமாக அவை ஈரம் சொட்டும் அன்பின் ஊற்றாய் உள்ளத்திலுள்ளன.

கோழி முட்டையை உடைத்துக் கொண்டு மகன் தோன்றும் காட்சியில் அவள் சிப்பூட்டுவாள்; முயல் வேடம் போட்டு 'மொண்டிகுரி' காட்சியில் மகன் சிப்பூட்டுவான். எனினும், அல்பத்தில் தேடும் என் பிள்ளைகள் எங்கள் மணவறைக் காட்சிகள் காண முடியாது குறித்துத் தோற்றுப் போவார்கள். அவையும் எனது முதல் படம், எனது முதல் நியமனக் காட்சி என இல்லாது போனவற்றில் இல்லாது போனதாகி விட்டது.

அல்பங்கள் தன்னை மூடிக் கொள்வதில்லை; தொடரும் பயணத்தின் சாட்சிகளாய் காட்சியமாகிக் கொண்டேயிருக்கின்றன.

## எஞ்சியிருக்கும் வரைபடம்

அ) எனது முதல் படமாக எழுத்துடகத்தில் பதிவானது எனது மனசுக்குள் இன்னும் பதிவாக உள்ளது. 1992ல் 'தண்ணீர்நற்றுத் தந்த தமிழ் அன்னையின் புதிய முகம்' என்ற வாசகங்களுடன் மட்டக்குளி முஹம்மது சபீல் எழுதிய குறிப்பின் முகப்பு அது.

ஆ) கல்விச் சுற்றுலாவொன்றின்போது எங்களில் எங்களாய் இருந்த மர்ஹூம் பட்டாணி நாஸிக் அவர்களும் பங்கேற்றார்கள். அவர்களும் எங்களோடு இப்போது புகைப்படத்தில் மட்டுமாய்ப் போனது துயரிக்கத்தக்கதாயுள்ளது.

இ) கோலாலம்பூரிலும் காயல்பட்டணத்திலும் இஸ்லாமியத் தமிழ் இலக்கிய விழாக்கள் நிகழ்ந்தேறின. அவற்றிடை நானில்லை. நானில்லை என்பதனால் நான் காயப்பட்டு விடவில்லை.

ஈ) என் குடும்பப் படங்களிடையே எஞ்சியிருந்த ஒரு சிலது தவிர வாப்பாவைக் காணவில்லை. அவரது நினைவுகள் மட்டும் புகைப்படமாய் நெஞ்சச் சுவரில் ஒட்டியுள்ளது.

## ஈசுசிபிசுக்கும் சிறகுளால் யறத்தீவ்

‘தாரகை நடுவண் தண்மதிபோல’ என விளித்து நான் பேச்சுத் தொடங்கிய சின்னக் காலத்திலிருந்து ‘சீர்தூக்கும் கோல் போல் அமைந்தொருபால் கோடாமை சான்றோர்க் கழகு’ என நடுவர் குழாத்தை எண்ணியதன் நோக்கு மனசின் வரை படத்தில் செங்கோலாயும் எழுதுகோலாயும் நடுநிலையாய் நிற்கிறது.

‘நடுநிலையாற்றல்’ எனும் பணி மகத்தானது; சீரியது; சீர்மியம் மிக்கது. அது சரியாகச் செயல்படும் வரை உண்மை ஆற்றலாளர்கள் ஆளுமை மிக்கவர்கள் வெளிச்சத்தின் முதல் ஒளியில் நிற்பார்கள்.

நான் சின்ன வயதில் பேசும்போதெல்லாம் நடுவர்களை பெரும் சான்றோர்களாகவும் அறிவின் முது எல்லையில் வீற்றிருப்போராகவும் அவர்களது பேனா எப்போதும் நல்ல

தீர்ப்பையே எழுதுவதாகவும் எண்ணுவதுண்டு; அவ்வெண்ணத்தில் நான் தோற்றுப் போவதுமுண்டு.

நான் எப்போதும் நடுநிலையாளர்களின் தீர்ப்புக்குக் கண்ணியமும் கௌரவமும் கொடுக்க வேண்டும் என நினைப்பவன்; வெற்றி கிடைத்தால் அது என் திறமைக்குக் கிடைத்த சரியான சிபாரிசு என்றும் தோல்வி கிடைத்தால் என் திறமையின் அல்லது வெளிப்பாட்டின் பலவீனம் என்றும் நினைத்துக் கொள்வதுண்டு. (அ) நடுநிலைமைத் தீர்ப்பின் மீது எனக்கு எப்போதும் நம்பிக்கை இருந்தே வந்த வற்றாத நினைவு மனசின் வரைபடத்தில் விரிகிறது.

பின்னர் நான் ஆசிரியனாக, முதன்மை ஆசிரியராக, அதிபராக உயர் களத்துக்குப் போனதாலோ அல்லது எழுத்துத் துறையில் கோல் பிடித்ததாலோ, மொழித்தடத்தில் கால் பதித்ததாலோ என்னவோ பல நிகழ்ச்சிகளில் நடுவராகக் கலந்து கொண்ட அனுபவ நீட்சிக்குள் இருந்தேன்.

தமிழ்த்துறை தவிர்த்து விளையாட்டு, அறிவியல், ஊடகம் எனப் பல தளங்களிலும் நடுவுரிமைப் பணியிலீடுபட்டுள்ளேன். என்னளவில் என் ஆளுமைப் புலத்துக்கேற்பவும் சீர்நோக்குக்கேற்பவும் நடுநிலை தவறக் கூடாதென்பதில் கண்ணுக்குள் எண்ணெய் ஊற்றிய அவதானிப்பு என்னிடமுண்டு.

எனினும், நடுவர் செயற்களத்தில் பலதுமான இனிப்பும் கசப்பும் கலந்த அனுபவத்தை மனசின் வரைபடம் மீட்டியுப் பார்க்கிறது.

அகில இலங்கை தமிழ் மொழித் திண்ப் போட்டிகள் கோட்டம், வலயம், மாகாணம், தேசியம் எனப் பல எல்லைப்பாடுகளுக்குள் நடைபெறுகிறது. அவற்றில் பல ஆண்டு காலமாக நடுவராக இருந்திருக்கிறேன்.

தமிழ் மொழித் தினத்துக்கான நடு நிலைமை இரண்டு வகையானது. பிரதிகளை நடுநிலை செய்வது; நேர் நிகழ்ச்சிகளை நடுநிலை செய்வது என அது வகைப்படும். ஒன்று நேர் நடுநிலை; மற்றையது மறை நடுநிலைமை. நேர் நடுநிலையில் அளிக்கைகளை அல்லது போட்டியாளர் உடல் மொழியாலும் குரல் மொழியாலும் நிகழ்த்தும் அற்புதங்களை மதிப்பிடுவது. இது உயிரோட்டமானது. எனது பேனா எப்போதும் 'ஆள் பார்த்து தீர்ப்பு எழுதியது கிடையாது.' ஆனாலும், ஆள் பார்த்து தீர்ப்பு எழுதிய கறுப்புப் பேனாக்களை நான் கண்டு துவண்டிருக்கிறேன். எதிர்பார்த்துத் தோற்று கண்ணீர் விட்ட போட்டியாளர்களைக் கண்டு கலங்கியுமிருக்கிறேன். (ஆ)

பிரதி மதிப்பீட்டில் போட்டியாளனின் உணர்வுகளையும் உள்ளத்துக் கிடக்கைகளையும் எழுத்து வழி அணுகி அதன் உயிர்ப்பை உய்த்தறிந்து புள்ளி வழங்கும் பணியும் அனுபவ பூர்மானது.

என்னைப் பொறுத்தவரை என் ஆளுமைக்குட்பட்டதான விடயப் பரப்புகளின் மீதுதான் என் நடுநிலைமைப் பணி அமையும். முடியாத காரியங்களில் காரியமாற்றப் போவது கிடையாது. விளையாட்டின் நுட்பங்கள், விதிமுறைகள் தெரிந்தவர்களால்தான் அத்துறையை மதிப்பிட முடியும். கலையினது மனமும் அதன் உயிர்ப்பும் உணர்பவர்களால்தான் கலையை மதிப்பிடல் தகும். (இ) எனவே, நடுவர் தெரிவு என்பது ஒரு போட்டித் தொடரின் பிரதானமான விடயமாகும்.

எனினும், போட்டிகளை பெரு விழாவாகவும் கவர்ச்சிகரமானதாகவும் நிகழ்த்தும் சில ஸ்தாபனங்கள் நடுவர் தெரிவில் கவனம் குவிக்காமல் கடைசி வேளையில் 'கண்டவன் நின்டவனை' நடுவராக்கி விடுவதும் அதன் விபரீதங்கள் குறித்தும்

என்னிடம் நிறைய அனுபவங்கள் தேங்கியுள்ளன. பரீட்சை மதிப்பீட்டுப் பணிகளிலும் கூட இத்தகைய தொய்வுகளை நான் கண்டிருக்கிறேன்.

தமது போட்டிக்கான நடுவர்களைத் தேடி 'பல் இழிப்பவர்கள், வால் பிடிப்பவர்கள், Index நம்பரை துண்டில் கொடுத்து எதிர்பார்த்திருப்பவர்கள் என படித்த மட்டத்திலிருந்து பாமர மட்டம் வரை உலாவுகிறது. நீதித்துவம் மழுங்கிய ஒரு காலத்திலும் நமது வசித்தலும் வாசித்தலும் தொடர்கிறது.

மற்றொரு புறத்தில் 'நடுநிலைமை' என்பது பற்றிச் சரியாக ஆராயும்போது அப்படி ஒன்றும் கிடையாது என்பதும் தெளிவாகிறது.

எல்லா மனிதர்களுமே ஒரு கட்சி சார்ந்தவர்கள்தான் (நான் இந்தச் சீரழிந்த கட்சிகளைச் சொல்லவில்லை) பக்கச் சார்புடையவர்கள்தான், கொள்கை சார்ந்தவர்கள்தான், அனுமானங்கள், எடுகோள்களையுடையவர்கள். எனவே, மதிப்பீட்டில் / நடுநிலையில் பக்கச்சார்பு தவிர்க்க முடியாது உள்நுழைகிறது.

நடுவர் சார்பு நிலைதான் அங்கெல்லாம் நடுநிலைமையாகி வெற்றியாளர் தெரிவாகிறார். எனவே, தோற்றுவிட்டவர்கள் எல்லோரும் தகுதியற்றவர்கள் என்பதும் இல்லை; வெற்றி பெற்றவர்கள் எல்லோரும் தகுதியானவர்கள் என்றும் இல்லை என்று என் மனசின் வரைபடத்தில் எழுதிக் கொள்கின்றேன்.

---

### எஞ்சியிருக்கும் வரைபடம்

அ) 'இருத்தலுக்கான அழைப்பு'க்கு தேசிய சாகித்ய விருது கிடைத்தபோது அப்படியும்; அவாவுறும் நிலத்துக்கு நூலிழையில் கிடைக்காது போனபோது இப்படியும் நினைத்துக் கொண்டேன்.

ஆ) தேசிய பேச்சுப் போட்டியில் 'முதலிடம்' பெற்றேயாக வேண்டிய போட்டியாளர் அதனை நடுவர் பிழை தீர்ப்பால் இழந்து துடித்த சோகத் துயர் என் அடி மனதை இன்னும் தான் உறுத்தியபடி மனசின் வரைபடத்தில் அலைகிறது.

இ) அண்மையில் கூட தமிழ் மொழித் தினப் போட்டியின் போது இலக்கண வினாவிடை திருத்துவதற்காக ஒரு விளையாட்டு மாஸ்டர் நியமிக்கப்பட்டிருந்ததையும் அவருக்கு இலக்கணம் சார் புலமை இல்லை என்பதனையும் கண்டு துயருற்றேன்.



## ரஞ்சிபிருக்கும் சிறுகுளாள் பறத்தல்

‘அன்பே வாழ்தலின் ஊற்று,’

வாசகங்கள் வடிவானவை; வாசம் மிகுந்தவை; அவை வெறும் வசனங்களின் வரிசையில்லை; சிந்தனையைக் கிளறி விடுபவை; சிந்தையைத் திறந்து விடுபவை. வாசகங்கள் மன சின் செதுக்கல்கள்; அகத்தில் அழியாது நிற்கும் கல்வெட்டுக்கள்.

வாசகங்கள் வாசிக்கப்பட வேண்டியவை; சுவாசிக்கப்பட வேண்டியவை. சின்னக் காலத்திலிருந்தே எனக்கு வாசகங்கள் மீது பற்றுதல் இருந்து வருகிறது. புதிய புதிய தொனியில் வாசகங்களை விழிகள் மேயும்போது அவற்றைக் குஞ்சைப் பற்றும் தாய்க் கோழியின் அன்போடு சேமிக்கத் தொடங்குவேன். எனது மனசின் வரைபடத்தில் வாசகங்களின் வாசல்கள் விரிகின்றன.

பள்ளிக்கூடத்துக் காலத்திலிருந்தே வாசகங்களுடன் கை விரல் பிடித்து நடைபயின்றிருக்கிறேன். எனக்குள் வாசகங்கள் வாசம் வற்றாமல் துளிர்க்கின்றன.

எங்களது பள்ளிக்கூட கட்டடத்தின் மேல் கைமரங்களில் வெண்கட்டியால் எழுதப்பட்டிருந்த வாசகங்கள் எனக்குள் பசுமரத்தாணி போல மிளர்கின்றன. "கல்வியே கருந்தனம் துணிவோடு வாழ்" என்ற வரி என் கண் இமைக்குள் இன்னும் செருகியேயுள்ளது. 'இளமையில் கல்வி சிலையில் எழுத்து' என்ற வாசகம் எனது சின்னக் காலத்து 'சிலேட்' எழுத்தாகத் தெரிகிறது. 'கசடறக்கல்' 'வாழக்கல்' என எழுத்துக்கள் எனக்குள் அழியாது இருக்கின்றன.

வாசகங்கள் அழகானவை; கவர்ச்சியானவை; சுருங்கி நின்று கருத்தைச் செறிவாக்குபவை; நயக்கத்தக்கவை என என் மனசின் வரைபடம் வாசகங்களை வரைந்து கொள்கிறது.

மதங்கள் சொல்லும் வாசகங்கள் மதங் கொண்டவையல்ல; அவை இதம் மிகுந்தவை; மாண்பு நிறைந்தவை. ஒருவகை ஆன்மிக ஆற்றுப்படைகள்.

இத்தகைய வாசகங்களுக்குள் பொதிந்துள்ள விஷயங்களை மாணிடர் மனங் கொண்டால் மனிதன் இனிதனாகப் புனிதனாக மனிதம் மிளிர்வனாக உலகம் உவப்ப வாழலாம். இத்தகைய வாழ்வின் வழிகாட்டுதல்களைத் தான் ஆன்மிக வாசகங்கள் சொல்லிக் கொண்டிருக்கின்றன. ஒரு வகையில் மதங்களின் வாசகங்கள் மனித மனங்களைக் கழுவிச் சுத்தம் செய்யும் வாசனைச் சோப்புகளாக உள்ளன என என் மனசின் வரைபடம் வரைந்து பார்க்கிறது.

பூவுலகில் பூத்த கோடானு கோடி பிறவிகளில் எல்லோருமே அடையாள முகமுடையவர்களாய் பேசப்படுவதில்லை.

கற்றாய்ந்தொழுகும் அறிஞர்கள், துறைசார் வல்லுநர்கள், வாழ்வு பற்றிய தத்துவம் மிகுந்த பேராளர்கள் என்று பலரும் காலம் கடந்தும் வாசகங்களால் வாழ்கிறார்கள். அவர்களது குரல்கள் குவலயத்துக்கு ஒருவகை அருட்கொடைதான். அத்தகைய அறிஞர் பெருமக்களின் அடையாள முகங்களாகத் தெரிபவை அவரவரது வாசக மொழிகள்தான். அவர்களுடைய அரும் வாசகங்களை வாசிக்கும்போது நான் வியந்திருக்கிறேன். புருவங்களை உயர்த்தி அவற்றின் உள்ளடக்கங்களை உள்வாங்கியுமிருக்கிறேன். அத்தகையவர்களின் வாசகங்கள் என் அடிமனசில் உறைந்துள்ளன.

பழமொழி வாசகங்கள் பழைய வடிவங்கள்; மரபுவழி வாழ்ந்து வருபவை; புதிய அர்த்தத்தோடு எல்லாக் காலத்திலும் இயங்கிக் கொண்டிருப்பவை; எல்லாத் தேசத்திலும் வேரோடி நிற்பவை; ஒரு வகையில் பழமொழி வாசகங்களை பண்பாட்டின் மூலவோர்கள் என்றும் சொல்லலாம்.

பல நாடுகளிலும் பழக்கத்திலும் புழக்கத்திலும் சிலவேளை புழக்கத்திலிருந்து விடுபட்டும் இருக்கிற பழமொழிகளைச் சேர்த்துத் திரட்டினால், ஒரு பெரிய அறிவுத் தொகுதியே திரண்டு விடும். சின்னக் காலத்தில் பழமொழிகளை பழங்களைப் போல் சுவையுணர்ந்து திரட்டி எழுதி வடிவம் கோர்த்து மகிழ்ந்த பசும் நினைவுகள் என் மனசின் ஓரத்தில் வரைபட மாய் ஒட்டியேயுள்ளது.

பழமொழிகளின் அறிவுரைகள் கனதியானவை; அர்த்த புஷ்டியானவை; படிப்பினையூட்டி நிற்பவை. வெவ்வேறு மொழிகளிலும் வெவ்வேறு தேசத்திலும் உயிர்ப்புடன் உலாவும் பழமொழிகள் அந்தந்த மொழியினதும் தேசத்தினதும் பண்பாட்டு அடையாளக் கூறாகக் காட்சி தருபவையாகும்.

பழமொழி வாசகங்கள் ஒரு வகையான கிராமிய வாசம் வீசபவை; ஓசை நயமுடையவை; மொழிச் செம்மையும் செறிவுமுடையவை; நான் முதலில் எந்தப் பழமொழியைப் படித்தேன் என்ற பழைய செய்தி எனக்குள் ஞாபகத்தில் இல்லை. ஆனால் 'அ'வில் தொடங்கி 'ஒள' வரை 'க்' இல் தொடங்கி 'ன்' வரை நான் பழமொழிகளின் பிரியனாய் இருந்தேன்.

'அடம்பன் கொடியும் திரண்டால் மிடுக்கு' மூன்றாம் வகுப்பில் ரீச்சர் சொல்லித் தந்ததால் 'அடம்பன்' கொடியைத் தேடி அலைந்திருக்கிறேன். பழமொழியின் அர்த்தத்தில் திரண்டிருக்கிறேன். ஒற்றுமையுணர்வு அப்போதே எனக்குள் ஊறியிருக்க வேண்டும். இப்படித்தான் பழமொழிகள் பழகும் மொழிகளாக எனக்குள் இருக்கின்றன.

பழமொழிபோல் இன்னொரு வடிவம் 'நாட்டு மொழிகள்.' ஒவ்வொரு நாடும் பலப் பல 'தத்துவ மொழிக் கூற்றுகளை' முன் மொழிந்தபடியிருக்கும், நாடுகளின் குரல்களாக அமையும் நாட்டு மொழிகளை நான் வாசித்திருக்கிறேன். அவற்றின் உள்வீச்சை உள்வாங்கியுமிருக்கிறேன். அவற்றின் செய்திகள் காத்திரமானவை; உணர்த்தும் உண்மைகள் உன்னதமானவை. அவை தேடிப் படிக்க வேண்டிய தேசக்கீதங்கள் என என் மனசின் வரைபடம் இசைக்கிறது.

இன்றைய சூழலில் மொழி வணிகமயமாகியிருப்பது கண்டு நான் ஆச்சரியம் கொள்வதுண்டு. மொழியின் லாவண்யம் விளம்பரப்படுத்துகையின் வெளிப்பாடாகும் வேளை தனித்துவ அழகு அதற்குத் தோற்றமாகி விடுகிறது. இன்றைய விளம்பர உலகில் ஒலி, ஒளி, எழுத்து ஊடகங்களில் மொழியின் கவர்ச்சியை நான் கண்களுக்குள் இழுத்திருக்கிறேன். மொழி

விளம்பரமாகும்போது புதிய புதிய கற்பனைகளின் கிளர்ச்சியில் அது என் மனசுக்குள் சுழலத் தொடங்கிவிடும்.

'மக்கள் மனமறிந்த வங்கி' 'எதிர்காலம் இன்றே' 'உங்களைப் பிரதிபலிக்கும்' 'அழகாய் மாறும் அந்தரங்கம்' 'நவநாகரிக சங்கிலித் தொடர்' என்று சங்கிலித் தொடராக எழுத்துக்கள் கோர்த்து வாசகங்கள் சரமாக எனக்குள் மலர்வதுண்டு.

ஊடகத்து வாசகங்கள் கூட வடிவழகானவை. மொழிமேலும் அர்த்தப்பாட்டுடனும் அழகின் அழகாகவும் மிளிர்கிறது. மொழியின் கையாட்சி தரும் கவர்ச்சி, சுருக்கம், தெளிவு என அச்சூடகமாயினும், ஒலிஒளி ஊடகமாயினும் மொழி வலுவாகும். செய்திகளில், நிகழ்ச்சித் தொகுப்புகளில், தலைப்புக்களில் வாசகம் வடிவு பெறுவதனை நான் ரசிப்பதுண்டு. மாறாக ஊடகங்கள் மொழியின் லாவண்யத்தைக் கெடுப்புச் செய்யும் போது நான் கோபித்துக் கொள்வதுமுண்டு.

'மனிதம் வாழும் இடமெல்லாம் எங்கள் தேசமே' என்ற 'எங்கள் தேசத்தின்' இலக்கு வாசகம் நேர்த்தியானது; அகன்ற மனசுடையது. 'யாதும் ஊரே யாவரும் கேளிர்' என்ற தத்துவத்தின் வெளிப்படையாக இருப்பது; மனிதத்தை நேசிப்பது. இப்படியே பற்பல வாசகங்கள் எனக்குள் வண்ணமும் வனப்பும் காட்டிக் கொண்டிருப்பதனை மனசின் வரைபடம் வரைந்தே வருகிறது.

நிறுவகங்கள், கலாசாலைகள், கல்லூரிகள் எனப் பொதுஸ்தாபனங்களும் 'மிஷன் அன்ட் விஷன்' இலக்கும் தொலைநோக்கும் கொண்ட வாசகங்களைத் தமது தலைவாசல்களில் பதிவு செய்தே வைத்துள்ளன. அத்தகைய வாசகங்களும் வலுமிக்கவை; வழிகாட்டுபவை. 'கற்றாய்ந்தொழுகு, கற்க கசடற, கலை அருந்தி நிலை திருந்து, நேர்வழி நில், ஓதுவீராக என

வெற்றி வாசகங்களைத் தமது இலச்சினையின் நெற்றியில் பதிந்து வைத்துள்ளன.

வாசகங்கள் மீதான எனது தேடல் பயணம் நீண்டது; ஆட்டோக்களின் பின்னாலும் வாசகங்களை வாசித்தவாறு என் பயணம் தொடருவதுண்டு. 'ரத்தரங் அம்மா' 'லக்க லக்க லக்க' 'பொண்ணு ஊருக்குப் புதுசு' 'நான் உங்கள் தோழன்' 'Gift of Allah' 'என்னைத் தொடு' இப்படியே பலநூறு ஆட்டோ வசனங்கள் வசீகரித்துக் கொண்டிருக்கின்றன.

வாசகங்கள் மீதான தேடல் சுவையானது; சுவாரஷ்யமானது. சினிமாப் பாடல்களில் இருந்து தத்துவ வீச்சமிக்க நல்ல வரிகள் நெஞ்சுக்குள் விழுவதுண்டு. பழைய பாடல்களில் தத்துவச் செறிவு வித்துவ வீறாப்பு மிகுந்தவை.

இலக்கியங்களில் மிளிரும் வாசகங்கள் வனப்புமிக்கவை; சோலைவனத்தின் வாசத்தை அவை சீமந்து வீசுபவை; நெஞ்சுக்குள் ஒத்தடமாய் அமைபவை. திருக்குர்ஆன் முதல் திருக்குறள் வரை இலக்கியச் செழுமையையும் செம்மையையும் தரிசிக்கலாம். 'ஓதுவீராக' என்று தூது சொல்கிற அல்குர்ஆனின் ஆறாயிரத்து அறுநூற்று அறுபத்தாறு வசனங்களும் வனப்பு மிகுந்த வாசகங்கள்தானே! அந்த வாசகங்களுக்குள் கவிதை இருக்கிறது; கரு இருக்கிறது; வலு இருக்கிறது; வரலாறு இருக்கிறது; வழிகாட்டுதல் இருக்கிறது... இப்படி எல்லாமே இருக்கிறது.

திருக்குறள், நாலடியார், நான்மணிக் கடிக்கை என்று தொடர்கிற பதினெண் கீழ்க் கணக்கில் நல்ல நல்ல வாசகங்களை நான் வாசித்திருக்கிறேன். இலக்கிய வாசகங்கள் இதயத்துக்கு இதமானவையாக என் மனசின் வரைபடத்தில் ஒளிர்கின்றன.

கவிதைகள் கூட ஒரு வகையில் வாசகங்கள்தான். 'இருத்த லுக்கான அழைப்பில்' முதல் கவிதையில் 'எழுத்து வரிகளில் மனஞ் சோராது மெளனம் பரிமாறும் பாசுப்பிணையல்' என்பது கவிதை வாசகமாகவே எனக்குள் தோன்றுகிறது. இப்படி வாசகங்களை கவிதைகளில் தேடியிருக்கிறேன்.

ஹைக்கூ கவிதைகள் ஒரு வகையான வாசகங்கள்தான். 'உதிர்ந்து வீழ்ந்த மலர் கிளைக்குத் திரும்புகிறது வண்ணத்துப் பூச்சி' (கவிக் கோ), 'தீ வெயிலில் சிட்டு சீதளக் காற்றுடன் கன நிழல் அதுவொரு கழுகு' (எம்.எச். எம். ஷம்ஸ்) என ஹைக்கூ வாசகங்கள் எனக்குள் ஒட்டியேயுள்ளன.

எனது ஆட்டோ கிராப் எழுத்துக்களிலும் நிறைய வாசக வாசம் இருக்கும். அதற்குள் தத்துவம் இருக்கும்; ஒரு சிந்தனைத் தூண்டல் இருக்கும்; நயப்பு இருக்கும். எனது காலம் நடந்து வந்த பாதச் சுவடுகளாய் டயறிகள் இருக்கின்றன. டயறிகள் எழுதுவது ஒரு காலத்தில் எனக்குப் பிடித்தமானது; எண்ணங்களின் களஞ்சிய அறையாக எனது டயறிகள் இருந்தன; அவற்றை மீளப் புரட்டுகிறபோது வாசகங்கள் என்னை மீள வாசித்துக் கொள்வதனை உணர்ந்திருக்கிறேன்.

வாசகங்கள் எல்லோருக்குமானவை; வாருங்கள் வாசகங்களுக்குள் வாசம் செய்வோம் என்று கூவியழைக்க வேண்டும் போலிருக்கிறது.

'பன்னகையே சமாதானத்தின் ஆரம்பம்' என்றார் அன்னை தெரேசா. வாருங்கள் பன்னகை செய்து கொள்வோம் எனது வாசகத்தினால். 'அன்பே வாழ்தலின் ஊற்று.'

## ஈசுவரருக்கும் சிறஞானர் யறத்தீர்

‘மனிதம்’ என்ற சொல்மீது எனக்கு எப்போதும் ஈர்ப்பு உள்ளது. நான் மனிதத்துவத்தை மதிக்கிறவன்; நல்ல மனிதர்கள் மீது கண்ணியம் செலுத்துபவன்; மனிதர்களின் நல்லெண்ணங்களுக்கும் அபிலாஷைகளுக்கும் இலட்சியங்களுக்கும் கௌரவமளிப்பவன்.

மறுதலையாக மனிதமற்ற ஈனர்கள் மேல் எனக்கு எந்த உடன்பாடும் கிடையாது; அத்தகையவர்களை தீதர்களாகவே நோக்குபவன்.

பால்ய காலம் தொடக்கம் எனக்குள் இயங்கும் மனிதர்களின் முகங்களும், வெட்டு முகங்களும், குறுக்கு முகங்களும் என என் மனசின் வரைபடத்தில் காட்சியளிக்கின்றன.

மனித முகங்கள் சிலது சாந்தமானவை; மனதுக்குக் குளிர்ச்சி தருபவை. சிலது வீரம் மிகுந்தவை; வீறாப்புடையவை. சிலது



கொள்கையுடையது; சில தியாக சிந்தனையுடையது. வேறு சிலது கடுகடுத்தது; வெட்டொன்று துண்டொன்று என நிற்பது. இன்னும் சில அடாவடித்தனம் மிகுந்தவை; கழுத்தறப்பவை; காட்டிக் கொடுப்பவை; பழி வாங்குபவை; துரோகம் செய்பவை; நம்ப நடப்பவை; நம்பிக் கெடுபவை. மேலும் சிலது சீதேவித்தனமானவை; சீலம் பொருந்தியவை; மென்மையானவை... இப்படித் தான் எல்லா முகங்களும் என் மனசின் வரைபடம் முழுதுமாக சுழல்கின்றன.

'அகத்தின் அழகு முகத்தில் தெரியுமாம்' முகத்தின் நெறியை அளவிடுபவை வார்த்தைகள். வார்த்தைகள் ஒருவகையில் வார்ப்புக்கள் தான். 'ஒரு சொல் வெல்லும் ஒரு சொல் கொல்லும்' என்ற சொல் மீது எனக்கு எப்போதும் அவதானம் உண்டு. வார்த்தைகளை அளவோடு பேச வேண்டும் என நினைப்பவன் நான். அளக்க முடியவில்லையெனில் மெளனமும் அழகிய வார்த்தை என்று துணிவதும் எனது பண்பாகவே இருந்து வருகின்றது.

சிலரைச் சந்தித்திருக்கின்றேன். வளவள வார்த்தைக்காரர்கள்; சொற் பஞ்சமில்லாதவர்கள்; மரமறுக்கும் நீள்வாள் போட்டு அறுப்பவர்கள். வேறு சிலரிடம் பிளேட் அறுவை; இப்படிப் பல அறுவைக்காரரை நான் சின்ன வயதிலிருந்து சந்தித்து வந்திருக்கின்றேன். (அ) பலரும் அறுத்துப் போட்ட 'வார்த்தைக் குப்பைக்குள்' என்னைத் தொலைத்து வெளிவர முடியாமல் தப்பித்துப் போன காலங்களும் என் ஞாபகக் குப்பையாக உறைந்து கிடக்கின்றது.

எனக்கு எப்போதுமே புரியாமல் இருக்கின்ற ஆச்சரியங்களின் ஆச்சரியம்தான், எவரிடம் எப்பண்பு இருக்க வேண்டுமோ அவரிடம் அது இல்லாமல் தொலைந்திருப்பதுதான்.

மனிதத்துக்கு 'தொடர்பாடல்' பண்பு இன்றியமையாதது. வார்த்தைப் பிரயோகம் கூட நல்ல அமல்தான். ஆனால் அது பூச்சிய வீதத்தில் இருப்பது காணும்போது கவலையளிக்கின்றது.

அந்தக் கவலைகள் என் மனசின் வரை படத்தில் மீள மீள கரும்புள்ளிகளாய் காண்பியமாகின்றன.

டொக்டரிடம் டொக்டர்தனமான வார்த்தைகள் இருப்பதில்லை. (ஆ) இதனால் நோயாளி மேலும் நோயாளியாகிறான். ஆசிரியனிடம் அன்பான வார்த்தைகள் தோன்றுவதில்லை. (இ) இதனாலோ மாணவர்கள் வார்த்தையில் இறந்து போகின்றார்கள். அதிபரிடம் முகாமைமிக்க பேச்சு இல்லை. இதனால் மனம் நொந்த ஆசிரியர்கள் பலர். வியாபாரியிடம் வினயமான பேச்சுக் கிடையாது; அதிகாரிகளிடத்தில் 'அதி' காரமான சொற்கள்தான் எப்போதும் வாயிடத்தில் வந்து கொண்டேயிருக்கும்.

'கொண்டக்டர்' கொடுமான வார்த்தைகளைத்தான் குத்தகைக்கு எடுத்திருப்பான். 'கவுன்ஸலிங்' காரரிடம் உள்பூர்வமான பேச்சுக் கிடையாது. 'ஸ்போர்ட்ஸ்' காரனிடம் இருக்க வேண்டிய பண்பார்ந்த சொல்லாடல் இருப்பதில்லை. பக்கத்து வீட்டானுடன் பக்குவமான வார்த்தையாடல் இருப்பதில்லை. முன் வீட்டானுடன் முரண்பாடான சொல்லாடல்தான். உப தேசகரிடம் வெறும் வார்த்தைகள் தான்; செயல் கிடையாது. நமது எழுத்தாளர்களிடம் கூட தூய்மை அறவே இருப்பதில்லை. ஒவ்வொருவரும் ஒவ்வொரு விதமான மாற்று முகக்காரர்கள் தான்.

இப்படித்தான் எல்லா மனிதர்களும் 'பண்பார்ந்த பேச்சாடலைத்' தொலைத்து விட்டு பெருந் தொந்தரவுகளைத் தோற்று

வித்துக் கொண்டிருப்பது காணும்போது வாழ்வின் மீது கூட ஒருவித எரிச்சல் படர்கிறது.

“ஏன் இப்படி எல்லோரும் இருக்கின்றோம்?” என்று என்னை நானே கேட்டுப் பார்ப்பதுண்டு.

மனிதனை மனிதன் ‘மிதித்து’ நடந்தேறத் துடிப்பதன் விளைவா இது? இல்லை பரம்பரை இயல்பா? சூழலின் பிரதிவிம்பமா? சுத்தமில்லாத மனசின் நாற்றங்களா இந்த வார்த்தைகள்?

‘ஏ

மனிதர்களே வாருங்கள்.

அன்பின் ஈரம் சொட்டும் வார்த்தைகளால்

இதயங்களைக் கழுவுவோம்’

என்று இவர்கள் எல்லோரையும் பார்த்துக் கூவவேண்டும் போலிருக்கின்றது.

இருந்தாலும் காய்ந்து வரண்டு வளமிழந்து போன நெடும் பரப்பில் எங்கோ ஒரு மூலையில் பசும் புல்லொன்று ஈரப் பனியுடன் தெரிவது போல நல்ல வார்த்தையுள்ள உள்ளங்களைக் காணும்போது என் மனசின் வரைபடத்தில் ஈரம் சொட்டுவதை நான் அனுபவித்திருக்கிறேன்.

மனசின் வாசல்தான் வார்த்தை. அது இனிதாக மெலிதாக சொல்லாடுகிறபோது அதில் ஒருவித கவர்ச்சி, ஈப்பு இருக்கும். மற்றோரின் மனசுக்குள் வாசம் திறந்து வெகு லாவகமாகப் புகுந்து விடவும் முடியும். அத்தகை புகுதல்காரரைத்தான் நானும் அவாவுகிறேன்.

---

## எஞ்சியிருக்கும் வரைபடம்

அ) என்னைப் பிடித்துக் குந்த வைத்த தமது வாளை என்மீது வீசி விட்டவர்கள் பலரிடம் நான் 'பொறுமை' காத்திருப்பேன்.

ஆ) காயத்துக்கு மருந்துகட்டப் போய் மனக்காயத்துடன் திரும்பிய வரைபடம் எனக்குள் உள்ளது.

இ) நான் மாணவனாக இருந்தபோது ஏசியவர்கள் தொடக்கம் சமகாலத்தில் என்னுடன் ஆசிரியராக இருந்தே மாணவர்களுடன் பண்பாகப் பேசாத ஆசான்களைக் கண்டிருக்கிறேன். இவர்களால் படிப்புக்கு முழுக்குப் போட்ட மாணவர்கள் பட்டியல் நீளமானது.

## நன்றிச் சொற்களின் சிறகுகள்

நன்றியின் சிறகுகளை விரிக்கின்றேன்

எஞ்சியிருக்கும் சிறகுகளால் பறத்தல் எனும் பனுவலை வெளியிட அனுசரணை வழங்கிய தேசிய நூலக ஆவணாக்கல் சேவைகள் சபையினருக்காகவும்

இப்பனுவலின் பத்திகளுக்குக் களம் வழங்கிய எங்கள் தேசம் குழுமத்தினருக்காகவும்

எப்போதும் போலவே எனது எழுத்துக்களை வெளியிட்டு வைக்கும் வெள்ளாப்பு வெளி செயற்பாட்டாளர்களுக்காகவும் என் நன்றியின் சிறகுகளை விரிக்கின்றேன்.

எஞ்சியிருக்கும் சிறகுகளால் பறத்தல் எனும் பனுவலில் என் அனுபவங்களினூடே பயணிக்கும் அத்தனை பாத்திரங்களுக்காகவும் பனுவலை வாசிப்பதனூடாக என்னோடு பயணிக்கும் அத்தனை வாசகர்களுக்காகவும் என் மனைவி, குழந்தைகள், குடும்ப உறவுகளுக்காகவும் என் நன்றியின் சிறகுகளை விரிக்கின்றேன்.

என் எழுத்துக்களை வாசிப்பவர், விமர்சிப்பவர், ஆய்வு செய்பவர், எதிர்வினையாற்றுவவர், என் எழுத்துக்கள் குறித்து குறிப்புரை எழுதுபவர் அனைவருக்காகவும் என் நன்றியின் சிறகுகளை விரிக்கின்றேன்.

எஞ்சியிருக்கும் சிறகுகளால் பறத்தல் எனும் பனுவலுக்காக அணிந்துரைச் சிறகுகளை வரைந்தவர் என் அபிமானத்துக்குரிய மூத்த ஆளுமை பேராசிரியர் அ. மார்க்ஸ், அட்டைப்பட வடிவமைப்பு எம்.ஏ. அஸ்மி முஹம்மத், தளக்கோலம் அஸார் வஸீர், அச்ச வடிவமைப்பு எஸ் என்ட் எஸ் பிரின்டர்ஸ் ஆகியோருக்காகவும் என் நன்றியின் சிறகுகளை விரிக்கின்றேன்.

எஞ்சியிருக்கும் என் உணர்வுகளில் எப்போதும் கலந்திருக்கும் என் அன்புக் குழந்தை அஹ்மத் தர்வீஷ் மற்றும் இன்னும் மனிதம் வற்றிப் போகாத புனிதமான மனிதர்களுக்காகவும் என் நன்றியின் சிறகுகளை விரிக்கின்றேன்.

எஞ்சியிருக்கும் ஒரு நன்றி எப்போதும் போலவே என்னை வருத்தும் முட்களுக்கும் வருடும் பூக்களுக்கும் சொந்தமானது.

Digitized by Noolaham Foundation.  
noolaham.org | aavanaham.org



முஸ்ரிபா எது குறித்துப் பேசினாலும் அதற்கூடாக அவரது இழந்த, அல்லது சரியாகச் சொல்வதானால் கட்டாயமாக இழக்க நேரிட்ட அந்தச் சொந்த மண்ணின் ஏக்கம் மெலிதாக இழையோடுவதை யாரும் கவனிக்க இயலும்.

■ அ. மார்க்ஸ்

ISBN 978-955-0280-04-9



9 789550 280049

Wellappuwei

A6, 3/1, Kalaimagal Street, Colombo - 10

Digitized by Noolaham Foundation  
noolaham.org | aavanaham.org

400.00 LKR